

Hoang Nguyên Tuyết

Khuyết Danh

Mục Lục

Hồi 1

Hồi 2

Hồi 3

Hồi 4

Hồi 5

Hồi 6

Hồi 7

Hồi 8

Hồi 9

Hồi 10

Hồi 11

Hồi 12

Hồi 13

Hồi 14

Hồi 15

Hồi 16

Hồi 17

Hồi 18

Hồi 19

Hồi 20

Hồi 21

Hồi 22 (Cuối)

Hồi 1

Gió từ biển tới, mang theo vị mặn măn của muối, ngập tràn làng chài Thạch Đường. Thạch Đường thuộc Thái Bình phủ, là một thôn nhỏ bên bờ biển Đông.

Lúc này chính là mùa đánh bắt, những tráng niên lao lực đã sớm kết quân kết đội ra biển đánh cá, lưu lại những phụ nữ trẻ em và những người già yếu chia nhau ra biển, xách giỏ đến các bãi cát ven bờ lục tìm một số loại tôm cua hải tảo, hoặc là phụ giúp sửa chữa lại các đồ gia dụng. Trong thôn thoảng chốc trống hươ trống hoắc, chỉ còn những hài tử chơi trò trốn tìm hoặc một vài con em du đãng đang chơi bời lêu lổng.

Gió biển thổi nhẹ nhàng qua xóm nhỏ yên tĩnh. Vài thương nhân từ xa tới thu mua hàng hóa đang thông thả đi lại trong thôn, uống chút trà, sưởi nắng ấm, chờ mỗi khi thuyền đội quay về, ở cửa thôn thiết lập chợ phiên.

Cửa thôn có một cây long não rất già, thân xum xuê và cao vợi vợi. Nghe nói ba trăm năm trước, đợt di dân đầu tiên của họ Nhậm từ Trung Nguyên đã đến nơi này, khai quật miệng giếng đầu tiên, tiện thể trồng cây này. Chuyện ngoài ý liệu là, trong gió biển rất buốt quanh năm và đất muối mặn đắng khắc nghiệt là thế, cây cô thụ này vẫn sống rất khỏe, phảng phất như trời cao báo cho họ biết một cách rất rõ ràng: chỗ này là phúc địa.

Thế là, các tiên bối họ Nhậm quyết định trụ lại đây, sinh sôi nảy nở, khai khẩn thổ địa, đắp đê lấn biển, bắt cá canh tác suốt ba trăm năm nay. Cả tộc họ Nhậm ở đây khai chi phát tán, từ từ phát triển thành một thôn hoàn chỉnh.

Trăm năm nay, cái thôn nho nhỏ này cũng ít nhiều gì xuất hiện một vài nhân vật, danh tự được cung phụng trong tổ miếu ở giữa thôn.

Người tối kiệt xuất trong đó chính là Binh bộ Thượng thư Nhậm Hoàn Vũ vào năm mười năm về trước.

Nhậm Hoàn Vũ có tên lúc nhỏ là Đào Sinh, vốn là con của một nhà bần khổ ở Đài Châu phủ, từ nhỏ phụ thân chết vì một vụ cướp biển, mẫu thân chỉ nhờ vào nghề dệt vá lưới cá để lấy tiền cùng con trai sống lây lất qua ngày.

Năm mười năm trước, ở vùng duyên hải chịu nạn Oa họa rất nghiêm trọng (Chú: Oa họa: Nạn cướp biển, chủ yếu là từ các thuyền của Nhật lúc xưa, cướp biển Nhật lúc đó gọi là Oa khấu). Triều đình sau nhiều lần phái binh tiêu diệt đều không có hiệu quả gì nhiều, liền phóng tay hạ lệnh một biện pháp rất cực đoan: ra lệnh cho toàn bộ bách tính ở vùng duyên hải phải rút lui vào trong cách bờ biển mười dặm, phá hủy mọi nhà cửa phòng ốc gần bờ, thực hiện vườn không nhà trống. Đồng thời, để phòng chống người trên bờ tư thông với Oa phi, Đài Châu phủ hạ nghiêm lệnh: thuyền bè không được

hạ thủy.

Nhất thời, bên bờ Đông hải biến thành bình địa. Vô số ngư dân bị bức thiêu cháy nhà cửa và thuyền bè, vừa khóc vừa bồng bế gia đình di chuyển vào trong nội địa. Nhưng trong nội địa làm gì có đủ đất để tiếp thu những người từ miền biển lên?

Những năm ấy, không riêng gì Đài Châu phủ, mà toàn vùng duyên hải biển Đông đều xảy ra tình trạng cực kỳ bất an loạn động như vậy.

Nông dân trên đất liền đầy địch ý đối với ngư dân đến tranh đoạt đất đai của họ, những cuộc chiến đại quy mô đôi khi phát sinh. Các ngư dân không được an trí ổn thỏa, đói khổ và bệnh tật nhanh chóng lan tràn. Đôi khi có ngư dân không còn cách nào chịu đựng nổi nữa, đã nổi lên cướp đoạt, liều mạng khởi nghĩa, hoặc đơn thuần là chạy xuống biển sống cùng Oa khấu.

Khi Thái thú Đài Châu phủ bị công kích nặng nề, không biết phải ứng phó ra sao thì một thiếu niên nghề biển áo quần lam lũ đến cầu kiến.

Đó chính là người sau này uy chấn khắp Đông hải “Đào Sinh tướng quân” Nhậm Hoàn Vũ.

Hắn đã đem những ngư dân đang bước đến đường cùng đó xung nhập quân đội, lợi dụng sinh hoạt trên biển nên ít nhiều thông hiểu hải dương của họ. Nhậm Hoàn Vũ nhanh chóng dựng lên một đội ngũ hùng mạnh, không cần lương thảo của triều đình, mà dùng sách lược “Dĩ chiến dương chiến” (lấy chiến tranh nuôi chiến tranh) để tồn tại. Ba năm sau, cánh quân “Tĩnh Hải quân” ấy càng lúc càng mở rộng biên chế, đạt đến vài nghìn người, vô số lần kích bại bọn Oa khấu từ biển đến xâm phạm. Oa khấu khi nghe hai tiếng “Đào Sinh”, liền kinh hồn hoảng sợ, chạy không kịp ngáp.

Tuy nhiên, đối với con người của Nhậm Hoàn Vũ, thế nhân vẫn khen chê bất nhất.

Đó là vì quân đội không có lương, chỉ có thể từ những cuộc chiến tranh không ngừng để tước đoạt lương thảo; Nhưng vì tù binh rất khó an trí, Nhậm Hoàn Vũ hạ một mệnh lệnh chết người: Tĩnh Hải quân nhất mực không cho phép đầu hàng, toàn bộ tù binh đều phải giết tận sát tuyệt, những của hoạnh tài cướp được sẽ luận chiến công khen thưởng, phần còn lại thì chia đều.

Hai chữ “Tĩnh Hải” đi đến đâu, mặt biển nhuộm máu đến đó, từ Oa khấu đến bản dân lưu lạc trên biển đều không có ngoại lệ.

Bản thân Nhậm Hoàn Vũ tuy kiêu dũng thiện chiến, mưu lược hơn người, nhưng đối với việc chiếm đoạt tài phú thì không chùn tay chút nào. Mỗi lần tiêu diệt xong một nhóm Oa khấu, y đều chiếm đoạt tài bảo trân quý nhất, các nữ tử mỹ lệ nhất cho mình trước hết. Chỉ ngắn ngủi vài năm, y từ một thiếu

niên bần khổ đã biến thành bạo quân trên biển.

Bởi vì giết người cướp của nhiều như thế, y chiếm được ác danh “Hải Diêm La” trên mặt biển.

Thậm chí, những ngư dân trên biển đều coi vị “Đào Sinh tướng quân” này gộp chung vào một thủ lĩnh hải tặc vang danh ở Nam hải mà luận: tên thủ lĩnh hải tặc đó có đôi mắt ma quỷ, một mắt màu lam một mắt màu đen, hẳn là hóa thân của “Quỷ”, cùng là thứ máu lạnh vô tình, trong cương vực Nam hải vô biên vô tế, hẳn là bá chủ chí cao vô thương, những thuyền đội đi ngang qua đều không thoát được.

Sự đối kháng như vậy tiếp tục khoảng mười năm, Tỉnh Hải quân không ngừng trong chiến đấu mà lớn mạnh. Oa hoạn ở bờ Đông hải từ từ lắng lại, khôi phục cục diện thái bình trong dĩ vãng. Sau khi được sự cho phép của quan phủ, ngư dân quay trở về nguyên địa, được sự chủ trì của Nhậm Hoan Vũ, Thái Bình phủ tại Đông Hải bắt đầu thi công một con đê lớn, ngăn cản hải triều, tạo ra một cảng có thể chứa hàng trăm ngư thuyền vào neo đậu, mệnh danh là “Lục Dương đê”.

Thái Bình phủ bắt đầu có những thuyền đội giương buồm ra khơi, ngư dân có đường sống nên sinh hoạt cũng từ từ trở nên ổn định.

Nhậm Hoàn Vũ trấn thủ Thái Bình phủ vài năm, chiến công chói lọi, nhiều lần được triều đình phong thưởng.

Tuy nhiên, những ngày tháng làm vua một cõi của y không dài. Bởi vì triều đình sợ một kẻ vũ phu ủng binh tự tác ở Đông hải tạo thành họa hoạn sau này, nên cuối cùng hạ chiếu lệnh vời y về kinh thành, phong làm Công bộ Thượng thư.

Tuy nhiên, một vị tướng quân quát gió gọi mây trên biển lại không thiện quyền lực quan trường. Khác với chuyện lãnh binh tác loạn trên biển, Nhậm Hoàn Vũ không ngừng bị đánh bại trên chiến trường không khói tại đế đô, chịu không ít bài xích của các quan van trong triều, từ từ bị tước đoạt thực quyền. Tuy nhiên, nhờ có công tích nhiều năm, lại không tiếc dùng số vàng bạc châu báu lớn hồi lộ trọng thần, y vẫn tự bảo vệ được mình không bị hạch tội, nhưng vị tướng quân một đời võ dũng không còn đất dụng thân, cuối cùng chết già tức tưởi ở đế đô.

Trước khi mất, y cầm lấy tay phu nhân, dặn dò bà phải dẫn gia nhân đem quan tài trở về cố hương, rồi cầm rễ ở Thái Bình phủ, không được trở về kinh thành nữa.

Vì thế, một nhà Nhậm gia phản hồi cố hương, dựa vào sự ân sủng của triều đình kiến tạo một đền thờ trước cửa thôn tưởng nhớ tiên nhân.

Và miếu thờ to lớn tinh mỹ này lại trở thành tiêu ký rõ ràng nhất của thôn nhỏ này. Những năm qua, vô luận là làm chuyện đại sự gì, thôn dân cũng tụ đông tụ tập lại dưới miếu mà thương nghị, còn mỗi phiên chợ đều được tổ chức ở khoảng đất bên hông miếu.

*

“Trai biển xào đây! Trai biển xào tươi ngon tuyệt đây!” Dưới cây cạnh miếu Thượng thư, một cô bé nhỏ bé ốm yếu run run trong gió lạnh đầu xuân, tay cầm một giỏ đồ biển, dùng một giọng nói e dè rao bán, “Thử trước mua sao, không tươi không lấy tiền!”

Những người đến chợ vào ban ngày không nhiều, nên cô bé ở đó rao gần cả buổi mà chẳng có mấy người hỏi qua.

“Tiểu nha đầu ngu ngốc...” Xung quanh đột nhiên hôn ám, có người khẽ cười. Cô bé kinh sợ ngẩng đầu, thấy những người không phân sự xung quanh đột nhiên dạt ra hết, chỉ còn lại một đám thiếu niên vô lại, tên nào tên ấy đều cười cợt nô đùa. Ở giữa chúng là một thiếu niên mặc hồng y cao lớn, tóc đen dài tới vai, trên mặt treo một nụ cười tà quái, một cái áo choàng đỏ chói khiến người chói mắt, ở góc có thêm một con phi long.

Hồng long. Nhậm Phi Dương.

Trong Thái Bình phủ, nếu là đứa bé lên tám trở lên đều biết, kẻ mặc hồng y trên có thêm phi long tên Nhậm Phi Dương này là một tiểu thái tuế bá chủ một vùng, không dễ gì chọc vào.

Dựa vào tài phú của Nhậm Hoàn Vũ còn để lại, con cháu nhà họ Nhậm quả nhiên đều trở thành những ẩn giả an phận, không truy cầu công danh cũng không bước chân vào giang hồ, yên tâm sống trong Thạch Đường ngư thôn cưới vợ sinh con, rảnh rỗi thì gầy đàn múa kiếm, tiêu phí thời gian. Tuy nhiên, có lẽ là do Nhậm Hoàn Vũ khi xưa tạo quá nhiều sát nghiệp trên biển, nên ảnh hưởng dương thọ của đời sau, ba đứa con gái đều khởi thế rất sớm, cháu chắt còn lại chỉ còn độc có một Nhậm Phi Dương.

Khi Nhậm Phi Dương bốn tuổi đã không còn mẫu thân, trước đó mấy tháng phụ thân đã qua đời, sau đó tên lăng tử không cha không mẹ này triệt để ăn chơi nhàn tản. Bình thường, hắn không đọc thư cũng chẳng tập viết, chỉ thích luyện võ công gia truyền, dẫn theo một bọn đệ tử phóng đảng không nghề múa đao múa gậy, đi quanh quẩn trên địa bàn, trong vòng mười năm sản nghiệp để lại của gia đình đã bị hắn tiêu hoang hết phân nửa.

Tì khí của Nhậm đại thiếu gia biến đổi rất thất thường, làm chuyện gì cũng không quản nó là đại thiện đại ác cả.

Hắn đã từng chạy băng băng hơn trăm dặm chỉ vì cứu tính mệnh của một

người không quen không biết. Trong năm xảy ra nạn lớn, hấn đã từng mở cửa kho trong nhà cho thôn dân đói khô cơm áo qua ngày. Nhưng giờ phút này, hấn lại buồn tẻ vì quá thanh nhàn mà đi khi phụ một cô bé nhỏ khốn khổ.

“Các huynh đệ, đến coi thử coi là tươi hay không tươi?” Theo tiếng thét của hấn, các con trai trong giỏ đã bị đám thiếu niên ba chân bốn cẳng lấy mất không còn một con.

Tiểu nữ hài đó không biết làm như thế nào cho phải, chỉ biết ôm chặt cái giỏ, mặt đỏ rần, cất giọng chói lói: “Cô cô, Cô cô, mau ra đây a!”

“Tươi cái con khi! Gần phát sinh rồi đây!” Hiểu rõ lão đại muốn trêu đùa cô bé này, thiếu niên thử sớm nhất chọt phun nhổ cả ra, nhợn nhợn muốn ói. Những thiếu niên vô lại khác cũng lập tức lớn tiếng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy. Mấy thứ vứt đi này ăn vào chỉ tổ đau bụng!”

“Không tươi không lấy tiền là do người nói đó nha! Tiểu nha đầu, đồ của người khiến huynh đệ ta ăn vào bị đau bụng, nhất định phải đền tiền!” Nhậm Phi Dương được trò vui lại còn làm tới, cười cười nhìn vẻ khẩn cấp của cô bé.

Tiểu nữ hài sắp khóc tới nơi, ngoại trừ kêu “Cô cô” liên tục, không nói được lời gì khác.

Nhìn hết một lúc lâu, thấy trừ việc thành công khiến cô bé khóc mếu khóc máu, thì chẳng còn chỗ nào đáng vui cả, Nhậm Phi Dương cụt hứng đứng lên, lấy từ trong túi ra mấy miếng bạc vụn, không thèm nhìn quăng vào trong giỏ trúc của cô bé, rồi phúi tay cười lớn bỏ đi.

Các thiếu niên du thủ du thực ấy không hẹn cũng tản ra, tiền hô hậu ủng hấn cùng đi chỗ khác.

“Đầu lĩnh, hôm nay chúng ta đi đâu?” Bọn du thủ lười biếng ấy nịnh hót hỏi.

Nhậm Phi Dương giơ tay phất một cái, thần thái lên mây: “Đến Vạn Xuân lâu chơi mẹ nó một ngày!”

Bọn thiếu niên nhàn tản cũng cất tiếng hoan hô ùa theo lão đại, vĩnh viễn là thứ không chê ăn uống.

Nhậm Phi Dương mới đi được vài bước, chọt cảm thấy bị một người kéo lại, rồi một thanh âm nhỏ nhẹ ầu trĩ cất lên: “Nhậm công tử!”

Hấn kinh ngạc cúi đầu, thấy người nắm giữ tay áo của hấn là cô bé nhỏ khi nãy, không khỏi bức mình: “Chuyện gì vậy?”

Cô bé hiển nhiên có chút sợ sệt, tay hơi rút lại một chút, nhưng vẫn ngẩng đầu sợ sệt phân bua: “Vừa rồi...vừa rồi món nghêu sào đó là do Cô cô nhà ta làm, không đáng bao nhiêu tiền, thỉnh công tử lấy lại tiền thôi đi...”

Cô bé dụng lực nhón chân lên, tay cầm chặt mấy miếng bạc vụn.

Nhậm Phi Dương hơi sững người. Qua một lúc lâu, miệng hắn mới hơi hơi cười, cúi người xuống, lấy từ trong người ra một đĩnh bạc nữa, bỏ vào tay của cô bé ấy, lại còn vuốt đầu bảo: “Tiểu nha đầu cũng biết chuyện quá ha! Số bạc này là coi như là thưởng cho người đó”.

Hắn chuyển thân định đi, tiểu nữ hài lại nằng nặc nói: “Không được. Cô cô đã nói rồi, không được lấy cái gì của ai khác! Công tử nếu hiềm mình nhiều tiền quá, tại sao không phát cho những người chung quanh?” Tiếng nói của cô bé thật lớn, trong giọng nói ầu ỉ hòa lẫn với sự kiên quyết không tương xứng với tuổi.

Lời này vừa nói ra, những thiếu niên chung quanh Nhậm Phi Dương đều biến sắc, cùng phát ra tiếng hét chói tai muốn xông lên gây sự.

Nhậm Phi Dương có chút giật mình, những vật mím cười vồ vồ đầu cô bé: “Có thấy không? Các huynh đệ của ta bức mình rồi đó. Tiểu nha đầu, mau lấy tiền đi đi, để khỏi phải bị người khác đánh người!”

Tiểu nữ hài bị biến người dọa lui một bước, nhưng vẫn quật cường đưa tay ra, đưa bạc trả lại cho Nhậm Phi Dương.

Nhậm Phi Dương biến sắc mặt, bắt đầu bức mình thì khí quật cường của nha đầu này, điều đó cũng khiến hắn có phần ảo não.

Trong Thái Bình phủ này, chưa bao giờ có người dám cãi lời Nhậm Phi Dương hắn!

Bọn ác thiếu xung quanh cũng không nhịn được nữa, rêu rao: “Đầu, đừng có nói nhiều với ả, chúng tôi thế huynh giáo huấn ả cho!”

Nhậm Phi Dương ôm quyền đứng thẳng, mỉm cười không nói gì. Hắn cũng có ý dành cho nha đầu mỏng dính này một sự giáo huấn nho nhỏ.

Một đám thiếu niên ôm quyền sẵn tay áo, bao vây tiểu nữ hài vào giữa, mặt mày hung dữ bộ dạng khủng bố thật uy hiếp người. Cô bé nhỏ tuy quật cường, nhưng dù gì tuổi cũng còn nhỏ, thấy một đám người đen nghịt áp tới mình, hoảng sợ khóc òa lên.

Nhưng khi những nắm đấm sắp chạm đến đầu cô bé, thì mắt mọi người hoa lên, tiểu nữ hài không còn trong vòng vây nữa.

“Bao nhiêu người như vậy mà đi hiếp đáp một cô bé à?”

Bọn thiếu niên kinh ngạc quay đầu nhìn, chợt thấy một bạch y thanh niên đang ôm cô bé đứng cách đó ba trượng, lạnh lùng nhìn bọn chúng.

Bao nhiêu ấy người thế mà vừa rồi y từ đâu tới cũng không nhìn thấy rõ!

Nụ cười trên khóe miệng của Nhậm Phi Dương biến mất, chỉ có mình hắn vừa rồi mới nhìn rõ thân thủ quỷ mị của Bạch y nhân. Đó chính là cao thủ

duy nhất mà hấn gặp trong tiểu thành này tính từ nhỏ tới giờ.

Bạch y thanh niên đặt cô bé xuống đất, từ tốn nói chuyện với mọi người, nhưng ánh mắt vẫn nhất mực không nhìn về phía này. Y bất quá hai mươi bảy hai tám tuổi, nhưng sắc mặt trắng xanh, lông mày khá dày, ánh mắt rất sáng, ngũ quan phân bố đều đặn và đỉnh bật, nhìn phảng phất giống như một hòn đá to, tuy ưu tú nhưng thiếu mất vẻ ôn hòa.

Tiểu nữ hài chạm chân xuống đất thì lập tức chạy vào trong một góc đường: “Cô cô, Cô cô! Con sợ!”

Mọi người cùng thuận theo thanh âm mà nhìn, lúc này mới phát hiện ở góc đường ấy đã xuất hiện một nữ tử đứng đó không biết từ lúc nào.

Nữ tử vận đồ tơ trắng cầm tay Tiểu kỳ, đi xuyên qua bọn ác thiếu (thiếu niên độc ác), bình tĩnh đến trước mặt bạch y thanh niên, vén tay áo cúi người: “Diệp Phong Sa đây xin đa tạ ân tương trợ của đại hiệp”.

“Chuyện nhỏ ấy mà”. Khẩu khí của Bạch y nhân vô cùng lạnh nhạt, không thèm nhìn nàng.

Nữ tử tự xưng là Diệp Phong sa vẫn không chịu thôi, truy vấn: “Xin hỏi hiệp sĩ có quý tính đại danh là gì?”

Bạch y thanh niên dẫn đo một chút, cuối cùng cũng lạnh lùng đáp: “Tính danh không nói lên điều gì... Cô có thể gọi ta là Cao Hoan”. Sau đó, y không muốn lưu lại lâu, vội gật đầu chào nàng: “Cáo từ”.

Tuy nhiên trước khi bỏ đi, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý quét nhìn bọn Nhậm Phi Dương, khiến chúng chợt lạnh hấn người.

Sau đó, y lạnh lùng bỏ đi.

Diệp Phong Sa cũng vừa định nhắc cô bé bỏ đi, nhưng chợt thấy nhãn quang của hấn, trong lòng thâm kinh hãi:

Mục quang ấy sao mà... sao mà lạnh lùng tàn khốc như băng tuyết vậy!

Nếu như đó quả là một hiệp sĩ gặp chuyện bất bình giữa đường ra tay tương trợ, thì làm sao lại lóe lên mục quang đáng sợ ấy?

“Đầu lĩnh! Tên đó muốn đi kia!” Trong lúc Nhậm Phi Dương cũng đang nghĩ đến xuất thân, đồng bạn xung quanh đã lên tiếng thúc hấn.

Bị vị khách không mời tên Cao Hoan đó tiêu diệt uy phong, mọi người đều không phục. Cho dù chúng biết đối phương có thân thủ rất giỏi, nhưng vẫn quen thói mọi ngày nên cùng khích đầu lĩnh bước ra khiêu chiến. Dù sao thì từ trước tới giờ mỗi khi lão đại xuất thủ đều có thể cứu vãn mọi chuyện.

Cao Hoan vừa định chuyển thân bỏ đi, đột nhiên thấy một ánh hồng nhoáng lên trước mặt, một thiếu niên cao lớn đã đứng trước mặt y.

Nhậm Phi Dương tùm tùm miệng nhìn y, mang theo biểu tình gâ hấn, hai

tay chấp vào nhau ngăn phía trước.

Cao Hoan đánh giá người mặc áo choàng màu hồng phía trước, tóc đen dài tôn lên vẻ mặt anh tuấn, các ngón tay vô thức nắm chặt cán kiếm, ánh mắt có chút kỳ quái, từ từ hỏi: “Các hạ là...”

Nhậm Phi Dương chìa cằm ra, kiêu ngạo đáp: “Tại hạ Nhậm Phi Dương. Vị Cao đại hiệp này có thân thủ thiệt làm cho người ta bội phục”.

Khi nói đến ba chữ “Cao đại hiệp”, ngữ khí của hắn có kèm chút trào phúng không nói thành lời.

Không biết vì sao, nhưng ánh mắt của Cao Hoan lại có chút kỳ quái, điềm đạm nói: “Không dám nhận”.

Nhậm Phi Dương phát tay, phi phong màu đỏ hồng tung lên, dưới ánh dương quang vô cùng đẹp mắt: “Tại hạ có phúc gì mà được gặp cao thủ như thế! Canh ba đêm nay, nguyện cùng Cao đại hiệp mài giũa võ nghệ nơi này, được không?”

Cao Hoan nhìn hắn rất lâu, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì, nhưng cuối cùng cũng chậm chậm đáp: “Nhất định phụng bồi!”

Tiếng nói vừa dứt, y cất người bay lên, giống như một con chim ung bay về hướng trời xa, thân hình quỷ dị không thể miêu tả được.

Hồi 2

Canh ba đêm hôm đó, một đám thiếu niên say mèm từ trong Vạn Xuân lâu đi ra, vây quanh một hồng y đầu lĩnh đi ở giữa, bá vai bá cổ vừa đi vừa cười lớn, nói năng những chuyện hài tặc tếu.

Cứ đi đi mãi, đột nhiên có người bỗng nhớ tới điều gì, ngoác miệng hỏi: “Ê, Cô cô của nha đầu hôm nay là ai thế? Còn chưa hỏi! Vạn Xuân lâu có nhiều cô nương như thế... xem tới xem lui, quả nhiên không có ai đẹp bằng!”

Bên cạnh lập tức có đồng bạn mồm năm miệng mười hỏi đáp:

“Cái đó cũng không biết được? Hình như là con gái của Thiên Hậu nương nương [1] trong miếu a! Nghe thật là tà môn...”

“Đúng a đúng a! Trong trấn có rất nhiều hán tử muốn chiếm tiện nghi của ả, nhưng chưa thấy có ai được chuyện rồi từ chỗ ả trở về cả, mỗi người đều giống như gặp quỷ vậy, ngay cả nói chuyện cũng không nói được nữa”.

“Nghe nói ả nuôi không ít nữ hài tử không có phụ mẫu... Quả thật là không biết định làm gì nữa!”

“Hừ... Người không nghe nói có người ăn tim của con nít có thể trường sinh bất lão sao? Ta thấy ả có hết tám phần mười là yêu nữ rồi”.

Mọi người vừa đi vừa nghị luận, ngả nghiêng nghiêng ngả không phân phương hướng, chỉ cảm thấy người ngày càng ít, các điểm phô ven lộ cũng đã đóng cửa, không khí dần trở về khuya.

Ngẩng đầu nhìn lên, chúng thấy tòa kiến trúc tiêu điều ở phía trước, đột nhiên có một thiếu niên nói: “Chỗ ấy chính là miếu thờ Thiên Hậu nương nương!”

Mọi người nghĩ đến những lời đồn đoán hàng ngày về địa phương này, không khỏi khấp người rúng động, vội vã lùi lại mấy bước.

Lúc này, ánh trăng ảm đạm lại một chút, trong Thiên Hậu cung chợt truyền đến tiếng nữ tử khóc than ai thiết, như có như không theo gió phát phơ mà đến, khiến mọi người đều cảm thấy lông tóc đều dựng đứng hết lên.

“Đầu lĩnh ơi, mau đi thôi!” Những thiếu niên đó sợ đến nỗi tinh rượi hết ba phần, vội kéo Nhậm Phi Dương nhanh chóng ly khai, “Cẩn thận coi chừng trúng tà đấy!”

“Toàn là cái bọn nhát gan”. Nhân hơi men, Nhậm Phi Dương chỗi chân về phía sau, say mèm nhìn phải ngó trái, líu lưỡi bảo, “Sợ cái gì chứ? Chúng ta hôm nay cứ tiến vào xem coi quỷ có hình dạng như thế nào! Các người... Có dám theo ta đi không?”

Bọn thiếu niên người này nhìn người kia, đều tinh rượi hết nửa phần, người nào người nấy đều không dám đáp lời.

“Hừ, vậy mà làm nam nhân chi?” Nhậm Phi Dương không để ý phát tay, áo choàng đỏ kêu đánh phạch một cái, thân hình đã chìm vào bóng đen.

Khi tiến vào Thiên Hậu cung, tiếng khóc lóc càng lúc càng rõ, cẩn thận lắng nghe, tựa hồ như tiếng lằm rằm đó phảng phất như có một nữ tử đang nghẹn ngào nói điều gì, đứt quãng trong gió, thông sở bị ai vô cùng.

Nhậm Phi Dương lẳng lặng đến bên tường. Góc tường không có cây, chỉ có một lùm cây bụi tròn tròn thấp nhỏ, nhẹ nhàng phát ra một thứ u hương. Hắn chệnh choáng nhún chân, người chột chột khéo léo phóng qua tường cao hai trượng.

Trong tường có một hàng cây cao khoảng đầu người. Hắn ẩn đằng sau cây, ngẩng đầu nhìn, đột nhiên kinh hãi: chỗ trống trong miếu Thiên Hậu nương nương hoang phế này quả nhiên có một mộ phần tro tro.

Phần mộ đó hiển nhiên là đã lâu năm rồi, bên cạnh đó có một loại dây leo mỹ lệ che phủ cả một phần đầu.

Hắn muốn xem cho rõ trên bia viết tên gì, nhưng mà hơi rượu bốc lên đầu mạnh quá, trước mắt rất mơ hồ, chỉ thấy được một người mặc bạch y phục trước mộ khóc rưng rức, trong tay còn ôm một cái đàn màu đen.

“Đại sư huynh, đại sư huynh...” Tổ y nữ tử phục trước bia khe khẽ khích, nói tới nói lui mấy từ, đau đớn bi ai.

Cho dù Nhậm Phi Dương có tâm tính như thế nào, nghe một lúc lâu cũng bất giác trở nên bi ai, nhìn không được muốn bước ra hỏi chuyện.

“Cô cô, đêm quá khuya rồi, còn không ngủ sao?” Hắn còn chưa cất bước, chợt thấy trong nhà có một cô bé cỡ mười một mười hai tuổi bước ra, nhìn kỹ lại chính là cô bé được gọi là Tiểu Kỳ lúc ban ngày ấy.

Như vậy, người khóc lóc vong linh này giờ chính là nữ tử được gọi là Diệp Phong Sa?

“Tiểu Kỳ, lần này con cần phải mang các đệ đệ muội muội bỏ trốn đi”, Diệp Phong Sa ôm lấy cô bé, nhỏ nhẹ dặn dò, âm thanh hơi run rẩy, “Người của Thần Thủy cung sẽ nhanh chóng đến đây. Cô cô lưu lại đối phó bọn chúng, con nhất định phải bảo hộ cho tốt các đệ đệ muội muội, không được ra mặt. Biết không?”

“Dạ”. Tiểu nữ hài đó kiên cường gật đầu.

“Giúp Cô cô bảo quản cái này, ngàn vạn lần đừng có động vào”, Diệp Phong Sa lại dặn dò lần nữa, rồi đặt cây đàn màu đen lên tay cô bé, nhìn chăm chú một lúc lâu rồi khẽ thở dài, “Nếu như... sau này Cô cô chết rồi, con cứ đào một lỗ chôn nó cùng Cô cô”.

“Không được! Không thể được!” Tiểu Kỳ này giờ vẫn trấn định như một

người lớn, nhưng giờ này khi nghe nàng nói thế, liền cất tiếng có xen lẫn tiếng khóc, “Con không muốn Cô cô chết!”

“Sẽ không có gì”, Diệp Phong Sa vội ngừng ngay tiếng khóc, an ủi cô bé, “Không cần phải sợ. Cô cô sẽ không sao đâu”.

Tiểu Kỳ tuy còn nhỏ, nhưng lại rất thông minh, thấy thần sắc của Diệp Phong Sa như thế đã sớm đoán cừu gia đến tìm lần này không phải tầm thường, nhin không được òa lên khóc thành tiếng, nhào vào ôm chầm lấy Diệp Phong Sa: “Con sợ lắm... Cô cô, cô đừng ở lại đây nữa, hãy đi cùng chúng ca! Bọn ác nhân đó lợi hại như vậy, con sợ cô sẽ...”.

“Không cần phải sợ.... Đừng sợ”. Diệp Phong Sa nhỏ nhẹ an ủi, nhưng cũng không nhin được khóc òa lên.

Hai nữ tử cùng khóc một lúc, vang vang bên tai Nhậm Phi Dương, khiến đầu óc hần muốn nổ tung ra. Thứ hần chịu không nổi nhất chính là tiếng khóc của nữ nhân, nên không kèm được bước tới trước mặt hai người: “Ai, khóc cái gì mà khóc? Phiền chết đi được. Ta hỏi nè, các người đáo để là người hay quý vậy?...”

Thấy một hồng y thiếu niên đột nhiên xuất hiện, Phong Sa và Tiểu Kỳ rõ ràng là sợ co cả người. Tiểu Kỳ thậm chí còn thét lên, sợ sệt rúc vào lòng nữ tử nhìn chằm chằm người ăn hiếp mình lúc ban ngày giờ đột nhiên nửa đêm len vào nhà.

Phong Sa là người đầu tiên phục hồi về trấn định, ôm choàng lấy cô bé, lạnh lùng hỏi: “Nhậm công tử, nửa đêm nửa hôm người vào đây định làm gì? Ta khuyên người tốt nhất là quay về, nếu bước thêm vài bước nữa thì đối với công tử không có chỗ nào tốt đâu”.

Nhậm Phi Dương vốn bị tiếng khóc lóc của họ kích khởi sự đồng tình, muốn bước ra quản chuyện đầu đầu, nhưng khi nghe lời này liền vút sự đồng tình đó ra chín tầng mây, lòng háo thắng bốc lên, không khỏi cười lạnh bước lên nói: “Vậy thì được, ta cứ bước thêm vài bước cho cô coi”.

Lời còn chưa dứt, mũi hần đã ngửi phải một mùi kỳ dị, ý thức lập tức mơ hồ.

Không hay, là bị trúng độc rồi sao?

Hần nhướn mắt nhìn, cảnh vật vốn do say rượu đã mơ hồ giờ càng mơ hồ hơn. Nhìn tới nhìn lui, toàn bộ cảnh vật giờ đã biến hình, méo mó dị thường khủng bố! Những cỏ cây hoa lá, nhân vật đèn đài đều biến thành những hình trạng quỷ dị, từ từ bốc lên.

Hần giật mình định rút kiếm ra, nhưng vừa chạm đến đốc kiếm, một bàn tay băng lãnh đã ấn lên trên tay hần.

Thanh âm của Diệp Phong Sa chậm chậm vang lên bên tay hần: “Nhậm công tử, xin trở về đi thôi!”

Sau đó, hần hoàn toàn mất hết tri giác.

Khi tỉnh lại, Nhậm Phi Dương cảm thấy đầu óc đau nhức muốn vỡ ra, phảng phất như tối qua uống phải mười bình rượu mạnh vậy. Hần còn chưa mở mắt, đã ý thức một sự kiện: không những hần bị trói, mà còn bị treo ở trên không.

Không có chuyện gì hồng hét như chuyện này!

Hần là Hồng long lão đại không chuyện gì không làm được, thế mà bị một nữ nhân treo ở trên không? Chuyện này nếu mà đồn đại ra ngoài, chỉ sợ sau này hần không còn đất nào mà dung ở Thái Bình phủ này nữa.

Nhậm Phi Dương hậm hực chửi thầm trong lòng “Yêu nữ”, có chút nộ nớp lo sợ, không dám mở mắt ra nhìn tình huống xung quang, sợ khi mở mắt ra sẽ thấy vô số bách tính vây quanh cười lạnh giễu cợt.

Tuy nhiên, bị treo ngược cả nửa ngày, thế mà không nghe thấy thanh âm nghị luận nào xung quanh cả. Bị trao ngược dù sao thì cũng chả sung sướng gì, Nhậm Phi Dương nhẫn nại không được, cuối cùng cũng lấy đủ dũng khí cẩn thận mở mắt nhìn xung quanh, lập tức vừa kinh vừa mừng.

Kinh vì hần bị treo ở trên miếu thờ thương thư trong chợ.

Mừng vì trời vẫn còn chưa sáng, xung quanh tối đen không một bóng người.

Thật là may, thật là may, vẫn còn chưa có người nào nhìn thấy chuyện xấu của hần, không đến nỗi mất mặt. Nhậm Phi Dương thở dài một hơi, di động toàn thân gân cốt, bắt đầu nghĩ biện pháp hạ xuống đất.

Tuy nhiên, gân cốt vừa mới giãn ra, thì đột nhiên toàn thân hần lại thu sát trở lại.

Có người! Có người ở phụ cận nhìn, hơn nữa lại là một cao thủ tương đối lợi hại!

Mũi chân và ngón tay hần lập tức tụ lực, muốn tránh thoát dây trói phát động công kích. Tuy nhiên, không chờ hần phát lực, dường như hần phát giác trên người kẻ đó đột nhiên dấy lên sát ý, sau lưng chợt truyền đến âm thanh lọt vào trong tay, mang theo một vui vẻ cợt đùa: “Sao rồi, Nhậm công tử, người chuẩn bị dùng bộ dạng đó động thủ với ta sao?”

Cao hoan? Cao hoan!

Nhậm Phi Dương lộn vòng lại, lẳng không quay đầu lại nhìn người dựa vào cột miếu trong bóng đêm, con người cười cười ngẩng đầu ấy chính là Cao hoan toàn thân vận bạch y.

Cái tay mặt mày lạnh lùng ấy giờ phút này lại mang một biểu tình rất cổ quái, như cười như không.

Nhìn thần sắc này, đầu Nhậm Phi Dương tức thời như to gấp đôi, hận không thể cụng đầu vào miếu chết, cuối cùng thì cũng bị người nhìn thấy! Hơn nữa, lại là đôi thủ đáng quan tâm nhất của hắn!

“Chúng ta ước định tỷ thí là tối ngày mai mà?” Mặt hắn có chút đỏ ửng, không hài lòng nói, giả bộ làm ra vẻ rất tiêu sấu, tặc tặc lưỡi nói tiếp, “Gấp đến nạp mạng làm gì?”

“Là đêm nay”. Thần sắc đầy cổ quái của Cao Hoan đột nhiên biến thành tiêu ý, mang biểu tình giống như tựa hồ muốn cười to lên, nói một câu rất chết người: “Các hạ bị treo ở đây một ngày một đêm rồi, không biết sao?”

“Ta là người giữ lời hứa, vì chờ các hạ tỉnh dậy tỉ thí, đã chờ ở đây những hai canh giờ”.

Lời của y tuy rất ôn hòa, nhưng Nhậm Phi Dương lại cảm thấy như một con mèo bị chặt mất đuôi vậy: “Cái gì? Đã bị treo ở đây một ngày một đêm này? Nếu như vậy, thì toàn bộ Thái Bình phủ này chẳng phải đều đã...”.

“Xú yêu nữ!” Đột nhiên, hắn mắng một tiếng, cong người lên, đưa miệng thổi phù vào dây trói ở chân. Luồng hơi đó giống như một thanh lợi kiếm, vừa đưa ra là dây trói bằng da trâu đã đứt phụt.

Nhậm Phi Dương hồn hên rơi xuống đất, không quên chỉnh lý cái áo choàng đỏ và tóc tai bù xù của mình, ánh mắt vừa bối rối vừa kiêu ngạo.

“Giỏi cho chiêu ngưng khí thành kiếm! Là tuyệt kỹ gia truyền của Nhậm gia à?” Bên cạnh hắn chợt vang lên tiếng vỗ tay lộp độp. Hắn quay đầu, lại nhìn thấy Cao Hoan đang dựa vào cột vỗ tay. Trong mắt của y thoáng chút kinh ngạc, nhưng giữa hai mắt lại có nét phức tạp không dễ gì nhận ra.

Nhậm Phi Dương nhướn đôi mày kiếm, hậm hực nói: “Hôm nay chẳng muốn động thủ với ngươi rồi! Ta muốn kiếm con yêu nữ đó tính sổ trước!”

Quả thật là không còn mặt mũi nào... Khi nghĩ tới cả ngày hôm nay bị người ta nhìn thấy hình dạng của mình như thế, hắn lập tức đau không thiết sống, thổi mấy lọn tóc rơi xuống đầu vai ra sau lưng, lớn bước đi vào hậu cung.

Bạch y chợt động, Cao Hoan đột nhiên cũng bước theo, điềm đạm nói: “Ta đi với ngươi”.

Nhậm Phi Dương nhìn nhìn y, đột nhiên cười lạnh một tiếng, thêm lực xuống chân, người chợt như một con chim lớn màu hồng vụt bắn tới trước: “Được, có bản lĩnh thì cứ truy theo ta, thì đi chung với ta tới đó!”

Hắn khá tự tin đối với khinh công của mình, ngoại trừ dùng kiếm, từ nhỏ

hắn đã chuyên tâm khổ luyện công phu làm nhẹ thân thể này. Nhưng đang lúc Nhậm Phi Dương dương dương đắc ý nghĩ như thế, thì thấy bạch y bên cạnh chợt động, Cao Hoan vẫn ở sát bên hắn, vừa kè vai đi về phía trước, vừa cười cười trêu chọc: “Nhậm công tử, khinh công thật là cao minh”.

Y nhất mực so vai với Nhậm Phi Dương, không hề tụt về sau nửa bước, chẳng những thế lại còn mở miệng cười nói như không hề có chuyện gì.

Nhậm Phi Dương hừ lạnh một tiếng, lập tức dâng lên lòng hiếu thắng, tận lực thi triển thân pháp nhanh như thiểm điện, ngón chân không ngừng chạm lên trên cỏ lá dưới đất. Trong lúc tiến lên như điện như gió, mái tóc đen của hắn bay bay, áo choàng màu hồng lại càng phất phành phạch đầy uy phong trong gió đêm. Tuy nhiên, bất quản là hắn phóng tới nhanh như thế nào, Cao Hoan ở bên cạnh vẫn nhất mực không tụt lại sau nửa bước chân.

Hai người so vai mà tiến, tranh nhau chạy như bay về phía trước, Thiên Hậu cung chớp mắt đã hiện ra trong tầm mắt.

Nhậm Phi Dương đang chạy rất hăng say, đột nhiên tay phải bị nắm chặt, chính là Cao Hoan nắm kéo lại.

“Mau lui!” Cao Hoan quả đoán hạ giọng nói, mạnh mẽ dừng ngay thân hình đang phóng tới, thậm chí còn kéo hắn gấp rút lùi về sau một bước.

Nhậm Phi Dương vẫn còn trớn lướt, bước về trước một bước, quay đầu giận dữ hỏi: “Ngươi định làm gì?”

“Đừng có đến gần tường vậy”, Thần sắc của Cao Hoan thập phần nghiêm túc, nhìn mấy bồn hoa lan ở góc tường, “Đó chính là Tổ Tâm lan, có độc”.

Mục quang của y quét xung quanh, lại chỉ vào dây leo màu lục bích trên tường “Mạn đà la!”

Nhậm Phi Dương nhìn những hoa cỏ này, đột nhiên ngộ ra: “Hèn gì đêm qua ta vừa tiến vào đã thiên hôn địa ám! Mẹ nó, yêu nữ này quả nhiên đã dùng độc!” Hắn phen hận mắng chửi, nhìn những bồn hoa lan ở góc tường, có chút ngạc nhiên: “Kỳ quái, tối qua lúc ta đến, mấy bồn hoa này vẫn còn chưa đặt ở đây, chẳng lẽ ả đã ngờ đến ta thế nào cũng báo phục, nên mới tăng thêm mấy cái này đối phó ta?”

Nhưng Cao Hoan lại cúi đầu suy nghĩ, trầm ngâm: “Xem ra, Diệp cô nương ấy là cao thủ dùng độc rồi... Tổ Tâm lan, Mạn đà la được bố trí thế này, chẳng lẽ là... Tuyết Sơn phái... trước đây...?”

Nhậm Phi Dương không hiểu y trầm ngâm ở đó làm gì, có chút bức rức, đập đập chân: “Đừng có lè mề nỡ, mấy cái vật nhỏ nhoi này mà đáng gì? Chúng ta ngừng hô hấp tiến vào!”

Không chờ Cao Hoan hồi đáp, hắn đã tiến lên rồi phóng vụt vào.

Cao Hoan không hề lao theo, xé vạt áo bịt mũi, rồi kéo tay che miệng xong đầu đó mới phóng vào trong. Trong quá trình lao vào, toàn thân y đều tập trung cao độ cảnh giác mọi tình huống, tay nắm chặt kiếm, tùy thời vung kiếm ra. Hiển nhiên, y là một người dày dặn kinh nghiệm giang hồ, nhất cử nhất động đều lạnh lùng và trấn định phi thường, lộ ra hết khả năng quan sát nhạy bén và năng lực quyết đoán nhanh nhẹn.

Nhưng vô luận là khinh suất hay cẩn thận, hai người bọn họ an nhiên vô dạng tiến đến cửa.

Nhậm Phi Dương vừa định đưa tay đẩy cửa, cánh tay phải cầm kiếm của Cao Hoan đã phóng ra nhanh như tia chớp, một tiếng “ba” cất lên, kiếm đánh mạnh vào tay cầm.

Nhậm Phi Dương trợn mắt nhìn y, nhưng lại thấy Cao Hoan nhanh chóng thu tay lại, dùng cán kiếm đẩy vào cửa đánh “đình” một cái. Vừa tiếp xúc với đại môn, cán kiếm chợt phát ra tiếng tư tư quỷ dị. Cao Hoan nhanh chóng rút tay lại, không biết trên cửa bị bôi thứ kịch độc gì mà vừa tiếp xúc thì sớ gổ trên cánh kiếm biết mất một mảng lớn.

“Nguy hiểm quá”. Nhậm Phi Dương nhìn mà thâm cảm thấy cả kinh.

Nhưng dù gì cũng là tâm tính thiếu niên, lòng tuy cảm kính, nhưng ngoài mặt cứ mang đầy ngạo khí, chẳng những không mở miệng tạ ơn, mà còn bực mình ôm kiếm nhìn Cao Hoan, thâm nghĩ: “Coi hắn làm cách nào để mở cửa!”

Cao Hoan thoáng chút trầm ngâm, ngón cái trên tay phải giữ chặt ngón giữa, búng tay một cái bắn ra một đạo chỉ phong lăng lệ đánh thẳng vào cánh cửa.

“Xuy” một cái, cánh cửa bọc sắt ấy đột nhiên xuất hiện mấy lỗ khá sâu.

Quả là một thứ Thiên Ma chỉ lợi hại!

Sắc mặt của Nhậm Phi Dương lại biến đổi tiếp. Đây là một loại công phu tà phải, bí cấp gia truyền nhà hắc có đề cập đến, nhưng không hề lưu lại phương pháp tập luyện. Một thứ võ công tà môn bá đạo là vậy, sao lại được một “Đại hiệp” danh môn chánh phái này sử dụng chứ? Có lẽ nào?

Dưới một chiêu ấy, cánh cửa im lìm mở ra.

Nhậm Phi Dương bước qua cửa nhìn, trong Thiên Hậu cung im lìm tối đen, nửa điểm đèn lửa cũng không có.

“A, định thực hiện không thành kế hay sao?” Nhậm Phi Dương không khỏi bật lên tiếng cười lạnh

Dù sao cũng là tâm tính thiếu niên, trời không sợ đất không sợ, ngược lại còn kích động sự tò mò của hắc. Hắc lập tức vung tay rút kiếm hộ trụ toàn

thân, từ từ bước vào.

Tuy nhiên, hắn không hề thấy khi hắn rút kiếm ra, mực quang của Cao Hoan như tia chớp liếc nhìn trên thân kiếm!

Đó đích xác là một thanh kiếm tốt, thanh quang sáng lạnh, hình thức cổ nhả. Luồng sáng xanh nhạt trên sông kiếm ấy hiện rõ hai chữ “Vân Tình” khắc theo lối chữ triện rất sắc sảo.

Trong lúc đó, chẳng hiểu vì sao, sát khí trong mắt của Cao Hoan bốc lên bùng bùng.

Lúc này Nhậm Phi Dương đã tiến vào trong phòng, quay đầu lại ngoắc tay gọi y.

Trong sát na Nhậm Phi Dương quay đầu lại, Cao Hoan nhanh chóng cho sát khí tan vào vô hình, sắc mặt hồi phục về bình tĩnh như thường, khe khẽ gật đầu cũng cất bước tiến vào trong.

Mọi thứ trong nhà đều yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm thấy thắc thỏm bất an.

Nhưng không hề thấy Diệp Phong Sa, cũng không thấy những hài tử bên cạnh nàng. Thậm chí, ngay cả mộ phần trên mặt đất cũng không biết đi đâu.

“Trời!” Nhậm Phi Dương không khỏi phát ra tiếng hô cả kinh, dường như không tin vào mắt mình, “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Cao Hoan hiện giờ đang ở trong trạng thái cực kỳ cảnh giới, không ngừng nhìn ngó khắp chung quang, hai lỗ tai động lên nghe ngóng. Trong đêm tối, hắn dường như cảm thấy điều gì đó, lập tức hét trầm: “Mau hộ trụ toàn thân!”

Trong tiếng hét, hắn cũng nhanh chóng quạt tay rút kiếm!

Hai đạo kiếm quang dường như đồng thời lóe lên, sau đó là ngân quang khắp nơi, bao phủ lấy thân thể hai người.

“Là gió?!” Nhậm Phi Dương buột miệng kinh hô, một mặt vẫn không ngừng huy động tay tạo ra một làn kiếm quang hộ trụ toàn thân. Vô số vật nhỏ nhoi gì đó đụng vào luồng kiếm phong của hắn, gây lên những tiếng động lạnh canh.

“Độc phong”. Cao Hoan trầm giọng hồi đáp, tay cũng không hề lơ là, “Bị phát hiện rồi”.

Với thân thủ của hai người, tự bảo vệ uy không có gì đáng ngại, nhưng đến giờ phút này, muốn thoát thân cũng là chuyện không dễ dàng gì. Nhận thấy từ trong các thân cây đen xì bay ra độc phong không ngừng, Cao Hoan nhú mày, nhanh chóng tìm kiếm giải pháp.

Đột nhiên, một tiếng cười khê vang lên, đám gió độc lập tức ngừng ngay lại.

Hai người đình thủ, đồng thời nhìn về hướng ấy.

Cách đó hai trượng, một vị tổ y nữ tử thu lại ngọn sáo, từ từ quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy nàng tóc dài chấm eo, mi thanh mục tú như trong tranh vẽ, phảng phất như chỉ một hơi có thể thổi tan hết u linh mỹ lệ.

Diệp Phong Sa?

“Là các người? Các người đến đây làm cái gì?” Ngữ khí của nàng có chút cấp xúc, hiển nhiên chuyện hai người xâm nhập vào nằm ngoài ý liệu của nàng, “Mau, mau đi đi!”

Nhậm Phi Dương vừa nhìn thấy nữ tử này đã bốc bùng lửa giận, vừa ngoác miệng định mắng, Cao Hoan lại chộp lấy tay hắn, dùng ánh mắt ra ý bảo tạm thời hãy an tĩnh. Sau đó, y quay đầu lại Tổ y nữ tử mở miệng hỏi: “Nửa đêm lên vào nhà dân, rõ ràng là đã mạo phạm. Nhưng Diệp cô nương thiết lập trùng trùng mai phục, chẳng lẽ là đang đợi người khác đến?”

Diệp Phong Sa khẽ ngăn người, cuối cùng cũng chậm chậm gạt đầu: “Không sai, hôm nay có người muốn đến lấy mạng ta, do đó thỉnh hai vị đi ngay cho, để khỏi bị cuốn vào chuyện thị phi này, vô cớ mà bị họa lây”.

Nhậm Phi Dương hừ lạnh một tiếng, nhớ tới lần trước khi tiềm nhập vào Thiên Hậu miếu, đã có nghe nữ nhân này giao phó hậu thế cho tiểu nữ hài, lòng không khỏi rung động, biết lần này Diệp Phong Sa quả nhiên là đã rơi vào tình thế thập phần nguy hiểm.

Tuy nhiên sự bức tức trong lòng hắn chưa được giải tỏa, nên nhịn không được mở miệng trào phúng: “Thì ra là người lại sợ người khác?”

Diệp Phong Sa không lý gì đến hắn, chỉ đối với Cao Hoan lễ phép nói: “Ta đã nói rõ cái khổ của mình, thỉnh hai vị mau quay ra, để khỏi đến lúc đó bị liên lụy”.

Nói xong câu này, nàng lại quay sang Nhậm Phi Dương, bờ mi lộ thần sắc khó chịu: “Nếu như Nhậm công tử có chuyện gì, thì thỉnh ngày sau trở lại đây, nếu như ta còn mạng, nhất định sẽ giao đãi đầy đủ”.

Ngữ khí của nàng kiên định mà thành khẩn, khiến Nhậm Phi Dương không khỏi thu lại bớt cuồng vọng cùng những lời nói năng tùy tiện, người sững ra, mở to mắt nhìn nữ tử này.

“Ày, có một mình người thân con gái mà đi đối phó với người ta, thật là không an toàn a!” Lòng hiếu kỳ thích quản chuyện thiên hạ của hắn lại bùng lên. Hắn nhìn nữ long yêu kiều nhu nhược dường như không chịu được gió này, nhướn mày oai phong lẫm liệt nói, “Có muốn chúng ta giúp người một tay không?”

Diệp Phong Sa kinh ngạc nhìn hắn, tựa hồ kỳ quái vì sao hồng long lão

đại này lại vung đao tương trợ, nhưng vẫn y như cũ căng thẳng đáp: “Xin tâm lĩnh. Chuyện của bản thân, ta muốn tự mình giải quyết”.

Nhậm Phi Dương còn muốn nói gì đó, Cao Hoan chợt ra dấu “Im lặng”, mộp thân hình phục xuống sát đất, tai kề đất lắng nghe thật lâu rồi mới đứng dậy nói với thần sắc cực kỳ nghiêm túc: “Tựa hồ có điểm không ổn. Ở phía đông nam cách mười dặm có dòng nước lở đê, lại có một lượng lớn người di chuyển”.

Lời chưa dứt, mặt Phong Sa đã tái xanh.

“Các hài tử đều ở trên Lục Dương đê! Ta khiến chúng đến trốn ở đó, nhưng không ngờ bị chúng tìm ra!” Sắc mặt của nàng chẳng mấy chốc tái xám, hoàn toàn mất đi phong độ lúc này, dường như tuyệt vọng run giọng, rồi quay người phóng ra ngoài cửa.

Bạch y nhoáng lên, Cao Hoan đã ngăn nàng lại.

“Cô đem bọn hài tử đem giấu ở chỗ kín, một mình lưu lại đây kháng địch, phải không? Nhưng theo tình hình hiện giờ, những người đó nhất định là tìm được bọn hài tử, đang dẫn cô tới đó chịu chết”, Cao Hoan ngưng trọng nói, nhãn thần biến thành lãnh lệ, “Cô ở Thiên Hậu miếu bố trí cơ quan trùng trùng, bọn họ không dễ dàng gì tiến vào, nhưng khi ra ngoài, cô chỉ còn nước để cho chúng muốn bầm muốn giết gì thì tùy!”

Phong Sa không nghe y nói, đầu cũng không quay lại, phóng ra bên ngoài.

Nhưng nàng chỉ nghe bên tên nhoáng lên tiếng gió, toàn thân bay vọt lên. Phong Sa còn chưa định lại thần, thì âm thanh của Nhậm Phi Dương đã truyền tới: “Với thứ tốc độ này của ngươi, chỉ sợ chạy đến đê thì nước đã dâng khắp nơi rồi”.

Thanh âm của hắn chợt khôi phục lại vẻ hài hước thường ngày.

Thân thể Phong Sa nhẹ tơn, tốc độ đột nhiên nhanh hơn rất nhiều. Nàng phóng lên từ đầu đường, đặt chân lên cây, đất đai nhanh chóng trôi đi vùn vụt dưới chân, nên không nhìn được quay đầu nhìn thiếu niên kéo nàng bay đi. Áo choàng màu hồng, tóc dài chấm vai... khắp người Nhậm Phi Dương sung mãn sinh khí và hoạt lực, phảng phất như mặt trời vừa lên khỏi ngọn sào, thì ra là không phải bộ dạng ác độc khiến người ta ghét sợ như ngày thường.

Lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy tay phải bị nắm chặt, tốc độ phi hành càng nhanh hơn.

Nàng lại quay đầu sáng phía ấy nhìn, thì ra là một thanh niên bạch y đang phi hành vun vút phía bên ấy. Cao Hoan!

“Ngươi không kéo ả một chút, ta sớm muộn gì cũng mệt chết thôi”. Nhậm

Phi Dương cười nói, cước bộ lại gia tăng thêm lực.

Quả nhiên, vị hiệp khách “giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay” này lúc này đã lần nữa bạt đao. Trong lúc ấy, lòng cô gái chợt cảm thấy rất nhẹ nhàng: có hai người này giúp sức, chỉ sợ cả Thần Thủy cung kéo róc hết người đến cũng không thể làm khó nàng và bọn hài tử.

Cao Hoan và Nhậm Phi Dương một tả một hữu kéo theo Phong Sa phóng đi như gió giạt điện chớp.

[1] Thiên Hậu nương nương: Ở Việt Nam gọi là Bà Thiên Hậu, có gốc tích tại Phúc Kiến (Trung Quốc). Bà sống vào đời Tống, tương truyền là người có tài tiên đoán gió mưa, bão lụt nên đã giúp cho người dân (nhất là ngư dân) tránh được cơn nguy hiểm. Vì vậy, bà được nhân dân tôn thờ như một vị thánh, thường được thờ ở các làng chài ven biển).

Hồi 3

Còn chưa đến Lục Dương đê, từ xa xa đã nghe tiếng nước âm âm và tiếng bọn trẻ khóc thảm.

“Dì ơi mau qua đây, nôi nước lớn rồi!”

“Dì ơi cứu mạng!”

Tiếng khóc lóc trẻ thơ giống như châm đâm vào tim nàng. Phong Sa gấp rút đến nôi không thể chờ nổi, loáng một cái đã tránh thoát khỏi tay Nhậm Phi Dương và Cao Hoan, không mạng gì hết chạy vội về phía trước.

Đê đã bị người ta đào ra một đoạn rộng hơn trượng, nước biển tràn vào ào ạt, toàn bộ đất đai ven bờ đê nhanh chóng ngập lênh láng.

Một đám hài tử khoảng mười tuổi quây quần dính chùm lại một chỗ, dồn tới chỗ đê cao nhất, sợ sệt thất thần khóc thét lên. Hiện giờ chính là lúc triều cường, nước biển chảy vào từ từ mấp mé bờ đê, chỉ chốc nữa là nuốt gọn chúng.

Cao Hoan và Nhậm Phi Dương kéo Phong Sa đến bên sườn dốc thấp.

Vừa đáp xuống đất, Nhậm Phi Dương đã nói: “Ta đến chèn lại miệng đê, người đi cứu bọn hài tử!”

Lời chưa kịp dứt, người hấn đã biến mất. Vị thiếu niên này hành sự vĩnh viễn tự tình và bá đạo như vậy, trước giờ chưa bao giờ hỏi qua ý kiến của đồng bạn.

Cao Hoan ngược lại tựa hồ có chút trì nghi, nhìn khắp chung quang, cúi đầu lắng nghe cái gì đó.

Lòng Phong Sa gấp rút như lửa đốt, khẩn cấp nhìn hấn hỏi: “Người còn chưa động thủ?”

Nàng không thể ngồi nhìn bởi vì dòng nước đang nhanh chóng cuốn vào sẽ cấp tốc

nuốt gọn bọn hài tử trong hang. Nàng không chờ Cao Hoan hồi đáp, đã tự mình mặc tất cả bước xuống nước, chuẩn bị nhào vào dòng nước.

“Đừng động!” Cao Hoan quát to ngăn lại, cuối cùng cũng động thủ, nhưng không phải là phóng qua cứu bọn hài tử, mà là nhanh như thiểm điện tiến về phía các bụi cây phía trên đê lớn. Phong Sa đang cảm thấy kỳ quái, chợt nghe một tràng tiếng kêu thảm cất lên.

Tiếng kêu chưa dứt, Cao Hoan lại nhanh như gió xuất hiện trước mặt nàng.

“Có mai phục”. Cao Hoan chỉ hời hợt báo một cú. Chớp mắt đã giết liên tiếp mấy người, thế mà khí tức của hấn không hề loạn. Phong Sa nhìn thấy máu trên quần áo của hấn và kiếm đã rời khỏi vỏ, thở dài một hơi, thì ra là

Cao Hoan giết xong bọn sát thủ mai phục ở gần đây, để rồi an tâm đi cứu bọn hài tử?

Nam nhân này hành sự không ngờ chu đáo đến như vậy.

Giết xong bọn sát thủ mai phục, Cao Hoan không nói gì thêm, nhanh chóng vượt qua mặt nước, nhẹ nhàng đáp xuống đại đê đang bị nước biển bao vây, đưa tay ra cho bọn hài tử đang bị khốn. Tuy nhiên, bọn hài tử cứ nhất mực kinh nghi nhìn hẩn, không biết người lạ đột nhiên xuất hiện này là địch hay là bạn.

“Cao thúc thúc!” Đột nhiên, một đứa trong bọn hài tử cất tiếng hoan hô, “Không cần sợ, đó chính là người hôm qua cứu ta, chính là Cao thúc thúc!”

Nghe tỷ tỷ nói như thế, bọn hài tử kêu lên vui mừng, từng đứa từng đứa đưa tay ra muốn hẩn bế.

Cao Hoan quay đầu nhìn, phát hiện âm thanh vừa rồi là của Tiểu Kỳ. Tiểu nữ hài bán nghêu sào này đứng giữa bọn hài tử, dùng đôi mắt vui mừng trong veo nhìn hẩn, mặt đầy hưng phấn và kỳ vọng.

Ánh mắt của hài tử ấy sao mà thuần khiết thế!

Cao Hoan thầm rung động, phảng phất như dây đàn lâu năm chưa hề chạm đến, giờ chợt bật rung.

Hẩn không khỏi không đưa tay ra cho cô bé, bảo: “Đi!”

Tuy nhiên Tiểu Kỳ chần chờ một chút, rồi lắc đầu, chỉ hài tử bên cạnh, thành khẩn thỉnh cầu: “Trong này tôi lớn nhất, trước hết để bọn đệ đệ muội muội đi trước, Cao thúc thúc, tôi có thể ở đây đợi một chút, tôi không sợ nước”.

Ánh mắt của Cao Hoan thoáng lên vẻ kinh ngạc. Tiểu cô nương này chỉ mười một mười hai tuổi, thế mà có cốt khí và phong độ như vậy, chỉ cần hai thứ đó cũng đủ làm hẩn kinh ngạc rồi. Khẽ gật đầu, hẩn không chần chờ gì nữa, tay trái ôm một hài tử, tay phải cặp kiềng, đề khí bay qua làn nước.

Đến trên bờ, vừa được bỏ xuống đất, hài tử đó đã nhào vào lòng Phong Sa khóc gọi “Cô cô!”

“Ngoan, A Thành lớn lên sẽ thành một vị anh hùng đỉnh thiên lập địa, không thể khóc như vậy được!” Phong Sa an ủi vỗ lưng cậu bé đó, nhẹ nhàng dỗ, “Con coi kìa, Tiểu Kỳ không hề khóc, con là nam tử hán càng không thể khóc được”.

“Ưu...” Hiển nhiên là người thường ngày rất ngoan, cậu bé tên A Thành liền nín khóc, ngẩng mặt thút thít: “Con lớn rồi... sẽ như Cao thúc thúc vậy! Con muốn làm đại anh hùng!”

Nó quay đầu nhìn về phía Cao Hoan, nhưng Cao Hoan không còn ở đó

nữa.

Chớp mắt lại có một hài tử nữa được mang sang. Khi Cao Hoan quay lưng, Phong Sa nhìn không được hỏi: “Người mệt không?”

Cao Hoan lắc đầu, lại phóng tiếp về bên kia.

Một đứa, hai đứa, ba đứa... Khi bọn hài tử chung quang Phong Sa từ từ nhiều lên, gương mặt vốn trắng bệch của Cao Hoan càng lúc càng trắng hơn.

Đến khi hắn bỏ đến hài tử thứ năm, trong lúc quay lưng đi, Phong Sa cảm thấy hài của hắn đã ướt.

Điều này chứng minh hắn không thể di chuyển giống như lúc đầu nữa. Dù gì cũng ôm một hài tử, thi triển Đẳng bình độ thủy khinh công đồng thời đề phòng sự ám toán bất ngờ từ bốn hướng, rõ ràng là vô cùng cực khổ.

Phong Sa nguyên tưởng khuyên hắn nghỉ một chút, nhưng lại thấy chỉ còn lại hai hài tử giữa dòng nước, lại cố nhịn nuốt lời xuống. So với tính mạng của hài tử, thì có mệt chút có đáng gì. Đó là lần đầu tiên nàng có ý nghĩ như vậy, im lặng cúi đầu.

Đứa trẻ thứ sáu được mang qua, bước chân của Cao Hoan đã có chút trầm trọng. Phong Sa chú ý được trên cổ chân của hắn đã ướt bết một mảng.

“Cao công tử, nghỉ một chút đi!” Nàng cuối cùng nhìn không được, khai khẩu.

Cao Hoan cười cười, không hề hồi đáp.

Đó là lần đầu tiên Phong sa thấy hắn cười. Hắn không cười vốn đã rất dễ nhìn, cười lên càng làm động lòng người. Nụ cười của hắn tựa như gió xuân đầy bật tuyết trên hoang nguyên.

Nhưng Phong Sa cảm giác có chút bất đồng, cảm thấy nụ cười của hắn có chút gì đó dị dạng.

Nàng nhớ đến ấn tượng đầu tiên để lại cho nàng lúc gặp hắn trên đường, đó là ánh mắt không thể của ai khác được! Nó lạnh lùng, trấn định, phảng phất như là tảng băng từ thời thượng cổ mãi không tan chảy.

Lúc hắn cười, chỉ duy nhất có ánh mắt là không cười.

Nó tuyệt đối lạnh lùng.

“Dạng người nghĩa hiệp như vậy vì sao lại có ánh mắt như băng tuyết thế kia?”

Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, từ lần đầu tiên nhìn con người đó đến giờ, vì sao lại có phút giây kinh ngạc khó giải thích lúc này.

Tuy nhiên, chờ nàng từ trong trầm tư ngẩng đầu nhìn lại, thì Cao Hoan không còn ở đó nữa. Một làn bạch y như gió lướt qua mặt nước, đến đoạn đê biển đã bị nước nhấn chìm, từ trong làn nước sâu ôm lên một hài tử cuối

cùng: Tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ cầm trong tay một cây đàn màu đen, đôi mắt sáng như thần tinh nhìn Cao Hoan, cao hứng mỉm cười: “Hiện giờ thì đến lượt tôi, Cao thúc thúc!” Một mình nó đứng giữa muôn trùng sóng biển, vậy mà thủy chung không có tí ti khiếp sợ.

Cao Hoan nhào người dùng tay trái ôm lấy nó, phát giác tay đã mỏi nhừ. Dù gì hãn cũng đã đỡ qua sáu hải tử, thể lực tiêu hao cực nhiều, hơn nữa một hải tử mười một mười hai tuổi rõ ràng là không nhẹ chút nào.

Lần này hãn không thi triển khinh công vượt qua mặt nước, bởi vì hãn biết rõ bản thân tuyệt đối không vượt qua được.

Hãn để Tiểu Kỳ lên đầu vai, một tay cầm kiếm, từ từ đi trong nước. Nước từ từ ngập lên trên, từ ống chân đến đùi, từ đùi đến ngực. Nước biển không ngừng tràn vào, vừa lạnh vừa cấp thiết, luồng ám lưu hung hãn quấn lấy bất kỳ người nào ở trong ấy, kéo đẩy về mọi phía. Cao Hoan ngậm vận chân khí, mỗi bước đi đều ngập lút vào ba phân nham thạch trên mặt đất.

Từ đề lớn đến triển núi đối diện chỉ khoảng năm trượng, nhưng hãn đi rất chậm.

Nước lớn trùng trùng, phía trước có một dãy bọt khí nhắm thẳng phía họ.

Đột nhiên, tay phải của Cao Hoan động đây, Tiểu Kỳ chỉ thấy một đạo điện quang kích thẳng vào trong nước, cắt ngọt mặt đất.

“Không được nhìn!” Vừa xuất kiếm, Cao Hoan vừa hô một tiếng nhỏ, cô bé ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không nhìn.

Từ trong nước nổi lên từng làn máu hồng, từng dòng từng dòng lớn, giống như nước bắt đầu nở một đóa hoa kỳ dị. Đồng thời, một hắc y nhân từ trong nước nổi lên. Đó là một người không đầu, tứ chi co quắp, trên tay vẫn còn nắm chặt một ám khí chưa hề phóng ra.

Bên này, Phong Sa thấy Cao Hoan xuất thủ, cũng kịp thời cho bọn hải tử quay đầu đi chỗ khác.

Sau một kiếm này, bước chân của Cao Hoan càng chậm hơn.

Hiện giờ ngay cả Phong Sa cũng đã nhìn ra, sở dĩ Cao Hoan đi chậm, là vì toàn thân hãn đang tiến nhập vào sự phòng hộ cực kỳ khản trương! Một mặt hãn phải bảo hộ tiểu nữ hải trên vai, một mặt phải phòng hờ sát thủ chưa biết tiềm phục dưới nước ở chỗ nào. Mỗi bước đi của hãn đều phải xác định là không có chút sơ hở gì, khiến người ta không có chỗ nào tập kích.

Trong khi bên này đang ở trong thế bạt kiếm giương cung, khí phần khản trương đến cực điểm, thì ở thượng du nổi lên một tiếng nổ lớn, một đạo kiếm quang lẳng lẽ từ mặt đất phóng lên không. Cây dương liễu nghìn năm trên bờ

đê chột ngã xuống, nằm vắt ngang chỗ vỡ trên bờ đê.

Một kiếm cắt ngọn cây to, một kiếm kinh người!

Cự mộc ngã xuống, Phong Sa nhìn thật rõ một cái áo choàng đỏ chói bay vút lên, trong ánh ban mai càng thêm đỏ rực. Nhậm Phi Dương hiển nhiên đã kinh qua ác đấu kịch liệt mới đến được bên đó, bởi vì làn nước gần đó đều đã biến thành màu hồng, hồng như tấm áo choàng của hắn vậy.

Tuy nhiên, bờ mi của Cao Hoa khể nhướng lên, có chút khó hiểu.

Với năng lực của Nhậm Phi Dương, kỳ thật không cần phải lâu như thế mà chưa giải quyết xong vấn đề.

Ở bên đó, Nhậm Phi Dương vẫn tiếp tục quây quần với kẻ địch, tuyệt không phải hắn không có năng lực giết chúng, mà là hắn muốn thử xem võ công của mình cao thấp thế nào. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa hề rời khỏi Thái Bình phủ, chỉ nghe người khác nói công phu của hắn giỏi mà thôi. Nhưng nhân vì không tìm kiếm được cái gọi là “Giang hồ nhân sĩ”, “Võ lâm cao thủ” ấy để so tài, lòng hắn vẫn thủy chung bán tính bán nghi.

Hôm nay những người này hiển nhiên chính là cái gọi là “Người trong giang hồ”, đương nhiên là đối tượng luyện tập không gì thích hợp hơn. Điều này khiến Nhậm Phi Dương vừa phi đến vừa hứng trí cực kỳ, không quản là thế nào, hắn đã chuẩn bị thật kỹ để thử coi bản thân rốt cuộc là đang ở mức nào. Trong lúc nôn nao muốn thử, hắn thoáng cái đã quên hết những chuyện của bọn Cao Hoan phía bên này.

Bọn hắc y nhân tổng cộng có bốn người, đều mặc kinh trang toàn thân, nắm chặt đoản đao vây hấn vào giữa.

Nhậm Phi Dương điểm chân vào cây cự thụ đã ngã xuống, ánh mắt lạc lên người một sát thủ. Người này mặc hắc y có viền vàng, tay nắm một đôi song kiếm, không ngừng hét nhỏ ra lệnh cho những người còn lại phân ra tụ lại, bố trí trận thế. Xem ra, y là kẻ cầm đầu của bốn người, cũng là kẻ có võ công cao nhất.

“Được, ta trước hết dùng mười thành công phu thử coi”. Tâm niệm của hắn vừa động, kiếm đã xuất ra.

Một đạo hào quang từ khoảng xanh um tùm phóng ra, nhanh như chớp vụt qua tấm áo choàng. Lần đầu tiên cùng người trong giang hồ giao thủ, Nhậm Phi Dương không dám sơ suất, vừa ra tay là đã dùng toàn lực. Một kiếm này là hư chiêu, hắn tính chuẩn phương hướng tránh né của đối phương, chỉ cần một kiếm này xuất ra thì sẽ xuất thêm một kiếm nữa về phía ấy.

Nhưng không chờ hắn sử dụng xong hư chiêu, chuyển động cánh tay, thì cánh tay đã chân động, một kiếm ấy đã cắm thẳng vào lòng ngực của người

kia.

Mắt của Hắc y nhân chợt lóe ra, không dám tin một hồng y thiếu niên trong làng chày cô lẻ này lại có thể là một nhất lưu cao thủ như vậy?! Thân thủ như thế, trong toàn thể võ lâm này liệu có mấy người?

“Ách...” Hắc y nhân há miệng, định nói gì đó, những cổ họng đã ộc lên toàn máu, ngã vật xuống.

“Sao lại thế này?” Nhậm Phi Dương kinh ngạc, không hiểu võ công của bản thân hắn giỏi, hay là đối phương quá tệ. Kỳ thật hắn không hề biết một kiếm xuất thủ vừa rồi tuy là hư chiêu, nhưng tốc độ đã khiến cho một cao thủ nhị lưu trong giang hồ không thể tránh kịp!

“Vậy được, ta dùng sáu thành công phu thử coi sao”. Hắn vừa định ra ý đó, thì hai hắc y nhân thấy thủ lĩnh đã ngã, liền cùng hét chìm, một trước một sau đồng thời phóng đến.

“Tốt quá, chánh hợp ý ta!” Hắn cười lớn, vung kiếm nghênh địch.

Kẻ phía trước dùng một đôi Phân Thủy Nga Mi thích, nhắm đánh vào hai mắt hắn, người sau dùng một đôi đoản đao, chém vào sau lưng hắn. Ai cũng nghĩ hắn sẽ tránh phải né trái, ai ngờ hắn lại bất ngờ phóng về phía trước, tổng cộng đôi mắt cho cặp Nga Mi thích kia!

Trong lúc hắn phóng về phía trước, trường kiếm trong tay phải đã xuyên qua cánh tay, giống như độc xà cắm phập vào lồng ngực của kẻ ở phía sau. Lúc này, thân hình của hắn phóng tới cực hạn, thì cấp tốc lùi lại, cổ tay khẽ chuyển, trường kiếm từ dưới đất hất ngược lên, chỉ nhoáng một cái, hai thanh Nga Mi thích cùng hai cánh tay cầm nó đồng thời bay đi.

Lại một cái chớp mắt mà giải quyết luôn hai đấu thủ.

Tuy nhiên, lúc này hắn cảm thấy hai mắt hơi đau, vừa rồi cặp Nga Mi thích đó gần như sắp phá vỡ tròng mắt của hắn, chỉ cần thêm một cái tích tắc nữa mà thôi. Tuy nhiên, đó chính là điểm hắn đang mong mỏi.

“Xem ra, nếu dùng sáu thành lực thì còn có điểm mạo hiểm...” Miệng lâu bầu, hắn chuyển thân nhìn hắc y nhân cuối cùng đang run rẩy, miệng hiện lên vẻ cười cợt: “Còn lại tên này, dùng năm thành vậy!”

Hắn thích tốc độ, và cũng thích mạo hiểm. Giống như hắn thích mặc cái áo choàng màu hồng vậy.

Hồi 4

Ở bên ấy, nước từ từ dâng lên. Trên bờ, dưới nước... không biết còn bao nhiêu sát thủ đang hồ thị đàm đàm.

Cao Hoan công Tiểu Kỳ, từ từ lội qua nước đến triền núi.

Hắn đi vô cùng chậm, từng bước từng bước, nước từ từ ngập đến eo, đến ngực của hắn.

Phong Sa cho bọn hài tử đến chỗ an toàn, phòng hờ bọn sát thủ tập kích từ xa. Bản thân nàng không nề hà nguy hiểm bước ra ngoài, đứng trên đầu gò nhìn Cao Hoan, nôn nóng chờ hắn đến.

Chỉ một khoảng đường ngắn ngắn như thế, mà dường như dài không có điểm dừng.

Chỉ có Tiểu Kỳ ngồi trên vai Cao Hoan, tay ôm cây đàn màu đen, là không lo không lắng nhìn các bạn ở trên bờ vẫy vẫy tay.

Mỗi bước đi, dáng vẻ đều phải giữ cho cân bằng, chính xác giống như có thước đo vậy. Hình dáng của Bạch y hiệp khách vừa rắn chắc vừa hoàn mỹ, toàn thân phòng ngự đến mức không chỗ nào công, trên đường đi không để cho các sát thủ ngầm ấy tìm ra điểm nào có thể thừa cơ.

Một đoạn đường ngắn mà đi hết cả nửa canh giờ. Thái dương từ từ lên đến đỉnh đầu, Cao Hoan cuối cùng cũng tìm đến triền núi.

Cuối cùng thì trên gương mặt Phong Sa cũng lộ ra chút biểu tình yên tâm. Nàng không quản xung quanh còn ẩn tàng nguy hiểm, quỳ trên một khối nham thạch, đưa hai tay ra gấp rút nói: “Đưa Tiểu Kỳ cho ta, người lên bờ đi”.

Cao Hoan không hề động, dường như đột nhiên phát giác được biến hóa gì đó, sắc mặt hơi biến.

Phong Sa bị ánh mắt thoáng lóe lên chút bén nhọn lạnh lùng ấy làm cho cả kinh, tuy nhiên cũng không dám động đậy, sợ bị người sấn cơ hội.

Cao Hoan không nói lời gì, toàn thân giống như cứng đờ, tay ấn lên đốc kiếm.

“Sau lưng ta”. Hắn thấp giọng nói vài lời. Phong Sa ngược mắt lên nhìn phía sau lưng hắn, sắc mặt trái ngất: phía đại đê đối diện dòng nước xiếc, cỏ lá đều phân khai, vài chiếc nỏ đã nhắm chuẩn Cao Hoan và Tiểu Kỳ!

Quả nhiên... Quả nhiên còn có quá nhiều phục binh như vậy!

Những người thuộc Thần Thủy cung vừa rồi không hề tìm ra chỗ hở, không có dịp tận dụng thời cơ, do đó giờ phút chuyển giao này muốn nhân lúc Cao Hoan lên bờ, bắn chết hắn? Diệp Phong Sa từ từ tái hẳn sắc mặt.

“Thật xin lỗi...” Nàng thì thào phát ra vài lời, ngón tay bấu chặt, “Đã liên

lụy người”.

Cao Hoan không hề hồi đáp, tinh thần và thân hình hợp thành một tuyến, không hề động đậy đứng trong nước, một tay nắm chặt kiếm, một tay giữ chặt Tiểu Kỳ trên vai, giống như một tòa thạch tượng vậy. Nếu hán không động, toàn thân chỗ nào cũng nghiêm mật phòng thủ, không có một chỗ trống, thậm chí ngay cả Phong Sa trên bờ cũng nằm trong sự bảo hộ của hán; Nhưng nếu hán chỉ cần động đậy một chút, sát khí toàn thân không khỏi có chút chấn động, và vài chục mũi tên nổ sẽ nhân cơ hội đó phóng ra! Hán còn bảo hộ một hài tử và một nữ nhân, không thể mạo hiểm như vậy.

Nhìn ra được chỗ ảo diệu này, nên ngay cả Phong Sa cũng không dám động.

Tiểu Kỳ là một hài tử thông minh, nhìn dì và Cao thúc thúc không động đậy, cũng ngoan ngoãn ôm cây đàn không nhúc nhích. Tuy nhiên, tiểu hài tử này dường như cũng cảm giác có điểm gì đó không ổn, không còn bộ dạng vô tư vô lự nữa, mà khe khẽ xoay đầu nhìn phải nhìn trái, tương tự gương mặt hai người lớn nhìn ra điều gì đó.

Phong Sa quỳ trên hòn đá, Cao Hoan đứng trong nước. Ánh mắt hai người cùng trấn định, giống như hai pho tượng cạnh bờ nước.

Bọn họ đang chờ, chờ Nhậm Phi Dương quay trở lại. Chỉ cần hán quay trở lại, mọi nguy hiểm ở chỗ này có thể được giải quyết.

Nhưng Nhậm Phi Dương đang đánh giết đến hứng khởi, tâm tính thiếu niên không hề biết gì về sự nguy hiểm cực độ ở phía này. Chỉ thấy ở chỗ vỡ trên đại đê ấy bóng áo choàng phản phát bay lượn, kiếm quang như chớp giạt lóe ngời, giải quyết từng tên, từng tên sát thủ một, máu đỏ đã nhuộm hồng mặt nước.

Tên hồng y thiếu niên ấy lần đầu đối diện với người giang hồ, có phải là muốn đánh giết cho thỏa lòng chăng?

Phong Sa quỳ trên đá, nhìn Cao Hoan trong dòng nước chảy xiết bên dưới. Hán như một thạch tượng chưa từng thấy từ cổ đến giờ, không hề có chút sơ hở.

Tuy nhiên, nước từ từ dâng cao. Nước biển lạnh ngất tràn vào trong đê, dâng lên từ ngực đến cằm, rồi dần lan đến miệng. Từ xa thấp thoáng có tiếng người kêu lên kinh hoàng “Đại đê vỡ miệng rồi”, đó chính là những người già cả phụ nữ trong thôn phát hiện ra dị thường ở chỗ này, vội vã kéo nhau đến cứu chữa.

Hô hấp của Phong Sa cấp xúc hán lên: cần phải giải quyết mọi chuyện ở đây trước khi thôn dân kéo đến.

Nếu không, chờ những lão bách tính không hề biết gì võ công ấy bị cuốn vào trường mưa máu gió tang này, không biết là thương hại đến bao nhiêu người vô có!

Tuy nhiên, Cao Hoan không hề động đậy, cả mắt cũng không nháy. Thần kinh của hắn phẳng phất như làm từ dây sắt.

Phong Sa cũng không động, quỳ trên thêm đá, thủy chung bảo trì tư thế vừa rồi.

Nước từ từ tràn qua miệng hắn, mũi hắn, chỉ còn lại đôi mắt. Hắn không còn cách nào hô hấp nữa!

Phong Sa nhìn Cao Hoan sắp chìm trong nước, mục quang thủy chung bất biến, vẫn trấn định, lãnh tĩnh như trước.

Cao Hoan nhìn nàng, mục quang cũng ánh lên sắc bội phục. Nước không ngừng dân lên, che hắn mất, sau đó là lông mày, rồi trán, sau đó là dòng nước hung hãn nuốt mất hắn!

“Dì, Cao thúc thúc chìm rồi!” Dù gì cũng là một hài tử, nhìn đến đây, Tiểu Kỳ này giờ cố gắng nhịn, nhưng đã nhịn không được “Oa” lên một tiếng khóc nức nở.

“Im miệng, đừng có động!” Phong Sa dường như gay gắt quát một tiếng, trái ngược với vẻ ôn hòa thường ngày.

Tiểu Kỳ lập tức bị nàng trấn an, dừng mọi tiếng khóc hay lời muốn nói, chỉ ôm chặt cây đàn không ngừng thút thít. Tuy nhiên, chỉ trong chớp mắt, nó đã phát giác được điều gì, kinh ngạc mở to mắt nhìn Cao thúc thúc trong nước... Cao thúc thúc vẫn còn sống!

Nó vốn nghĩ Cao thúc thúc đã chết rồi, nhưng phát giác cánh tay đặt ở eo nó vẫn còn ổn định như sắc, không hề có chút lơ lửng nào.

Nửa nén hương đã qua đi, Cao Hoan trong nước vẫn không hề động tĩnh. Không hề động, thậm chí không hề hô hấp!

Cứ như thế này, ngay cả Phong sa cũng hiện lên vẻ lo lắng trong mắt.

Trận chém giết bên kia từ từ đình chỉ, xem ra Nhậm Phi Dương đã gần như xử lý xong đám người bên đó. Vị hồng y thiếu niên tính tình buông thả này chẳng biết đã nghĩ đến tình huống của những đồng bạn bên này hay chưa?

Phong Sa vừa thở phào, đột nhiên hoa nước chợt động, toàn thân Tiểu Kỳ như một mũi tên bắn khỏi mặt nước.

Sự cân bằng ngưng trệ cả nửa ngày bị phá ngay trong lúc này. “Sưu sưu”, vài chục mũi tên nổ đồng loạt bắn ra, giống như cơn mưa bao phủ lấy Tiểu Kỳ, chỉ sợ khi hài tử này rơi xuống mặt nước, thì đã bị vạn tiễn

xuyên tâm.

“Đừng!” Phong Sa buột miệng kêu lên cả kinh, vội vả ngăn đầu, nhưng lại thấy một lớp hồng y đỏ như lửa đã phi tới!

Từ trên không vừa phóng vừa thu, áo choàng màu đỏ giống như một con trốt, loáng cái đã bao trùm hết các mũi tên nổ. Nhậm Phi Dương! Tên nhóc tâm tính trẻ con ấy cuối cùng đã chơi đùa đủ và quay về! Cao Hoan... Người tuy còn trong nước mà đã tính chuẩn thời gian quay về của Nhậm Phi Dương?

Cùng lúc đó, mặt nước vỡ toát ra, Cao Hoan đã phóng người lên cao!

“Đừng nhìn!” Hắc lớn tiếng quát, kiếm bật trong tay.

Tay phải của Nhậm Phi Dương khẽ duỗi ra, ôm chặt Tiểu Kỳ hạ xuống. Hắc nghe tiếng Cao Hoan quát, lập tức người chưa tới đất, tay trái đã phất ra, vạt áo choàng cực lớn tung ra che kín mặt bọn hải tử.

Trong chớp mắt, Cao Hoan đã đến được bờ bên kia. Kiếm quang lóe lên.

Sấm sét như nổ ra trên đại đê, tiếng ầm ì xen lẫn tiếng kêu thảm, khiến người nghe rung động tận tâm can. Tuy vậy, từng đám mưa máu cùng những đoạn tay chân bị chặt cụt bán lên trên không còn là một bức tranh kinh hoàng hơn nữa. Kiếm quang chỉ chớp lên vài lần, bờ bên kia không còn tiếng người kêu la nữa.

Một kiếm có sát khí quá nặng! Phảng phất như đèn từ địa ngục!

Ngay cả Nhậm Phi Dương cũng có chút cả kinh, chút kiêu hãnh vì giết liền một mạch nhiều người trong giang hồ vừa rồi của gã đã biến vụn đầu nát, chỉ còn lại cảm giác ngơ ngẩn khi nhìn thấy một kiếm vừa rồi. Một kiếm lẫm liệt đầy huyết tinh ấy, thậm chí hắc còn không ngờ nó có trên đời!

“Quá lợi hại, quá lợi hại...” Hắc lầm thầm nói, có chút xuất thần nhìn Cao Hoan vận bạch y đang chấp kiếm phía bên kia, “Không ngờ tên này giết người không hàm hồ chút nào... Hèn gì không cho bọn hải tử nhìn”.

Cho bọn hải tử xoay người đi không cho nhìn, Phong Sa nghiêng răng đem mọi thi thể vứt vào trong nước, tẩy sạch mọi vết máu.

Nhậm Phi Dương vừa bận rộn trợ giúp, vừa nhìn Cao Hoan bên bờ bên kia. Sau một kích lôi đình, động tác của Cao Hoan có điểm ngưng trệ, lợi nước trở về bên này núi, sắc mặt của hắc cực kỳ tái nhợt, cái lưng luôn thẳng là thế mà giờ đã có chút cong cong.

“Ê, một kiếm vừa rồi gọi là gì? Bá đạo quá nha!” Nhậm Phi Dương không phục hỏi Cao Hoan đã ngồi dựa lưng vào gốc cây nhắm mắt dưỡng thần.

Cao Hoan vẫn nhắm kín mắt, chậm chậm đáp: “Gọi là Địa Ngục Lôi

Đình”.

“Quả nhiên thỏa đáng!” Nhậm Phi Dương há miệng tóp tép, “Đến lúc nào đó ta cũng muốn lĩnh giáo tử”.

Lúc này, một tiểu nữ hài khiếp sợ nói: “Nhậm thúc thúc, áo choàng của người”.

Nhậm Phi Dương cúi đầu, thấy Tiểu Kỳ đang lúng túng cuốn tròn trong áo choàng, đâm lên đó chui ra. Kinh qua chuyện vừa rồi, khi nhìn lại cô bé, trong mắt của nó không còn sự phòng bị và không tin trong dĩ vãng nữa, mà thay vào đó là cái nhìn của bằng hữu, xen lẫn vẻ bội phục rất ngây thơ, nhìn hẳn chằm chằm.

Nhậm Phi Dương bị cái từ “thúc thúc” này làm cho cả người chẳng thoải mái, một tay vén lấy áo choàng, một tay vỗ lên đầu nó: “Tiểu nha đầu, gọi ta là Nhậm Phi Dương được rồi, đừng có thúc thúc này thúc thúc nọ nghe chưa”.

Nhưng Cô cô khiến bọn tôi phải gọi như thế, người nói các người đã cứu một nhà của tôi, cần phải cung kính với thúc thúc một chút!” Tiểu Kỳ chớp mắt, ngây thơ hỏi, “Như vậy cũng tốt rồi, không biết vì sao lại bị lự lớn như thế? Còn có người trong nước đánh nhau làm gì thế?”

“Cái đó... Cái đó”, Nhậm Phi Dương gãi gãi đầu, có tìm một đáp án, cuối cùng chỉ có thể bĩu môi lắc đầu: “Ta cũng không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Xem trận đánh này thật... là kỳ diệu không thể tả”.

Hắn quay đầu hỏi Cao Hoan: “Ê, người có biết là chuyện gì không?”

Tuy nhiên, Cao Hoan vẫn ngồi dựa vào gốc cây, lắc lắc đầu.

“Thì ra là người không biết”. Nhậm Phi Dương đảo mắt, dùng vẻ dò hỏi quay về phía Diệp Phong Sa.

Lúc này, một nam hài tử cứ giấu mình sau lưng Tiểu Kỳ cuối cùng cũng lấy đủ dũng khí, khiếp sợ bật ra một câu: “Nhậm thúc thúc”.

Lại bị nói kháy một cái nữa, Nhậm Phi Dương không hài lòng: “Đừng có gọi ta thúc thúc gì hết, có nghe không? Ta không muốn trở nên già như thế đâu! Sao nào, có chuyện gì thế?”

Cậu bé đó so với một tiểu cô nương còn thẹn hơn, thập thò cả nửa ngày mới cúi đầu đáp: “Xin, xin lỗi, Nhậm thúc thúc”.

Nhậm Phi Dương kỳ quái hỏi: “Vì sao lại xin lỗi?”

“Hôm, hôm trước là tôi... tôi và A Thành đem người, đem người...” Hài tử đó cúi đầu thấp hơn, bất an nhìn hòn đá dưới đất, sắc mặt đỏ bừng, “Cô cô vốn bảo chúng tôi đem người ra ngoài là được, nhưng do người lúc ban ngày... ban ngày ăn hiếp Tiểu Kỳ, nên tôi và A Thành cảm thấy cần thế chỉ

ấy giải chút khí tức, nên đem người treo ở miếu Thượng thư..”.

Nhậm Phi Dương ngăn người một chút, hồi tưởng lại bị người ta treo hết một ngày một đêm, người trong Thái Bình phủ nhìn chán nhìn chê, không khỏi khí tức bốc lên đầu, nhin không được lật tay vả về phía mặt của hài tử ấy một cái.

Cậu bé đó sợ hãi vô cùng. Nhưng Nhậm Phi Dương xuất thủ nhanh như vậy, làm sao mà nó né kịp?

Chưởng của Nhậm Phi Dương vừa đưa tới mặt nó, cổ tay chợt xoay đi, nhẹ nhẹ vuốt đầu nó một cái, cười lớn: “Tên nhóc con này quả thật đáng chết! Nhưng mà ta đây không đánh hài tử và nữ nhân. Đây là gia huấn của Nhậm gia ta!”

Hài tử đó sững người một lúc, đột nhiên nhào lại ôm chân Nhậm Phi Dương, kêu lên vui mừng: “Nhậm thúc thúc, người không tức giận tôi sao?”

“Ừ, ừ”. Nhậm Phi Dương bị cậu bé làm cho lúng túng, bèn qua quýt cho xong chuyện.

Tuy nhiên, hài tử đó lại không buông tha, ngược lại càng thân mật trào lên, dựa vào hai đùi hắn, bắt đầu vò vĩnh: “Như vậy, thúc thúc dạy con võ công đi! Nhậm thúc thúc có bản lĩnh cao như vậy, hãy dạy con đi mà! Con muốn học võ công muốn phát điên luôn!”

“Cái đó, cái đó... A, ngươi bỏ ra trước đi!” Nhậm Phi Dương bị nó làm phiền đến vô kế khả thi, mong nhanh chóng thoát thân.

Chính lúc hắn bị chú nhóc bức đến tay chân luống cuống, thì nghe một âm thanh nhu hòa trầm tĩnh ở bên cạnh nói: “Tiểu phi, không được làm loạn, về đây. Đừng có phá Nhậm thúc thúc và Cao thúc thú nghỉ ngơi, nghe?”

Tiểu Phi tựa hồ rất nghe lời Phong Sa, lập tức bỏ tay ra, vô cùng miễn cưỡng đi trở ra.

Phong Sa ngồi bên bờ nước, nhìn bọn hài tử còn kinh hồn chưa định, nhưng cũng không cho bọn chúng quấy rầy hai người đang nghỉ ngơi.

Nàng mặc một bộ quần áo màu lam, tóc dài bay bay, có vài lọn rối xuống dưới nước. Kinh qua một tràng đánh giết kinh tâm động phách vừa rồi, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, thân hình ốm yếu khe khẽ run, lấy cây đàn màu đen trong tay tiểu Kỳ ra, nhẹ ôm vào lòng vuốt ve, dường như tìm kiếm một thứ an ủi nào đó.

Tuy nhiên, nàng còn có một đám hài tử đang sống dựa vào nàng, nên không để chút xíu sợ hãi và bất an nào hiện ra, cố gắng nuốt tận vào trong lòng.

Lúc này, mặt trời đang đông đã ló dạng, nàng vận một bộ lam y, ngồi bên

cạnh dòng nước, mái tóc dài bay trong gió loạn, phất nhẹ trên mặt nước. Sắc thái rõ ràng và diễm lệ ấy, trong tĩnh có động, thực là một cảnh tiên bên ngoài trần thế.

“Đây... đây quả thực là đẹp hơn cả lời truyền ngôn a”. Nhậm Phi Dương nhìn không được buột miệng khen, “Người quả là một nữ nhân có đảm có sắc!”

Cao Hoan vẫn dựa vào gốc cây, đã mở mắt nhìn về phía này.

Tuy nhiên, ánh mắt của hắn vẫn mãi trầm tịch như làn nước chết, chỉ lóe lên một thần sắc phức tạp và khó lý giải.

Nó giống như con người của hắn, cao thâm mạc trác, chánh tà khó biện.

Hắn nhìn về phía Phong Sa. Nhưng ánh mắt ấy thủy chung không dừng lại trên người Phong sa, mà ngưng đọng tại mặt nước đang từ từ dâng lên. Tuy bị cây cổ thụ cực lớn do Nhậm Phi Dương một kiếm cắt cụt chèn lại, nước phía bên ngoài vẫn cấp tốc chảy vào, không ngừng dâng cao, tiếng “ào ào” không ngừng sôi réo, tạo ra một cái xoáy tròn.

Trên đại đê đã có người trong làn chày chạy đến, bắt đầu tìm cách tu sửa.

Cao Hoan dường như vẫn tĩnh lặng quan sát cái gì đó. Đột nhiên, mục quang của hắn biến đổi, quát to: “Cẩn thận dưới nước!”

Trong tiếng hô, mặt nước đột nhiên vỡ ra, một cái tay trắng nhợt chọt nhô lên từ trong nước nhanh như luồng điện, chớp lấy mái tóc dài của Phong Sa, kéo nàng vào trong nước!

Diệp Phong Sa bị giật một cái xiên niễn, nhưng bọn hài tử sau lưng nàng kịp thời hô lên cả kinh nắm kéo nàng lại, không cho nàng rơi vào trong nước.

Tuy nhiên, bằng cái lão đảo này, cây đàn trong tay nàng rơi tòm xuống nước. Phong Sa phát ra một tiếng hô cả kinh ngẩn ngui, rồi thuận theo cánh tay nắm chặt đầu tóc của nàng, phóng người lao theo.

Chỉ nhoáng mắt, thân trên của nàng đã bị kéo ngập vào trong nước.

“Cẩn thận!” Không còn nghĩ nhiều, Cao Hoan hét chìm, tay phất lên, bội kiếm trong tay lóe thành một đạo bạch quang, bắn thẳng tới.

Một tiếng “bật” nhẹ cất lên, bạch quang chiếu tới, một lọn tóc dài của Phong Sa đã bị cắt tiết! Cao Hoan và Nhậm Phi Dương đồng thời phi thân tới. Khi bội kiếm sắp chìm vào nước, Cao Hoan phản thủ đưa ra chớp lấy kiếm của hắn. Đồng thời, tay hắn trầm xuống một chút, dưới nước chọt túa lên một vầng máu tươi.

Cùng lúc ấy, kiếm của Nhậm Phi Dương cũng đã giết hết hai sát thủ giấu mình trong nước.

Cao Hoan phóng ra cách bờ gần trước, chớp lấy Phong Sa đang cố sức

dập dềnh tránh né trong làn nước. Hấn định phi thân kéo nàng trở về, hưng chợt cảm thấy chân khí không đủ, một hơi đề lên tới ngực liền bị suy kiệt, không còn cách gì dùng phép đề tung, nên chợt mất tay trầm xuống, nửa thân người chìm trong làn nước.

Trong nước sát cơ trùng trùng, không biết còn bao nhiêu sát thủ còn sót lại đang hồ thị đam đam.

Hấn biết hiện giờ thể lực tiêu hao quá nhiều, lập tức đưa Phong Sa vào trong lòng Nhậm Phi Dương, bảo nhanh: “Mau trở vào bờ, ta đoạn hậu!”

Nhậm Phi Dương cũng ảm ước cảm giác sát cơ trong nước đang kéo đến gần, liền không nói gì nhiều, tiếp lấy Phong Sa, phóng người bay lên.

Trong lúc hấn vừa phát lực, đột nhiên trong nước dưới thân thò ra một sợi dây màu đen, quấn lấy chân phải của hấn kéo xuống dưới nước.

Cao Hoan thoáng nhìn là biết ngay, tay phải vụt phóng tới, sợ thùng đen đứt đoạn, Nhậm Phi Dương phóng người lên, cùng với Phong Sa bay tới bên bờ.

Một kiếm chặt đứt sợi thùng, Cao Hoan đang chuẩn bị nhào người tới, đột nhiên phát giác luồng nước có dị dạng. Dựa vào bản năng, hấn không hề nghĩ ngợi gì phóng ra hai cước vào trong làn nước. Chỉ nghe trong nước vọng lên hai tiếng kêu thảm mơ hồ, hai hắc y nhân nổi lên trên mặt nước, cố gắng quẫy đạp giẫy giữa trong nước, hai tay ôm lấy yết hầu.

Hai đòn chân vừa rồi đã đánh trúng chỗ trí mệnh của hai hắc y nhân, luồng máu như suối tức thời phun ra!

Tám tên hắc y nhân chợt phóng lên từ trong nước, tay cầm vũ khí sắc bén, từ các phương bị khác nhau bao vây hấn lại, trong mắt hiện đầy sát khí, dường như trận thủy chiến này là đợt công kích tối hậu vậy.

Cao Hoan nhíu mày, tính toán hình thế địch ta, khe khẽ thở ra một hơi, đưa tay ngăn Nhậm Phi Dương đang phóng lại định giúp. Hấn chợt giẫm chân trên mặt nước, phi thân cất người lên, trường kiếm tung hoành, mỗi một kiếm xuất ra đều mang theo một dòng suối máu.

Chính lúc hấn đang toàn lực đối phó với bọn hắc y nhân, Phong Sa vừa đến bên bờ đột nhiên kêu lên chói lói: “Đại sư huynh!” Trong ngữ khí của nàng hiện vẻ kinh khủng xen lẫn lo âu khiến người ta không nhẫn tâm nghe. Những kinh hiểm mà nàng vừa trải qua dường như không có nửa điểm gì hoảng loạn bằng giờ khắc này.

Cả kinh, Cao Hoan cùng Nhậm Phi Dương đồng thời quay đầu, thấy Phong Sa ướm át khắp người vừa vào đến bờ đã liều mạng đưa tay ra về phía cây đàn rút ra từ tay nàng trôi theo dòng nước. rất tiếc, cây đàn vừa rơi ra

khỏi tay, thì đã nhanh chóng bị dòng nước cuốn trôi đi thật xa.

Phong Sa trong lúc gấp rút đã muốn nhào vào dòng nước lao theo.

“Người điên à?” Nhậm Phi Dương bên cạnh vung tay thật nhanh kéo nàng lại, bực tức hét lớn: “Dưới nước sát cơ trùng trùng, người không biết võ công, xuống nước chịu chết sao?”

“Không được! Không được! Ta phải lấy nó trở về!” Giống như đã nổi điên, Phong Sa vốn lãnh tĩnh trước giờ đột nhiên điên cuồng tránh né, “Đại sư huynh... Đại sư huynh ở đó!”

“Đúng là phiền phức... vậy cô chờ đó! Nhậm Phi Dương hết cách thở dài một cái.

Lời của hắn chưa dứt, thân hình đã như làn chớp phóng ra.

Khi phi thân đến bên trên cây đàn, hắn nhanh nhẹn phóng tay chộp lấy, cây đàn đã sắp vào tay.

Nhưng trong sát na ấy, cây đàn dường như bị một thứ lực lượng gì đó thao túng, từ trong nước chọt bắn lên, đập mạnh vào vai phải của hắn!

Dưới nước có người?! Nhậm Phi Dương gặp loạn không kinh, lách qua bên trái né tránh, tiếp được cây đàn. Nhưng cùng lúc ấy, trong nước có một cánh tay trắng nhợt đưa lên, nhanh như thiểm điện chộp lấy gót chân hắn kéo xuống dưới! Đồng thời, trong nước cũng hiện lên hàn quang của vũ khí sắc bén.

Nhậm Phi Dương lần này bắt đầu hơi hoảng, hắn chưa từng ra giang hồ, võ công tuy cao, kinh nghiệm lâm địch lại còn rất kém. Khi đôi phương đột nhiên trong lúc bất phòng chụp lấy cổ chân hắn, thì khản trương vô cùng, quên sạch hết các loại kiếm pháp hay phương cách rút lui.

Trong lúc gấp rút, hắn chỉ kịp quăng cây đàn lên, kêu lớn: “Cao Hoan, tiếp lấy!”

Tiếng hô chưa dứt, hắn đã bị kéo vào trong nước, nổi lên vài bọt khí ục ục.

Cao Hoan lúc này đang bị ba tên sát thủ đeo bám rất chặt, mắt thấy cây đàn bay đến, bèn bắt chắp thanh Nga Mi thích đang đâm vào eo mình, nhanh nhẹn chớp phóng người lên. Thanh Nga Mi thích cắm vào trong eo hắn, cái lưỡi bén nhọn trượt qua, chớp mắt đã cắt dài xuống tới đùi.

Máu tươi chảy đầy đùi, nhưng Cao Hoan cuối cùng cũng chộp được cây đàn.

Không nghĩ ngợi gì, hai chân hắn lập tức đá ngược lại, mũi chân trúng ngay yết hầu của hai sát thủ. Lúc hắn thu chân lại, huyết từ hai yết hầu ấy đã phun ra. Trên hai mũi giày của hắn, hai mũi đao lấp lóe hào quang. Mượn lực

đá này, Cao Hoan vọt lên trên mặt nước, đến chỗ Nhậm Phi Dương chìm xuống, nhắm chuẩn phương vị phóng xuống một kiếm!

Chỉ thấy dưới nước phát ra một tiếng kêu nhỏ xíu, máu phun ra có vòi lên khỏi mặt nước.

Mặt nước hé ra, Nhậm Phi Dương ướt át cố sức tránh né quấy đạp, vừa ra khỏi mặt nước đã hô: “Ta không biết bơi!”

Cao Hoan nhìn thấy bên cạnh hán có nổi lên một thi thể, liền điểm chân lên ngực của thi thể ấy, độ thủy chộp lấy hồng y thiếu niên.

Hắn đã chiến đấu quá lâu, không còn lực để mang Nhậm Phi Dương trở về bên bờ nữa, chỉ biến mượn thi thể này nhào người đi, cho thấy khả năng ứng biến của hắn vô cùng hiểm có!

Vừa đến bên bờ, Nhậm Phi Dương lão đảo phóng lên trên, lập tức ọc một cái ói nước ra ngoài. Vừa rồi hắn ở trong nước đã trải qua không biết bao nhiêu khổ ai, miệng, tai, mũi đều bị nước chảy vào, thập phần khó chịu. Dù sao thì hắn cuối cùng cũng đâm trúng đối thủ, cùng lúc đó Cao Hoan cũng kịp thời phóng đến, một kiếm xuyên tim người kia, rồi kéo hắn lên bờ.

Hồi 5

Phong Sa thấy Cao Hoan đập thi thể phóng lên bờ, vội bước tới đỡ: “Thụ thương rồi à?”

Sắc mặt Cao Hoan lợt lạt, xua xua tay, đồng thời tránh khỏi sự nâng đỡ của nàng: “Không hề gì”.

Trong lúc nói chuyện, hần bước một bước lên bờ, nhưng đột nhiên chân trước mềm nhũn, ngã về phía trước.

Cao Hoan vội đưa tay ra chống lên đất, sắc mặt tái ngắt, phát hiện một hơi khí đến được trên ngực thì không đề lên được nữa.

Phong sa lập tức đưa tay đỡ lấy vai hần, thấy toàn bộ đùi của hần máu chảy ròng ròng, nhiễm hồng cả một bệt cỏ.

“VẬY mà huynh nói không sao!” Phong Sa vừa bực vừa gấp, một tay đỡ hần ngồi xuống, tay còn lại thò vào lòng lấy ra một cái hộp dài làm bằng bạch ngọc. Mở hộp ra, trong đó có một lớp dược cao có mùi kỳ dị, màu sắc sặc sỡ. Phong Sa nhìn thương thế trên đùi hần, lấy một miếng trong ấy, quẹt lên ngón tay rồi bôi lên miệng vết thương của Cao Hoan.

Thuốc này thập phần linh dị, bôi đến đâu huyết ngưng đến đó, cảm giác lại còn thanh thoát sáng khoái.

Ánh mắt Cao Hoan ánh lên vẻ kỳ dị, nhìn dược vật ấy lộ ra biểu tình hơi trầm ngâm, phảng phất như đang suy đoán điều gì.

Phong Sa bôi thuốc xong, xé vạt áo băng bó vết thương lại.

“Trong vòng ba ngày ngươi cần cẩn thận, nếu loạn động sẽ lại xuất huyết”. Phong Sa ngẩng đầu. Trong lúc nói, chợt khóe mắt ứa lệ dạt dào, nghẹn ngào: “Không biết cảm ơn các người như thế nào. Những kẻ hoàn toàn xa lạ, thế mà... Nếu không phải là các người, nếu không phải là các người...”.

Cao Hoan chỉ cười cười.

Tuy nhiên, Phong Sa chợt phát giác trong nụ cười lần này, mắt hần có chút âm áp.

“Trả ngươi”. Hần đưa cái đàn nhỏ màu đen cho nàng. Mắt Phong Sa sáng lên, giống như thấy được người thân vậy. Nàng ôm đàn vào lòng, run giọng gọi khẽ: “Đại sư huynh...” Nước mắt ứa ra, chảy xuống gương mặt xinh đẹp trầm tĩnh của nàng.

Một giọt lệ rơi trên cánh tay hần, tay của hần không khỏi rung lên, một cái rung rất khó phát hiện.

Lệ rời khỏi cánh tay của Cao Hoan, rớt xuống kiếm của hần.

Đó là một thanh kiếm phổ thông cũ kỹ, cán gỗ của kiếm đã bóng lộn lên,

sóng kiếm màu xanh không hề có khác chữ, chỉ có một dấu vết mờ nhạt dường như của hạt lệ chảy qua.

Nhìn bộ dạng khóc lóc của nàng, Cao Hoan không hỏi vì sao, chỉ tĩnh lặng nhìn.

“Ê, chẳng lẽ trong cây đàn đó có đại sư huynh của ngươi sao? Đừng có giỡn chơi nha!” Sau khi thở xong đỡ mệt, Nhậm Phi Dương không nhịn được lòng hiếu kỳ, ngoảnh đầu lại hỏi: “Cái này rốt cuộc là thế nào? Trước đây chẳng hề có bọn giang hồ chạy loạn đến cái chỗ khi họ có gái này! Những người này dường như hồ đồ độn phải chúng ta, người rốt cuộc đắc tội với chúng ở chỗ nào?”

Phong Sa từ từ dừng khóc, quay đầu nhìn Nhậm Phi Dương, đứng lên đến nhìn xác chết ở bên cạnh, thấp giọng đáp: “Quả nhiên là Thần Thủy cung... Bọn chúng, bọn chúng dù sao thì cũng không buông tha ta, tìm được đến địa phương này rồi”.

“Thần Thủy cung? Là thứ gì thế?” Nhậm Phi Dương hiếu kỳ hỏi.

Cao Hoan cũng biến sắc mặt, sau một lúc mới từ tốn hỏi Phong Sa: “Người sao lại kết oán với chúng vậy?”

Phong Sa xoay lưng lại, cúi người vớt lấy mớ tóc dài nổi trên mặt nước, đột nhiên thở dài một cái, cái thở dài này bao gồm một thứ thê lương không có lời nào biểu hiện được, tựa hồ sự khổ nạn cả đời của nàng như thở ra hết trong cái thở dài này.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời cao, ánh mắt có chút hoảng hốt: “Ta năm nay hai mươi một tuổi... Chuyện này đã trải qua năm năm rồi”.

“Người hai mươi một tuổi?” Nhậm Phi Dương kêu lên thất thanh, nữ tử này chỉ lớn hơn hắn có một tuổi? Tuy nhiên cái thứ trầm tĩnh và mệt mỏi như trải qua nhiều tang thương ấy khiến nàng phảng phất như lớn hơn hắn rất nhiều.

Hắn quay sang nhìn các hài tử, có chút kinh ngạc, “Vậy những hài tử này...”.

“Là những cô nhi do ta nuôi dưỡng”. Phong Sa điềm đạm nói, nhưng lại cúi đầu nhìn mặt nước: cái gương mặt trắng sát méo mó đầy khí tức tử vong ẩn tàng bao nhiêu điều ác độc ấy khiến nàng nhìn thấy đều như trở về cơn ác mộng nhiều năm trước, “Năm năm trước khi ta mười sáu tuổi, vẫn còn là một đệ tử nhỏ bé của Liễu Sư Tàn ở Tuyết Sơn phái...”.

“Tuyết sơn phái?” Nhậm Phi Dương lại nhìn không được chen vào, “Đó là môn phái gì? Có lợi hại không?”

Con người trẻ tuổi này từ nhỏ sinh trưởng ở bên bờ biển, chưa bao giờ

bước chân lên giang hồ, nên không hề có chút lịch duyệt gì.

Cao Hoan ngược lại lại gật đầu, điềm nhiên: “Cô nương giỏi về y dược, nhất định là đệ tử đắc ý của Tuyết sơn phái”.

Diệp Phong Sa cười khỏ vài tiếng, rồi gật đầu tiếp: “Đó là lúc ta còn nhỏ thụ được sự sủng ái của sư phụ và các sư huynh, được cưng chiều quá, và vì thế không hiểu nhân tình thế thái. Sau khi ta mười lăm tuổi xuất sơn, rất thích rong chơi đây đó, khi thấy có chuyện không hợp với tâm ý là nhất định phải chen vào. Tâm tính thiếu niên, nông cuồng không biết trời đất, cũng không biết đã gây bao nhiêu tai họa ở ngoài...”.

Nói đến điều này, nàng cúi đầu nhìn cây đàn trong lòng, tiếp tục: “Rất may còn có một vị sư huynh đối với ta cực tốt. Y võ công cao, tính khí cũng tốt, vô luận là ta gây ra đại họa gì, vô luận là y bận rộn như thế nào, đều đến giúp ta. Y niên kỷ tuy nhỏ, nhưng là kẻ sáng khoái hào hùng, võ công được liệt vào hàng nhất lưu, vì thế hắc bạch hai đạo đều nể mặt y, chưa bao giờ làm khó tiểu sư muội của y”.

Phảng phất như trở về thời đó, gương mặt Phong Sa hiện vẻ tươi cười.

Cao Hoan đột nhiên chen vào: “Vị sư huynh của ngươi có phải gọi là Nhạc Kiếm Thanh?”

Phong Sa giật mình kinh ngạc, sắc mặt biến hẳn, ngẩng đầu run giọng hỏi: “Ngươi, ngươi làm sao biết được?!”

Cao Hoan gật đầu, nhìn ra biển phía xa xa, ánh mắt hiện lên vẻ thương cảm không thể nhìn thấu được: “Mười năm trước, thế hệ mới của Tuyết Sơn phái có Nhạc Kiếm Thanh là có thịnh danh nhất, ta cũng đã cùng y giao thủ mấy lần, không phân thắng phụ. Cho đến năm năm trước, y chẳng biết vì sao mà thất tung, đương thời trong võ lâm có nhiều người vì sự biến mất của người này mà than thở rất lâu”.

Nói đến chuyện cũ giang hồ, hẳn rành rẽ giống như nói chuyện vừa xảy ra hôm nay, thần sắc lại trầm tĩnh đậm bạc.

Phong Sa nhìn hẳn, mục quang từ từ lộ ra vẻ thân thiết, ngơ ngẩn nói: “Thì ra... Thì ra là ngươi có gặp y. Càng tốt... Rất tốt. Ta cho rằng ngoại trừ ta, trên đời này ai cũng đã quên y..”.

Dừng lại một chút, sắc mặt của nàng chợt chuyển sang trắng nhợt, cúi đầu nói: “Không sai, năm năm trước y đột nhiên tiêu biến trên thế gian này! Không một ai biết được nguyên nhân thất tung của y... Đó là vì năm năm trước ta đã gây ra một đại họa kinh thiên...”

“Ta đã vô ý giết chết con gái duy nhất của Thần Thủy cung Cung chủ!”

Nhậm Phi Dương đối với chuyện vũ võ lâm hoàn toàn không rõ, nên cũng

không biết Thần Thủy cung là thần thánh phương nào. Nhưng sắc mặt trầm tĩnh của Cao Hoan không khỏi biến đổi: “Thần Thủy cung lúc đó thế lực hùng mạnh vô lượng ở khắp vùng Phúc Kiến, lại cùng với Bái Nguyệt giáo ở Điền Trung có liên hệ rất thân thiết, cô dù có to gan tới chừng nào, làm sao giết chết được Thiếu cung chủ của chúng?”

Phong Sa xanh xám mặt, dùng tay xoắn vặn vào nhau, rung giọng nói: “Nhân vì lúc đó... Lúc đó ta không biết con nha đầu thối đó lại là người của Thần Thủy cung a!”

“Ha ha”, Nhậm Phi Dương không nhịn được cười, “Nếu như ngươi biết rồi, thì sẽ không chọc vào ả nữa chứ gì?”

Tuy nghe lời nói khó nghe, nhưng Diệp Phong sa vẫn cúi đầu, trầm ngâm rất lâu, cuối cùng cũng từ từ gục gặt thừa nhận: “Đúng vậy. Như quả ta sớm biết trước, cho dù có lớn mật bằng trời cũng không dám giết ả”.

“Con nha đầu đó thật là một kẻ dở hơi biến thái a... Xuất thủ rất ác động, chuyên môn dùng độc được hủy nhan sắc của các thiếu nữ tuyệt sắc. Khi ả động đến ta, ta thiếu niên khí thịnh, tự nhiên lập tức ăn miếng trả miếng. Sau trường ác đấu đó, ta dường như gần chết trong tay ả...” Nàng dùng một chút, trên mặt hiện lên vẻ sợ sệt, “Ta khó khăn lắm mới được ả nha đầu đó, nhưng trước khi ả đoạn khí, đã trừng mắt nhìn ta nguyên rủa: ‘Giết chết ta, mẹ sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!’”

“Lúc đó ta chỉ cười lạnh, bỏ mặc không coi vào đâu, cùng lắm là lấy một mạng đền một mạng chứ gì, ta lại không sợ chết!”

“Sur huynh trở về, vừa nhìn thấy thi thể của a, lập tức biến sắc hỏi: ‘Tiểu Diệp Tử, muội lại dám giết ả ư? Chuyện này không xong rồi!’ Ta chưa bao giờ thấy sư huynh sợ sệt như vậy. Không biết vì sao, lòng ta bắt đầu lo sợ!”

“Sur huynh tuy bức tức ta lắm, nhưng vẫn giúp ta đem chôn ả, lại hủy hết mọi chứng cứ, rồi thận trọng bảo ta đừng nói với ai về chuyện này. Ta gật đầu, phát hiện tuy đại sư huynh rất trấn định, nhưng kỳ thật trong lòng y rất sợ, một nỗi sợ trước đó chưa có bao giờ. Lúc đó, ta hoàn toàn không biết bản thân đã gây ra đại họa gì”. Phong Sa vừa từ từ kể, vừa đưa tay vào trong nước, đem mớ tóc bị cắt tiết vừa rồi vô thức bện lại thành một cái búi nhỏ.

“Giấy không thể gói được lửa, chuyện này cuối cùng cũng không giấu được. Một năm sau, Thần Thủy cung tìm đến của chúng tôi, yêu cầu Tuyệt Sơn phái cấp cho họ một lời giải thích rõ ràng... Tuy sư phụ dù có thương ta, và tình huống lúc ấy là ta giết yêu nữ để thể thiên hành đạo, nhưng sư phụ không muốn làm địch với Thần Thủy cung. Do đó đã đành lòng giao ta ra cho bọn họ xử trí”.

Nghe đến lúc này, Nhậm Phi Dương nhin không được chen vào: “Su phụ người không cần người, chẳng lẽ đại sư huynh của người cũng không quản người?”

Phong Sa nhè nhẹ thở dài: “Lúc đó y không có mặt. Nếu như y có ở đó, Thần Thủy cung muốn đem ta đi, trừ phi giết chết được y”.

Nàng cúi đầu cười khổ: “Chuyện y đối đãi với ta từ trước đến lúc ấy, ta chưa bao giờ để vào lòng, chỉ cảm thấy y sủng ái ta chỉ là chuyện thiên kinh địa nghĩa... Hìhện giờ nghĩ lại, quả là có hối cũng không kịp”.

“Đó là vì lúc đó cô chỉ mới mười sáu tuổi, chứ không phải như bây giờ a”. Cao Hoan điềm đạm chen vào một câu.

Phong sa gật gật đầu, cảm kích nhìn hẩn một cái, nói tiếp: “Bị giải đến Thần Thủy cung, ta ném trái đu mọi khổ đau, nghe bọn chúng nói cái gì đó dùng ‘Thủy Thần Tê’ khiến ta chìm vào trong hồ mà chết. ta sợ đến chết khiếp, ngày đêm mong mọi đại sư huynh đến cứu ta, ta căn bản không biết Thần Thủy cung có nhiều điều đáng sợ như thế. Một lòng một dạ chỉ nghĩ đại sư huynh mà đến, mọi chuyện đều có thể giải quyết...”.

Lời của nàng giống như gió vậy, nhu hòa bay lảng đãng trong không khí, bay về ký ức năng xưa...

Tuy nhiên mới kể đến đó, Tiểu Kỳ dẫn theo Tiểu Phi chạy lại, cắt ngang cuộc đàm thoại của ba người. Trong tay Tiểu Phi cầm một nắm lớn lá cỏ, bực mình ném xuống đất, cất giọng non nớt hỏi Phong Sa: “Cô cô, cô chẳng phải nói là cỏ ba lá có lá có bốn cánh ư? Vì sao con tìm lâu thế mà không tìm được lá nào?”

Trước mắt bọn hài tử, Phong sa thu lại vẻ ưu thương trên mặt, cười hàm tiếu nựng gò má xinh tươi của cậu bé, dịu dàng nói: “Trên đời này có bốn phiến cỏ ba lá có bốn cánh, khi tìm được chúng tức là tìm được ‘Hạnh Phúc’, con nghĩ coi, ‘Hạnh Phúc’ đâu có dễ tìm kiếm chứ?”

Tiểu Phi nuốt nước miếng không nói gì, Tiểu Kỳ cầm tay nó, trách: “Ta nói đệ không được đến phá nang chuyện của dì và thúc thúc, người cứ muốn đến. Chúng ta đi tìm kiếm cho kỹ chút nữa thôi!” Hai hài tử chào mọi người, rồi dắt tay nhau chạy đi.

Phong sa cười cười nói: “Dù sao cũng là tiểu hài tử, thứ truyền thuyết như thế mà cũng tin đó là thật”.

Cao Hoan ngẩng đầu, hỏi ngược lại: “Cô có tin không?”

Phong Sa ngẩng người ra một lúc, thật lâu sau mới khẽ lắc đầu: “Ta cũng không biết”.

Nhậm Phi Dương đang đứng một bên nghe rất hứng khởi, không khỏi

cười nói: “Đương nhiên là không tin rồi. Hạnh phúc cả đời người làm sao lại nhờ một cọng cỏ quyết định? Người muốn cái gì, thì tự bản thân lấy mạng ra mà lấy, mạng ta do ta, chẳng phải do trời”. Nụ cười của hắn nở ra đầy sáng lạn, không ngừng thôi thúc Phong Sa: “Ê, kể tiếp đi chứ, sư huynh của người cuối cùng có đến cứu người không? Nhưng ta nghĩ y nhất định sẽ đến, đôi lại là ta cũng thế. Bất quá...” Hắn cười vài tiếng, thờ dài: “Người cứu đến chỗ nào cũng gây sự như thế, sư huynh của người sớm muộn gì cũng bị người hại chết thôi”.

Ngữ âm của hắn chưa dứt, thì toàn thân Phong Sa đã giật lên, sắc mặt cấp tốc chuyển sang tái xanh.

Nhậm Phi Dương giật nảy mình, vội vã thu lại ngữ khí trên đùa: “Ày ày ày, ta chỉ tùy tiện nói thôi mà, đừng có nóng!”

Phong sa cười khò: “Ta sao lại nóng. Bởi vì lời nói của người vốn là sự thật”. Giọng nói của nàng khe khẽ rung: “Sư huynh quả nhiên đến cứu ta trong vòng một ngày một đêm sau. Nhưng khi ta thấy y, ta giật mình nhận ra y dường như đã thụ thương rất nặng, thanh âm cũng biến đổi. Ta không hề biết, y vì cố tiến vào, đã ném đủ đau khổ. Y còn làm như không có chuyện gì, cười hi hi mở dây trói mang ta đi..”.

Kể đến lúc này, giọng nói của nàng đột nhiên run rẩy kịch liệt: “Chúng ta... chạy không xa, thì bị Thần Thủy cung phát giác. Bọn chúng... bọn chúng có võ công cao đến nỗi ta không thể tưởng tượng nổi. Rất nhanh chúng ta bị vây khốn, không đi được bước nào”.

Chìm sâu trong hồi ức, sắc mặt của nàng trắng như tuyết, thân thể ớn lạnh càng lúc càng rung hơn: “Lúc đó Thần Thủy cung chủ xuất hiện, là một phụ nhân khoảng bốn chục tuổi. Ả thấy hai chúng ta liền chết huyết chiến, đột nhiên cười cười. Ả nói ả vô cùng bội phục sự dũng cảm của đại sư huynh, độ nhiên lại dám cô thân xâm nhập vào Thần Thủy cung để cứu người. Dựa vào điểm này, bà ta nguyện ý cho chúng tôi một cơ hội để sống..”.

“Bà ta đưa ra mười chung rượu, nói rằng trong đó chỉ có một chung không có độc, ngoài ra đều đã chứa Thiên Nhất Thần Thủy của Thần Thủy cung. Ả muốn sư huynh chọn một chung uống cạn. Nếu như may mắn chọn ly không độc, chúng tôi có thể đi. Nếu như chọn chung có độc, sư huynh và ta đều phải để mạng lại cho món độc được Thiên Nhất Thần Thủy nào, toàn võ lâm đều biết, tuyệt đối diệt tuyệt nhân tính!”

“Cơ hội một phần mười, đúng là tốt!” Nhậm Phi Dương thở một hơi lạnh, “Không lựa chọn gì, chỉ là đánh bạc sinh mệnh mà thôi!”

Ngữ khí của hồng y thiếu niên quả là lỗi lạc quả đoán, không có chút

khiếp sợ yếu đuối nào.

Phong Sa không khỏi đưa mắt nhìn tên thiếu niên hồng y hắc phát, chí khí dương cương này, phảng phất như nhìn thấy sư huynh ngày ấy.

Nàng lại cúi đầu, tiếp tục nói: “Ta gấp rút muốn chết, sư huynh vẫn ra vẻ không hề để ý gì, tùy tùy tiện tiện cầm lên một chung uống cạn, sau đó cười hi hi nhìn Thân Thủy cung chủ hỏi: ‘Người thấy vận khí của ta thế nào?’”

“Thân Thủy cung chủ nhìn y một lúc, sắc mặt bất biến, cuối cùng thở dài bảo: ‘Có khi phách, coi như phục người, người trẻ tuổi’. A phát tay, để thủ hạ cho chúng ta đi”.

Nhậm Phi Dương thở dài một hơi, cười nói: “Sư huynh của người quả nhiên có vận khí không tệ”.

“Không thể đơn giản như vậy”. Cao Hoan điềm đạm nói, rồi cúi đầu tiện tay lượm lấy một cọng cỏ đang nằm lẫn trên đất.

Phong sa trầm mặc một lúc, ổn định tâm tình của bản thân, nghe ngào nói: “Trên đường hạ sơn, ta còn nhất mực cao hứng nói trên trời dưới đất, khen vận khí của sư huynh cực hảo. Y nhất mực không nói gì, phảng phất như giữ một khẩu khí, chỉ cần mau chóng hạ sơn. Ta thấy bộ dạng y như vậy, không khỏi có điểm kỳ quái, liền nhìn vào mắt y, lúc đó mới phát giác y cũng đang nhìn ta...”.

Nàng ngẩng đầu nhắm mắt, tiếp tục nói: “Dọc đường y không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt ấy nhìn ta. Thứ ánh mắt ấy... Ánh mắt ấy... Ta suốt đời không thể quên được”.

“Lúc đó ta còn không biết, chỉ ẩn ước cảm thấy lo sợ, túm lấy y hỏi là chuyện gì. Sư huynh hạ giọng bảo ta đừng có quay đầu, đỡ y mau xuống núi, nhất định không được để người ta nhìn ra dị dạng. Nói đến đó, khóe miệng y từ từ ứa máu. Lúc đó ta mới rõ vừa rồi chung rượu sư huynh uống là có độc! Sư huynh vì cứu ta, đã iều mạng gượng lại”. Phong Sa thuật lại, tâm tình từ từ kích động, cất lên một tiếng khóc đau khổ.

“Tiểu tử giỏi, cái đau xé gan xé ruột thế mà y vẫn chịu đựng lâu như vậy!” Nhậm Phi Dương mở miệng tán, ánh mắt đầy hỏa nhiệt.

Cao Hoan ngược lại không nói câu nào, khóe miệng khẽ hằn lên một nét không thể nào lý giải.

Phong Sa hít sâu một hơi, ổn định tâm tình của bản thân, nhỏ giọng nói tiếp: “Sau khi đến được chân núi, ta cảm thấy thân người trên vai ta càng lúc càng nặng. Sư huynh khiến ta đặt y ngồi xuống đất, trở tay dùng kiếm đâm mình ba kiếm!

Ta biết y rất khó chịu mới hành động như thế, chỉ mong sao thể y chịu

thứ tội đó, nhưng... Sư huynh vẫn dùng ánh mắt đó nhìn ta, nhưng ta phát hiện ánh mắt của y đã biến trở thành một màu xám tro kỳ quái”.

“Ta khóc lớn lên, ta thực là sợ lắm! Sư huynh lại vẫn trong bộ dạng không để ý gì, cười hi hi nói: ‘Tiểu Diệp Tử, sau này không được quậy phá nữa, sư huynh không thể giúp muội được nữa đâu!’ Ta càng khóc lớn hơn, nói ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời không quậy phá nữa, cầu y ngàn vạn lần đừng lưu lại chỉ mình ta. Sư huynh lắc đầu thờ dài, nói y thực ra muốn lưu lại, nhưng ông trời không để y lưu lại nữa rồi..”.

“Ta sợ chết đi được, cứ nhất mực khóc ròng, khóc đến mức sư huynh phiền lòng mắng ta: ‘Chết đơn giản là chết, khóc làm gì? Giống như sư huynh xuất môn đi xa vậy thôi’. Ta nói sư huynh xuất môn đi xa, vô luận là gì thì cũng có ngày quay trở lại, nhưng nếu chết rồi thì cả đời này không thể nào nhìn thấy được nữa”.

“Sư huynh lúc này ngăn người, thờ dài một cái không nói gì nữa, chỉ nhìn ta như vậy. Máu từ miệng, từ mũi, từ tai y chảy ra. Y rất thống khổ, nhất mực yếu cầu ta giết y, thần trí từ từ rối loạn đến phát cuồng. Ta cũng nhanh chóng phát điên lên! Lúc đó y thuật của ta còn kém lắm, trong tay lại không có thuốc, chỉ lấy mắt từ từ nhìn y chết!”

“Phảng phất như hồi quang phản chiếu, sư huynh cuối cùng cũng tỉnh lại một chút, cắn răng, đột nhiên cầm lấy tay ta, hạ giọng nói với ta rằng: ‘Tiểu Diệp Tử, Ta Ưa Thích Muội. Nhưng Muội... Còn Quá Nhỏ, Ta Vốn Muốn Chờ Khi Muội Mười Tám Tuổi, Sẽ Nói Cho Muội Hay... Nhưng Hiện Giờ Không Được nữa Rồi’. Thanh âm của y run rẩy đến tột độ, tim của ta cũng đập mạnh đến nỗi ta chẳng bao giờ ngờ. Vì sao lại như thế?”

“Ta cảm thấy tay của sư huynh từ từ lạnh đi, ta tuyệt vọng khóc lóc, nói nếu y không để lại mình ta trên đời, ta lớn lên sẽ lấy y. Sư huynh đột nhiên cười, rút kiếm ra, hồi thủ quét một vòng bức ta rời khỏi y bảy xích, cười lớn nói: ‘Thật Tốt, Thật Tốt. Nhạc Kiếm thanh ta đời này xem ra cũng không uổng, có đến, có sống, có yêu, xem ra chẳng còn gì là tiếc nữa!’ Y trở tay quét ngang kiếm, rồi, rồi...!”

“Tất cả đều kết thúc... Sư huynh chết rồi, ta cũng chết. Ta không trở về Tuyết Sơn phái nữa. Dù gì sư phụ đã sớm không cần ta nữa rồi. Ta mang tro xương của sư huynh lưu lã nhiều nơi, vô luận là đến đâu cũng mang y theo cùng. Sư huynh còn sống ta chưa biết gì; Nhưng khi ta hiểu biết rồi, thì mọi chuyện đã quá muộn”.

Lời kể từ từ hạ thấp, cuối cùng chỉ là những tiếng rí rít như gió thổi mây bay.

Phong sa không nói gì nữa, ngồi trên tảng đá quay lưng về phía hai người, hai vai khe khẽ rung.

Hồi 6

Gió biển sớm thổi lật phất cuốn theo tiếng huyền não của ngư dân bên ấy. Nhậm Phi Dương tựa hồ trầm lắng trong cổ sự kinh tâm động phách vừa rồi. Thật lâu sau, hắn mới thở dài, án kiếm đứng lên, nhiệt huyết phi đảng trong ngực không còn ức chế được nữa: “Hảo nam nhân! Hảo nam nhân! Trong giang hồ còn có dạng người ta từ lâu kính phục như thế, vậy cũng nên sớm nhập giang hồ, kết giao anh hùng, lang bạt làm nên một phiên sự nghiệp”.

Cao Hoan tựa hồ không động chút nào, dựa vào thân cây, kẹp lấy mấy phiến lá, thần sắc vẫn bình tĩnh và lãnh đạm y như cũ.

Chỉ của mục quang của hắn là ngưng đọng trên kiếm của Nhậm Phi Dương, sắc mặt biến đổi cực kỳ phức tạp.

“Nhậm công tử, có thể cho ta mượn bảo kiếm của người xem qua?” Hắn đột nhiên mở miệng hỏi một vấn đề không hề liên quan.

Nhậm Phi Dương nhất thời không phản ứng kịp, ngăn người một lúc mới đưa kiếm trong tay ra: “Người coi thì cứ coi, đâu có gì lạ lùng đâu”.

Cao Hoan hiện thần sắc nghiêm túc và trang trọng, trở tay từ từ rút kiếm ra, đưa mắt nhìn hai chữ “Vấn tình” trên lưng kiếm. Một thần sắc kỳ quái khẽ thoáng qua trong mắt hán. Hắn rút kiếm ra hết, cất giọng khàn khàn: “Nhậm công tử, kiếm này không phải là phàm vật, người cần phải trân quý nó”.

Nhậm Phi Dương kỳ quái: “Vậy sao? Đây là kiếm do phụ thân lưu lại, ta đã dùng từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ kiếm có nhanh hơn một chút, thì không phát hiện có gì đặc biệt”.

Cao Hoan cười cười, xem xét thanh kiếm này một cách rất kỹ lưỡng: “Nào chỉ có nhanh “một chút”? Nếu như không phải kiếm phong linh lợi tuyệt thế, kiếm khí bức đến mi tâm người ta, người vừa rồi sao có thể một kiếm mà chặt đứt thiên niên cự mộc được”. Hắn búng tay lên thân kiếm, kiếm ngân vang như rống gầm.

“Kiếm này chính là do Chú Kiếm sư Thiệu Không Tử tạo ra từ trăm năm trước, và cũng là một trong ba đại lợi khí bình sanh của y. Trong võ lâm không biết có bao nhiêu người mộng tưởng có được nó, sao lệnh tôn không nhắc đến điều này?”

Nhậm Phi Dương nhếch môi: “Cha ta mất từ khi ta ba bốn tuổi, từ nhỏ đến lớn người chẳng dạy ta cái gì cả”.

“Vậy kiếm pháp của người...” Cao Hoan thăm dò.

“Đơn giản, y theo kiếm phổ mà luyện! Dù sao thì cũng vậy”. Nhậm Phi Dương không cho đó là trọng, “Mẹ của ta mới đầu còn không cho ta luyện,

nói cái gì mà võ công quan chứ, đều chẳng ra cái tích sự gì, chẳng thà an tâm sinh hoạt. Sau đó người mất rồi, không còn ai quản ta nữa”.

Cao Hoan gật đầu, hỏi: “Vậy lệnh đường... Cũng không hề nói qua sao?” Thần sắc của hắn có chút kỳ quái.

Nhậm Phi Dương dựa vào gốc cây, ôm tay cười lạnh: “Trong mắt mẹ ta chỉ có cha ta, căn bản không hề có ta. Cha ta chết rồi, không quá một tháng người cũng mất theo. Những người khác khi phụ ta niên thiếu vô tri, ai ai cũng muốn đề đầu cười cổ ta... Hừ hừ, bọn chúng hung, ta còn hung hơn bọn chúng! Từ nhỏ đến lớn, trong Thái Bình phủ này ta là lão đại, ai dám khi phụ ta nữa?”

Hồng y thiếu niên hiện vẻ tiêu ý tà quái trên mặt, nhưng trong mắt lại hiện sắc thái tịch mịch cô đơn: “Người ta đều mắng ta là ác thiếu... Cũng chẳng hề gì, dù sao thì ta từ nhỏ đã không có mẹ dạy”.

Cao Hoan dường như không nghe hắn nói, cúi đầu mân mê cọng cỏ trong tay, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Nếu nói như vậy, lệnh tôn và lệnh đường đều đã từ trần? Những năm nay các người nhất mực mai danh ẩn tính sinh hoạt ở nơi này?”

“Không sai”. Nhậm Phi Dương hồi đáp, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, “Người hôm nay sao nói nhiều thế? Hỏi mấy chuyện đó để làm gì?”

Cao Hoan cười cười, không nói gì nữa.

“Dì, thúc thúc, sắp giữa trưa rồi, chúng ta về Thiên nữ từ ăn uống chứ?” Trong chốc lát, bọn Tiều Kỳ đều chạy lại hết. Dù sao thì chúng đều là hài tử, tuy nhiên vừa rồi gặp phải chuyện kinh hồn ghê sợ, nhưng hiện giờ chuyện ăn uống đối với chúng còn to hơn trời, nên chúng đều bám lấy Phong Sa vò vĩnh, “Dì, chúng con đói gần chết rồi!”

“Được, chúng ta trở về ăn uống”. Thấy ngư dân càng đến càng nhiều, bắt đầu tu bổ đoạn đê bị phá. Sợ bị người dân phát hiện, Phong Sa kéo bọn hài tử, chuẩn bị quay về, “Hai vị chịu khổ đã lâu, hay là cùng đến hàn xá nghỉ qua một chút”.

Tuy nhiên, khi tiến vào Thiên nữ từ, mọi người đều sửng sốt.

Trong nhà trống hoác, cửa lớn bị phá, các hoa cỏ trong vườn đều bị bứt gốc, phá nát tan tành. Bên tường còn có mấy thi thể nằm ngang ngửa, nhất định là khi cấp tốc xâm nhập vào đã bị độc mà chết. Nhìn chung, trong viện bị phá tan tành hết cả.

“Mẹ...! Lão chết bầm Thần Thủy cung, đúng là quá bá đạo mà! Bức ngoài sao mà quá đáng thế”. Nhậm Phi Dương giương đôi mày kiếm, tức giận nói, “Cao Hoan, chúng ta liên thủ đến đó san bằng hết thấy! Người dám

di không?”

Hắn quay đầu, mục quang như điện nhìn Cao Hoan, đề xuất lời mời.

Cao Hoan tựa hồ đã sớm liệu định sẽ có chuyện này, chỉ bình đạm nhìn lướt qua, không hề nói gì.

Thấy hắn trầm mặc, Nhậm Phi Dương vô cùng bất mãn, hỏi lại lần nữa: “Người đi hay không? Không đi ta đi làm một mình đó!”

Cao Hoan lần này mới hồi lại thần, điềm đạm hỏi: “À, đến Thần Thủy cung? Cái này không phải chơi đâu”. Hắn trầm ngâm thật lâu, trong ánh mắt đột nhiên lóe lên một tia tàn khốc và lạnh lùng, điềm nhiên nói: “Được, ngày mai ta sẽ theo người đi!”

Nhậm Phi Dương mừng rỡ, nhảy phốc lại dùng lực vỗ lên vai Cao Hoan: “Ta biết là người sẽ đi mà, tên mặc dịch người tuy là lạnh băng băng làm ra vẻ không màn gì cả, nhưng kỳ thật là một hán tử tốt! Cùng vào sanh ra tử như thế, chúng ta là huynh đệ rồi! Đúng ha, cái này... có phải là kết nghĩa đều cần tín vật hay không?”

Hướng về giang hồ, tự nhiên phải xử sự mô phỏng theo quy củ của giang hồ. Nhậm Phi Dương gầy đầu, thực tế không nghĩ ra món gì có thể tặng, bèn dứt khoát cởi bội kiếm đưa ra: “Người chẳng phải là thích thanh kiếm này sao? Vậy tặng cho người là được!”

Kiểm vào tầm mắt, Cao Hoan đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt thoáng chút chân kinh: “Tặng cho ta? Điều này sao được!”

Nhậm Phi Dương cho rằng hắn ngại thu lấy, bèn vừa khuyên giải vừa vỗ vai hắn, cười hi hi nói: “Người nếu cảm thấy không tiện nhận suông, thì dùng kiếm của người đổi cho ta! Đây chẳng phải là không ai nợ ai hay sao, đúng không?”

Cao Hoan chăm chú nhìn hắn, ánh mắt biến đổi rất kỳ quái, chậm chậm hỏi: “Người không hối hận chứ?”

“Đương nhiên sau này không hối hận!” Nhậm Phi Dương hồi đáp với bộ dạng rất khoan thai.

“Vậy tốt”. Cao Hoan cởi bội kiếm ở eo ra, trao cho Nhậm Phi Dương.

Thanh kiếm này đã cũ lắm rồi, vỏ kiếm bằng da cá mập đã bị rách mấy chỗ, cán gỗ bị mòn nhẵn có thể thấy bóng người hiển nhiên đã là người bạn đi theo Cao Hoan nhiều năm. Nhậm Phi Dương trở tay rút kiếm. Một thanh kiếm màu xanh nhạt, không hề gắn bảo thạch châu ngọc, thậm chí cũng không khắc chữ. Thanh kiếm trơn bóng, chỉ có một vết xước mờ.

Dường như đó là một giọt lê khô đi còn lưu lại dấu vết.

Nhậm Phi Dương nhìn không ra kiếm này có gì đặc biệt, bèn đeo lên eo,

cười nói: “Cao Hoan, từ rày chúng ta đã trở thành huynh đệ rồi a... Kinh nghiệm giang hồ của ta không tốt, lần này ra ngoài, ngươi cần phải chỉ điểm ta cho tốt”.

Cao Hoan cười cười, lúc hấn cười, đôi mắt không cười ấy vẫn hiện lên vẻ lãnh khốc tuyệt đối!

Chuyển thân tách ra, hấn nhìn thanh Ván Tình kiếm trong tay, khe khẽ than một câu thiên ý, có thật là thiên ý không?

Hấn chán nản ngồi xuống nền đất đầy mảnh vỡ ngồn ngang, nắm chặt thanh kiếm ấy, ánh mắt lần đầu tiên mất đi vẻ bình tĩnh và lãnh khốc, lộ ra thần sắc thống khổ. Tuy nhiên, phảng phất như nó bị một lực áp chế cực đại ép xuống, nên chỉ trong chớp mắt là tiêu biến đi.

“Cao công tử, sao lại không vào trong ngôi?” Khi hấn ngẩng đầu, đã thấy một cặp mắt trầm tĩnh như nước nhìn hấn. Phong Sa không biết đứng trước mặt hấn từ lúc nào, tĩnh lặng nhìn. Cao Hoan lập tức chuyển đầu quay đi chỗ khác.

Không biết vì sao, hấn phảng phất cảm thấy tâm sự của bản thân tựa hồ như bị đôi mắt ấy nhìn thấu.

Hồi 7

Sắc trời đã tối, ăn cơm xong, chỉ mình Cao Hoan lưu lại trong đình.

Hắn dường như đã quen ở một mình, muốn tĩnh tọa trên mặt đất mà không bị quấy nhiễu.

Còn Nhậm Phi Dương hiểu động đã cùng bọn hài tử chơi đùa, nói cười ha ha náo loạn cả lên.

Bọn hài tử đã sớm không còn sợ hắn nữa, đối lại rất thân mật với vị thúc thúc như đứa con nít lớn tuổi này vậy. Bọn nữ hài cứ cười hì hì đứng một bên nhìn, trong khi các nam hài đã sớm ba chân bốn cẳng leo trèo lên người của hắn. Hắn hét to một tiếng, đột nhiên ôm cả đám nam hài lên cùng một lượt!

Phong sa ngồi bên cửa sổ, nhìn một đám náo nhiệt trong đình, khoe miệng lộ ra nụ cười mỉm. Ở một mình ở Thái Bình phủ đã mấy năm nay, Thiên Hậu từ này chưa bao giờ có một ngày vui vẻ thế này.

Tuy nhiên, quét mắt nhìn đến Bạch y nhân ảnh ngồi một góc cô đơn bên ấy, nhãn thần của nàng chợt ảm đạm lại rất nhiều.

Trước mắt nàng không ngừng hiện ra nhãn thần vừa rồi của Cao Hoan.

Trong chốc lát, trong mắt hắn hiện ra nỗi thống khổ kịch liệt, dường như là như từ lớp băng chợt xuyên phá ra một dòng nham thạch!

Con người này... Sâu trong nội tâm của hắn rốt cuộc là đang nghĩ gì?

Trong không khí náo nhiệt hoan đăng như thế, hắn lại như một kẻ bàng quan, từ xa nhìn lại, thứ khó gần nhất là nhãn thần của hắn, trong đó có bao nhiêu là tịch liêu và suy vọng.

Nhìn Cao Hoan ngồi một mình trong góc đình dưới cây Nguyệt quế, nàng cuối cùng cũng đẩy cửa, bước về phía đó.

Nàng còn chưa đến quá ba trượng cạnh người hắn, Cao Hoan cũng không hề quay đầu, nhưng lại hờ hững cất tiếng: “Diệp cô nương, cô có tin là trên đời này có lá cỏ Tam diệp thảo bốn cánh không?” Lời hắn hỏi xem ra rất kỳ quái.

Phong Sa sững người một lúc, lắc đầu cười khò: “Ta nghĩ là không có”.

“Cô sai rồi”. Cao Hoan từ từ quay người, bước lại gần, để một chiếc lá lên tay nàng.

Năm rõ ràng trên lòng bàn tay nàng lúc ấy là bốn phiến lá được xếp thành hình chữ “Thập” rất tinh xảo, xanh mát sum sê.

Lá Tam diệp thảo có bốn cánh!

“Ai da!” Phong sa vừa kinh vừa mừng, nhin không được buột miệng kêu lên một tiếng, “Người tìm thấy ở đâu vậy?”

“Từ nắm lá cỏ Tiểu Phi quảng đi mà lấy lại”, Cao Hoan khe khẽ cười, suy

tư, “Có lúc, nó ở trong tay người, nhưng bản thân người ta không hề phát giác, nên mới vứt bỏ nó đi... Tam điệp thảo có bốn cánh kỳ thật không khó tìm”.

Phong Sa ngẩng đầu, phát giác nụ cười mỉm lần này của hấn không còn sự lãnh khốc trước kia nữa. Đó là một nhãn tình đầy đầy ánh sáng âm áp, thậm chí gương mặt nghiêm lạnh anh tuấn của hấn cũng nhu hòa lại không ít.

Trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một nỗi niềm âm áp, không biết vì sao mà giọng nói chợt run run: “Ngươi... tặng nó cho ta sao?”

Bàn tay của Cao Hoan chợt khẽ rung động không dễ gì phát giác, rồi từ từ rút lại. Mục quang của hấn nhanh chóng lạnh lùng trở lại.

“Nếu thích, thì cứ giữ lấy”. Hấn nói với giọng rất nhạt nhẽo, lại bồi thêm một câu, “Ta hy vọng cô có thể hạnh phúc”.

Phong Sa trầm mặc một lúc, đưa tay lấy từ trong lòng ra một vật, rồi đưa ra: “Ngươi tặng ta Tam điệp thảo, vậy hãy lưu lại cái này”.

Cao Hoan sưng người, thứ đặt vào tay là một lọn tóc xanh, bị tết thành một búi rất đẹp. Đó chính là mớ tóc mà hấn dùng kiếm cắt xuống từ trên đầu Phong Sa. Ngón tay băng lãnh của hấn nhẹ tiếp xúc lên từng sợi tóc mềm mịn như nước.

Nhất thời, hai bên không ai nói nên lời gì cả.

Thật lâu sao, Phong Sa mới hỏi: “Ngày mai ngươi cùng Nhậm công tử đi Thần Thủy cung?”

“Ừ”. Cao Hoan chỉ ừ một tiếng, không đáp lời nào nữa.

“Nhưng vết thương trên đùi của ngươi còn...” Thanh âm của nàng rõ ràng là khẩn cấp và quan tâm.

“Không hề gì, vết thương ngoài da thịt ấy mà”. Âm thanh của Cao Hoan vẫn điềm đạm và bình tĩnh y như cũ.

Phong Sa trầm mặt thật lâu, cuối cùng thở dài: “Hai người... cùng ta bình thủy tương phùng, đáng ra không cần phải như thế. Vị Cung chủ đó lợi hại phi hường... Đúng vậy, các người không cần đi mạo hiểm”.

Cao Hoan trầm mặc.

Trong lúc trầm mặc, hấn đột nhiên nói một câu vô cùng kỳ quái: “Kỳ thật Nhạc Kiếm Thanh là người ích kỷ”.

Phong Sa biến sắc, dường như phẫn nộ, lạnh lùng bài xích: “Ngươi nói vậy là có ý gì?”

“Ta không phải bôi nhọ hấn. Nhạc Kiếm Thanh là đối thủ duy nhất mà ta kính phục thời niên thiếu. Cách làm người và võ công của y không có kẻ cùng thế hệ trên giang hồ nào có thể sánh vai được”, Cao Hoan khe khẽ tỏ

dài, trong mắt hiện đầy hồi ức tang thương, “Năm ấy ta cùng y trước sau giao thủ hết hai lần, đều không phân thắng phụ, do đó ước định sau này sẽ có trận quyết phân cao thấp lần thứ ba. Không ngờ, cuộc ước hẹn này chưa hoàn thành, y đã trở thành người thiên cổ”.

“Ta tuy kính phục hần, nhưng không có cách gì gạt bừa với hành vi cuối cùng của hần:

Trước khi chết, hần cuối cùng cũng biểu bạch tâm sự của y với nàng. Đó chính là sự ích kỷ của hần. Bởi vì hần rõ ràng là biết rõ mình sẽ lập tức chết đi, nhưng vẫn có nín kéo nói ra hết với nàng, khiến nàng thống khổ cả đời.

Hần tại sao lại không nghĩ, lúc đó nàng mới có mười sáu tuổi, nhỏ như thế, đơn thuần như thế, có những chuyện không nên để cho nàng nghe nàng thấy, cần phải biết rằng, cuộc đời của nàng còn chưa đơm hoa kết trái, thế mà lại đành đoạn đem hủy mất đi.

Hần nếu thật sự yêu nàng sâu đậm, thì sẽ không vì cái “Đã Đến, Đã Sống, Đã Yêu” ấy mà khiến nàng đeo lên người khối đá như thế này;

Hần đáng ra nên giữ cái bí mật ấy, nhất mực cho tới chết, để khiến cho nàng khoái khoái lạc lạc mà tiếp tục sống còn...”.

Cao Hoan vừa nói, vừa từ từ đi tránh ra.

Hần nói rất bình tĩnh, rất ung dung, tựa hồ như đã suy nghĩ rất lâu rồi mới phát ra những lời này.

Phong Sa nhìn sau lưng hần, ngờ ngẩn thật lâu, đột nhiên đưa tay che mặt, bật khóc thảm thiết dưới góc cây Nguyệt quế.

Thật nhiều năm rồi, chuyện này cứ nhất mực day đọa tâm trí nàng. Mỗi đêm về nàng đều mang ra sám hối. Đây là lần đầu tiên có một người từ một góc độ khác nhìn sự kiện này, an ủi cho nàng, khai giải cho nàng.

Con người ấy, sao có tồn tại một tấm lòng như thế a...

Hoang Nguyên Tuyết - Hồi 8

Đêm đã về khuya, Thiên Nữ từ chìm đắm trong một màn hắc ám.

Tuy nhiên, vẫn có một cánh cửa sổ từ từ vô thanh vô tức mở ra, một kẻ dạ hành nhanh như thiểm điện phóng vào trong hắc ám, băng rừng lội nước.

Sau đó, y dừng lại trước một ngọn đèn lẻ loi cô độc, quỳ xuống.

Trên rừng trúc chợt phóng ra một chiếc nhuyễn kiệu, màn kiệu buông thõng, hai bên có hơn mười hắc y nhân im lìm đứng quanh.

“Tiểu Cao, người đến rất đúng lúc”. Trong khu rừng hắc ám, một thanh âm của nữ tử cất lên. Thanh âm đó rất lạnh, rất thấp, nhưng lại có khí thế không gì kẻ được: “Nhất thiết đều thuận lợi ha? Chừng nào thì hoàn thành?”

“Đúng vậy. Đã tìm thấy người cần tìm, ngày mai là có thể hạ thủ”.

Đó chính là giọng nói của Cao Hoan, nhưng đã biến thành vô tình vô cảm hơn rất nhiều so với ban ngày, phẳng phất như xuất phát từ địa ngục.

“Rất tốt. Người làm mọi chuyện đều nhanh nhẹn quyết đoán, chưa bao giờ dính chút bùn đất”, Lần này lại vang lên âm thanh của một nam tử, thanh âm rõ ràng, nhưng lại mang tới vẻ uy nghiêm khiến người ta không thể kháng cự, “Vô luận là vì Lâu mà hành sự, hay vì chuyện ân oán riêng tư, đều cùng một dạng”.

Ngưng một chút, âm thanh đó lại phát lên từng chữ một: “Tiểu cao, người sau khi quy nhập vào Lâu, đáng ra không nên tính gì đến ân oán cá nhân nữa. Nhưng niệm tình người lập rất nhiều đại công cho Lâu, lần này coi như phá lệ. Ngày mai làm xong chuyện, người cần lập tức trở về. Biết không?”

Cao Hoan điềm nhiên trả lời trong hắc ám: “Dạ!”

“Trở về dưỡng tinh thần cho tốt. Là xong chuyện trở về Lạc Dương tổng lâu gặp ta”. Nam tử đó điềm đạm hạ lệnh.

Trong đêm tối không còn âm thanh gì khác, trầm mặc gập đầu xong, Cao Hoan giống như khi đến, vô thanh vô tức cáo lui.

“A Tĩnh, ngày mai, nàng đến lên theo Tiểu Cao...” Trong rừng trúc, âm thanh đó chờ một chút mới từ từ khai khẩu, khe khẽ ho lên mấy tiếng, gật đầu với nữ tử bên cạnh, “Người hắc muốn giết là một nhân tài, đối với chúng ta rất hữu dụng. Cứ để như vậy không khỏi đáng tiếc lắm sao. Nàng cứ theo đó mà tìm cơ hội hành sự, tốt nhất là có thể thu hãm về dùng”.

“Được”. Nữ tử ấy thật lâu mới cất tiếng, lại thở dài thêm một hơi: “Mọi sự huynh nghĩ đều chu đáo”.

Hồi 8

Sắc trời đã tối, ăn cơm xong, chỉ mình Cao Hoan lưu lại trong đình.

Hắn dường như đã quen ở một mình, muốn tĩnh tọa trên mặt đất mà không bị quấy nhiễu.

Còn Nhậm Phi Dương hiểu động đã cùng bọn hài tử chơi đùa, nói cười ha ha náo loạn cả lên.

Bọn hài tử đã sớm không còn sợ hắn nữa, đối lại rất thân mật với vị thúc thúc như đứa con nít lớn tuổi này vậy. Bọn nữ hài cứ cười hì hì đứng một bên nhìn, trong khi các nam hài đã sớm ba chân bốn cẳng leo trèo lên người của hắn. Hắn hét to một tiếng, đột nhiên ôm cả đám nam hài lên cùng một lượt!

Phong sa ngồi bên cửa sổ, nhìn một đám náo nhiệt trong đình, khoe miệng lộ ra nụ cười mỉm. Ở một mình ở Thái Bình phủ đã mấy năm nay, Thiên Hậu từ này chưa bao giờ có một ngày vui vẻ thế này.

Tuy nhiên, quét mắt nhìn đến Bạch y nhân ảnh ngồi một góc cô đơn bên ấy, nhãn thần của nàng chợt ảm đạm lại rất nhiều.

Trước mắt nàng không ngừng hiện ra nhãn thần vừa rồi của Cao Hoan.

Trong chốc lát, trong mắt hắn hiện ra nỗi thống khổ kịch liệt, dường như là như từ lớp băng chợt xuyên phá ra một dòng nham thạch!

Con người này... Sâu trong nội tâm của hắn rốt cuộc là đang nghĩ gì?

Trong không khí náo nhiệt hoan đăng như thế, hắn lại như một kẻ bàng quan, từ xa nhìn lại, thứ khó gần nhất là nhãn thần của hắn, trong đó có bao nhiêu là tịch liêu và suy vọng.

Nhìn Cao Hoan ngồi một mình trong góc đình dưới cây Nguyệt quế, nàng cuối cùng cũng đẩy cửa, bước về phía đó.

Nàng còn chưa đến quá ba trượng cạnh người hắn, Cao Hoan cũng không hề quay đầu, nhưng lại hờ hững cất tiếng: “Diệp cô nương, cô có tin là trên đời này có lá cỏ Tam diệp thảo bốn cánh không?” Lời hắn hỏi xem ra rất kỳ quái.

Phong Sa sững người một lúc, lắc đầu cười khò: “Ta nghĩ là không có”.

“Cô sai rồi”. Cao Hoan từ từ quay người, bước lại gần, để một chiếc lá lên tay nàng.

Năm rõ ràng trên lòng bàn tay nàng lúc ấy là bốn phiến lá được xếp thành hình chữ “Thập” rất tinh xảo, xanh mát sum sê.

Lá Tam diệp thảo có bốn cánh!

“Ai da!” Phong sa vừa kinh vừa mừng, nhin không được buột miệng kêu lên một tiếng, “Người tìm thấy ở đâu vậy?”

“Từ nắm lá cỏ Tiểu Phi quảng đi mà lấy lại”, Cao Hoan khe khẽ cười, suy

tư, “Có lúc, nó ở trong tay người, nhưng bản thân người ta không hề phát giác, nên mới vứt bỏ nó đi... Tam điệp thảo có bốn cánh kỳ thật không khó tìm”.

Phong Sa ngẩng đầu, phát giác nụ cười mỉm lần này của hấn không còn sự lãnh khốc trước kia nữa. Đó là một nhãn tình đầy đầy ánh sáng âm áp, thậm chí gương mặt nghiêm lạnh anh tuấn của hấn cũng nhu hòa lại không ít.

Trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một nỗi niềm âm áp, không biết vì sao mà giọng nói chợt run run: “Ngươi... tặng nó cho ta sao?”

Bàn tay của Cao Hoan chợt khẽ rung động không dễ gì phát giác, rồi từ từ rút lại. Mục quang của hấn nhanh chóng lạnh lùng trở lại.

“Nếu thích, thì cứ giữ lấy”. Hấn nói với giọng rất nhạt nhẽo, lại bồi thêm một câu, “Ta hy vọng cô có thể hạnh phúc”.

Phong Sa trầm mặc một lúc, đưa tay lấy từ trong lòng ra một vật, rồi đưa ra: “Ngươi tặng ta Tam điệp thảo, vậy hãy lưu lại cái này”.

Cao Hoan sưng người, thứ đặt vào tay là một lọn tóc xanh, bị tết thành một búi rất đẹp. Đó chính là mớ tóc mà hấn dùng kiếm cắt xuống từ trên đầu Phong Sa. Ngón tay băng lãnh của hấn nhẹ tiếp xúc lên từng sợi tóc mềm mịn như nước.

Nhất thời, hai bên không ai nói nên lời gì cả.

Thật lâu sao, Phong Sa mới hỏi: “Ngày mai ngươi cùng Nhậm công tử đi Thần Thủy cung?”

“Ừ”. Cao Hoan chỉ ừ một tiếng, không đáp lời nào nữa.

“Nhưng vết thương trên đùi của ngươi còn...” Thanh âm của nàng rõ ràng là khẩn cấp và quan tâm.

“Không hề gì, vết thương ngoài da thịt ấy mà”. Âm thanh của Cao Hoan vẫn điềm đạm và bình tĩnh y như cũ.

Phong Sa trầm mặt thật lâu, cuối cùng thở dài: “Hai người... cùng ta bình thủy tương phùng, đáng ra không cần phải như thế. Vị Cung chủ đó lợi hại phi hường... Đúng vậy, các người không cần đi mạo hiểm”.

Cao Hoan trầm mặc.

Trong lúc trầm mặc, hấn đột nhiên nói một câu vô cùng kỳ quái: “Kỳ thật Nhạc Kiếm Thanh là người ích kỷ”.

Phong Sa biến sắc, dường như phẫn nộ, lạnh lùng bài xích: “Ngươi nói vậy là có ý gì?”

“Ta không phải bôi nhọ hấn. Nhạc Kiếm Thanh là đối thủ duy nhất mà ta kính phục thời niên thiếu. Cách làm người và võ công của y không có kẻ cùng thế hệ trên giang hồ nào có thể sánh vai được”, Cao Hoan khe khẽ tỏ

dài, trong mắt hiện đầy hồi ức tang thương, “Năm ấy ta cùng y trước sau giao thủ hết hai lần, đều không phân thắng phụ, do đó ước định sau này sẽ có trận quyết phân cao thấp lần thứ ba. Không ngờ, cuộc ước hẹn này chưa hoàn thành, y đã trở thành người thiên cổ”.

“Ta tuy kính phục hấn, nhưng không có cách gì gạt bừa với hành vi cuối cùng của hấn:

Trước khi chết, hấn cuối cùng cũng biểu bạch tâm sự của y với nàng. Đó chính là sự ích kỷ của hấn. Bởi vì hấn rõ ràng là biết rõ mình sẽ lập tức chết đi, nhưng vẫn có nín kéo nói ra hết với nàng, khiến nàng thống khổ cả đời.

Hấn tại sao lại không nghĩ, lúc đó nàng mới có mười sáu tuổi, nhỏ như thế, đơn thuần như thế, có những chuyện không nên để cho nàng nghe nàng thấy, cần phải biết rằng, cuộc đời của nàng còn chưa đơm hoa kết trái, thế mà lại đành đoạn đem hủy mất đi.

Hấn nếu thật sự yêu nàng sâu đậm, thì sẽ không vì cái “Đã Đến, Đã Sống, Đã Yêu” ấy mà khiến nàng đeo lên người khối đá như thế này;

Hấn đáng ra nên giữ cái bí mật ấy, nhất mực cho tới chết, để khiến cho nàng khoái khoái lạc lạc mà tiếp tục sống còn...”.

Cao Hoan vừa nói, vừa từ từ đi tránh ra.

Hấn nói rất bình tĩnh, rất ung dung, tựa hồ như đã suy nghĩ rất lâu rồi mới phát ra những lời này.

Phong Sa nhìn sau lưng hấn, ngơ ngẩn thật lâu, đột nhiên đưa tay che mặt, bật khóc thảm thiết dưới góc cây Nguyệt quế.

Thật nhiều năm rồi, chuyện này cứ nhất mực đầy dọa tâm trí nàng. Mỗi đêm về nàng đều mang ra sám hối. Đây là lần đầu tiên có một người từ một góc độ khác nhìn sự kiện này, an ủi cho nàng, khai giải cho nàng.

Con người ấy, sao có tồn tại một tấm lòng như thế a...nhất là có thể thu hấn về lòng”.

“Được”. Nữ tử ấy thật lâu mới cất tiếng, lại thở dài thêm một hơi: “Mọi sự huynh nghĩ đều chu đáo”.

Hồi 9

Trời vừa tờ mờ sáng, đã có hai người cưỡi ngựa phóng nhanh ra ngoại ô, gió lạnh thổi tạt vào mặt họ rất rát giống như dao cứa.

“Uy, Cao Hoan, đến Thần Thủy cung báo cừu cũng không cần phải gấp như thế đâu!” Nhậm Phi Dương phi ngựa sóng vai cùng Cao Hoan, sắc mặt tuy hưng phấn cho lần đầu tiên chuẩn bị lâm đại địch, nhưng vẫn không nhịn được trách móc, “Mới sáng sớm đã bỏ đi, ngay cả Phong Sa cũng không thèm báo lấy một tiếng. Cô ấy sẽ lo lắng đó”.

Cao Hoan vẫn thản nhiên, không hề trả lời câu hỏi của hắn, tự thân giục ngựa chạy nhanh.

Vượt qua Đại Thanh sơn, thì họ đã rời khỏi địa giới Thái Bình phủ. Cao Hoan lúc này mới thả cho ngựa chạy chậm lại, men theo quan đạo mà tiến. Đến một ngã rẽ, hắn chần chờ một chút, đột nhiên phi thân xuống ngựa, tiến vào một túp điếm ở ven đường.

“Đúng rồi, bụng của ta cũng đang hát câu không thành kè”. Nhậm Phi Dương hoàn toàn không hiểu tên đồng bạn ít lời này định làm cái gì, chỉ biết tự ta khóa lấp tự ta cười tự ta nói một lúc, cũng xuống ngựa đi vào trong.

Hai người gọi một món nhắm nhỏ, bắt đầu cụng ly, nhưng trước sau vẫn không lên tiếng.

Nhậm Phi Dương lần đầu bị cuốn vào thị phi giang hồ, trong lòng vừa hưng phấn vừa khẩn trương, không ngừng hỏi Cao Hoan, muốn biết một số cổ sự và cục thế hiện thời của võ lâm. Nhưng Cao Hoan dường như nói ít phi thường, thần sắc cũng lạnh dị thường, tựa hồ như đang có cái gì đó đang ép chặt lên đầu, lên tim hắn. Mỗi lần hắn nhìn Nhậm Phi Dương, nhãn thần đều rất phức tạp.

Tuy nhiên, Nhậm Phi Dương hoàn toàn không chú ý đến điều này, rờ rẫm thanh kiếm bên người, ý khí phùng phùng trong mắt, ngửa cổ uống cạn chung rượu trong tay. Hắn hưng phấn hỏi: “Cao Hoan, sau này hai người chúng ta liên thủ phiêu dân giang hồ, có phải là thiên hạ vô địch không?”

“Không phải”. Cao Hoan trầm giọng đáp bằng hai từ, lại ngửa cổ uống cạn ly rượu.

“Cái gì? Còn có ai lợi hại hơn ngươi và ta sao?” Nhậm Phi Dương hỏi, ánh mắt hiện rõ vẻ không tin.

Thiếu niên chưa bao giờ rời khỏi Đài Châu phủ này rõ ràng là vô cùng tự tin đối với võ công của bản thân và của Cao Hoan. Nhóm thích khách của Thần Thủy cung vừa rời dường như đã làm sự tự tin hắn tăng thêm mấy phần.

“Ta là cái thá gì? Bất quá chỉ là một tay kiếm giết người. Trên giang hồ

son ngoại hữu son, nhân ngoại hữu nhân a...” Cao Hoan tiếp tục uống cạn rượu trong ly, quay đầu nhìn bầu trời âm trầm phía bên ngoài, thở dài một tiếng, “Nhưng trên thế gian này, có hai người vĩnh viễn không ai có thể vượt qua”.

Từ tốn nói, nhưng thần sắc của hắn đột nhiên biến thành rất nghiêm túc và tràn đầy sự sùng kính.

“Nói thần nói thánh gì thế? Hai người đó là ai?” Nhậm Phi Dương hỏi, lòng đầy hiếu kỳ.

Cao Hoan sửng sò như xuất thần một lúc, rồi mới chậm chậm thốt: “Đó là một đôi nhân trung long phượng (Rồng và phượng trong loài người)”.

Nhân trung long phượng! Mắt Nhậm Phi Dương sáng rực lên, người đáng cho Cao Hoan khen ngợi như vậy, nhất định không thể tầm thường.

Nhưng Cao Hoan dường như không muốn nói nhiều, rót một ly rượu đưa cho Nhậm Phi Dương: “Được rồi, bất quá lần này chúng ta cùng đến Thần Thủy cung, hung hiểm dị thường, còn không biết có thể sống sót không. Trước hết hãy uống một ly này đã”.

Nhậm Phi Dương tiếp lấy ly uống cạn, cười lớn: “Tốt, có người đồng hành, chúng ta đánh cho chúng thiên hôn địa ám!”

Cao Hoan nhìn hắn uống rượu xong, ánh mắt lộ ra vẻ cười, nhưng trong đó bao gồm sự băng lãnh cực độ, một cái cười đầy phức tạp. Ngón tay của hắn không khỏi nắm chặt thanh kiếm Nhậm Phi Dương tặng cho trong vô thức, trong mắt thoáng qua một tia sáng yếu đuối.

Uống cạn chung rượu ấy xong, hắn không mở miệng nói gì nữa, chỉ tự đứng dậy tính tiền.

“Năm tiền ba phân bạc”. Tiểu nhị báo ra số tiền.

Cao Hoan móc từ trong lòng ra ít bạc vụn, kẹp lấy ít tiền đưa cho tiểu nhị.

“Ồi, đây là cái gì?” Nhậm Phi Dương mắt nhanh tay lẹ, chớp lấy vật rơi ra từ trong người hắn.

Đó là một lọn tóc xanh đã tết thật chặt, lộ ra luồng nhu quang thanh nhã.

“Oa, hèn gì tôi qua ngươi và Phong Sa nói chuyện lâu như vậy”. Nhận ra đó là mớ tóc bị cắt rơi xuống nước của Phong Sa hôm qua, Nhậm Phi Dương cười quái, lườm hắn một cái, dùng lực vỗ vai đồng bạn bảo: “Hảo tiểu tử, đừng có làm ngươi thường ngày lạnh lùng lạnh lùng, nhưng tay chân đuối theo mỹ nữ thật lẹ, thật lẹ đó nha!”

Cao Hoa lấy lọn tóc lại từ trong tay hắn, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ phức tạp, không nói lời nào phóng lên ngựa.

“Nói cho đúng ra thì Phong Sa là một nữ tử khó kiếm... Nếu như không

phải là người ra tay quá nhanh, ta nhất định cũng muốn thử”, Ngồi trên lưng ngựa, hồng y của Nhậm Phi Dương theo gió bay phấp phật, gương mặt anh tuấn trẻ tuổi đầy vẻ vui đùa hài hước, “Cao Hoan, lần này đến Thần Thủy cung người cần phải nhất định giữ lấy cái mạng mà quay về, nếu không Phong Sa sẽ đau lòng chết mất. Người không muốn làm đại sư huynh thứ hai của cô ta chứ?”

Cao Hoan không hề có chút vui đùa cười cợt, lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên thúc ngựa vọt đi.

“Ê ê, người làm gì vậy, chờ, chờ ta với nha!” Nhậm Phi Dương kêu to đuổi gấp phía sau, “Người còn thẹn thò cái gì nữa!”

Tuy nhiên hắn không hề thấy, trong khi thúc ngựa vọt đi, gương mặt của Cao Hoan cuối cùng cũng hiện ra biểu tình bi ai không dễ ức chế.

Những khổ nạn và sự dọa dẫm trong tâm hắn, hắn vĩnh viễn không để cho ai biết cả.

Đến một cốc ở núi sâu, thấy trước sau đều không người, Cao Hoan từ từ cho ngựa chậm lại, cố ý chờ người đi sau.

Nhậm Phi Dương kêu la chói lói từ sau đuổi đến: “Cuối cùng cũng đuổi kịp người! Người làm ta mệt chết đi được!”

Hai người sóng vai từ từ tiến, nhất mực tiến vào sâu trong sơn cốc không người.

Cao Hoan nhất mực không nói, hướng mắt về phía trước. Nếu có ai lúc này nhìn vào mắt hắn, có thể thấy sát khí trong ấy càng lúc càng thịnh!

“Nhậm Phi Dương, người có biết thanh kiếm ta đưa cho người gọi là gì không?” Hắn đột nhiên mở miệng, nhưng lại hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

Nhậm Phi Dương không để ý, lắc đầu: “Chẳng lẽ thanh kiếm cũng có danh tự sao?”

“Có đấy”. Cao Hoan nhìn hắn, gần từng tiến một: “Nó gọi là Lệ Ngân”.

Nhậm Phi Dương lập tức nhớ đến dấu ngân mờ nhạt trên thân kiếm, không khỏi thất thanh: “A? Vậy nó là Lệ Ngân kiếm? Có phải là cùng được Thiệu Không tử sở chủ năm xưa, cùng Ván Tình, Ly Biệt tề danh?”

Cao Hoan gật đầu, điềm đạm đáp: “Năm xưa Thiệu đại sư luyện một lô ba kiếm, thanh kiếm thứ nhất chính là Ván Tình. Y biết rất rõ tướng kiếm, thấy kiếm ấy phong quang rõ ràng, tuy không phải là thượng phẩm tuyệt thế, nhưng không khỏi dọa nhập hồn trần tình ái, do đó đặt nó là “Ván Tình”. Kiếm này lưu lạc giang hồ hơn trăm năm, cho đến khi rơi vào tay phụ thân Nhậm Phong Vân của người. Mỗi một đời chủ nhân đều kinh qua đại hỷ đại bi, không thể nào thoát khỏi tình kiếp”.

Nhậm Phi Dương nghe mà cảm thấy sững sờ, không nhìn được hỏi: “Nếu nói như vậy, thì đây là một thanh kiếm bất tường à!”

Cao Hoan thở dài, tuần mã được buông cương tha hồ đi đứng, điềm đàm kể tiếp: “Kiếm thứ hai được đúc thành chính là Lệ Ngân”.

“Kiếm vừa xuất lò thì trời đất nổi cơn giông gió, một phen cuồng loạn. Thiệu đại sư biết rõ kiếm này có sát khí rất mạnh, trong thế gian nhất định sẽ có không ít oan hồn uổng tử chết dưới kiếm này, do đó không khỏi động tâm thương xót, một giọt lệ đột nhiên rơi trên thân kiếm, lưu lại vết tích. Từ đó thanh kiếm này được xưng là Lệ Ngân. Người cuối cùng lấy được thanh kiếm này, chính là phụ thân Cao Phi của ta. Người cả đời kinh qua biết bao phong ba bão táp, nhưng đều là vì hiệp nghĩa nên không hề giết người vô cớ. Cuối cùng thì nhân vì giọt lệ đọng dấu vết ở thân kiếm, sát khí của nó đã kém đi nhiều”.

Nhậm Phi Dương nghe đến đó liền chen vào một câu, biểu hiện sự không đồng tình: “Người không phải là người không đức hạnh, Lệ Ngân trong tay người nhất định đã làm không ít chuyện nghĩa hiệp cho đến khi chuyển sang tay ta, ta dĩ nhiên cũng không giết người tùy tiện. Người yên tâm đi, vận mệnh một người sao lại bị một thanh kiếm quyết định chứ?”

Nghe lời như thế, mục quang của Cao Hoan biến thành rất kỳ quái, vừa định đáp nhưng lại thôi.

Nhậm Phi Dương lại nhìn không được, hỏi tiếp: “Vậy còn một thanh kiếm nữa, có phải là Ly Biệt không?”

“Ly Biệt, Ly Biệt...” Cao Hoan làm thăm nghĩ ngợi, giống như có chút điên cuồng, “Nó có tên là Ly Biệt câu. Bởi vì Thiệu đại sư đúc kiếm xong, lúc cuối có chút sai sót, mũi kiếm bị cong đi, nhìn giống như một cái câu liêm vậy. Chủ nhân của Ly Biệt câu năm ấy chính là Dương Tranh... Ai... Nếu y câu tay của người, tay của người và người phải phân ly; Nếu y câu đầu của người, đầu của người phải rời khỏi cổ. Nhưng y dùng Ly Biệt câu là chính vì có thể tụ hợp với người, vĩnh viễn tụ hợp”.

“...”

Cao Hoan thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

“Như vậy, Ly Biệt câu đó ngày hôm nay rơi vào tay của ai?” Những chuyện cũ giang hồ khiến Nhậm Phi Dương nghe đến du dương mê mẩn, nhìn không được hỏi tiếp, “Có phải là nằm trong tay hai vị “Nhân Trung Long Phượng” mà người nói không?”

“Thiên hạ rộng lớn như thế, biết nó lưu lạc ở đâu. Dương Tranh chết rồi, nó dường như cũng “Ly biệt” với thế nhân. Trên giang hồ hiện nay, chỉ tôn

chỉ có hai cây Tịch Ảnh đao và Huyết Vi kiếm”. Mục quang của Cao Hoan dừng lại trên kiếm trong tay của hắn, đột nhiên nói: “Ta kể tiếp một đoạn truyền thuyết cho ngươi nghe”.

“Được!” Nhậm Phi Dương nghe rất hứng khởi, vội vã gật đầu, mặt mày háo hức.

Khóe miệng Cao Hoan lộ ra một nụ cười lạnh, cúi đầu nhìn kiếm trong tay, từ từ cất lời, âm thanh khàn lạnh: “Truyền thuyết nói rằng trong trăm năm nay, Lệ Ngân kiếm giết người vô số. Nhưng khi chủ nhân của Lệ Ngân kiếm giết quá nhiều người, cuối cùng không thể thoát khỏi bị người ta giết. Kẻ giết chủ nhân của “Lệ Ngân”, nhất định là chủ nhân của “Vấn Tình”!”

“Hai thanh kiếm này, một thanh là “Tình”, một thanh là “Hận”, giữa chúng với nhau nhất định phải tương tàn, ngươi có tin không?”

Nhậm Phi Dương nghe xong ngẩn người một chút, rồi không hề cho đó là phải, cười cười đáp: “Chuyện ấy sao mà tin được? Hiện nay hai kiếm này không phải là nằm trong tay ngươi và ta sao, chẳng lẽ giữa chúng ta lại xảy ra cuộc tương tàn?”

Cao Hoan đột nhiên quay đầu, gần từng tiếng: “Ta vốn không tin, nhưng hôm nay không thể không tin”.

Giọng nói của hắn lạnh như băng, toát ra sát khí mạnh mẽ không gì sánh được.

Nhậm Phi Dương giật nảy mình, ngẩng đầu, thấy đôi mắt của Cao Hoan sao mà tàn khốc, lạnh lùng, hắc ám đến vậy, rõ ràng là khác xa với những ngày qua. Nó hoàn toàn là một thứ nhãn thần của kẻ sát nhân, không có nửa điểm hiệp khí nào.

Hắn không khỏi ghì mình ngửa lại, thất thanh hỏi: “Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ta?” Cao Hoan lạnh lùng cười nói, xen trong đó là vẻ cười cợt, lắc đầu, “Các ngươi không phải đều gọi ta là “Đại hiệp” sao? Sai rồi, sai hoàn toàn! Thân phận chân chính của ta bất quá chỉ là một tên sát thủ!”

“Sát thủ?” Nhậm Phi Dương không thể không hỏi lại, vì trong ấn tượng của hắn, “Sát thủ” chẳng qua chỉ là những tên hắc y gặp qua mấy ngày trước ở Thiên Nữ từ, võ công thấp kém, tham sinh quý tử, “Ngươi... Người như ngươi mà là sát thủ sao?”

Cao Hoan cười lạnh: “Sát thủ có rất nhiều loại. Bọn mấy ngày trước chỉ là thứ sát thủ hạng ba, còn sát thủ Thính Tuyết lâu của chúng ta là hạng nhất, không thua kém gì tổ chức Phong Vũ cả”.

“Thính Tuyết lâu? Đó là tổ chức gì?” Nhậm Phi Dương kinh ngạc buột

miệng hỏi, “Phong Vũ tổ chức là gì?”

“Là tổ chức có thể lực to lớn nhất trên võ lâm, và chính là đối tượng công hiến của ta”. Cao Hoan lập tức không nói gì thêm nữa, hẳn biết chuyện này vốn không nên nói, cho dù là đối mặt với một đối thủ sắp sửa chết.

Lời cuối cùng của hắn chỉ là: “Ta đến để lấy tính mệnh của ngươi”.

“Vì sao?” Nhậm Phi Dương không hiểu nhìn hắn, “Chúng ta vô oán vô cừ...”.

“Người trên của chúng ta có ân oán”. Cao Hoan đáp, thần sắc dường như đã quyết định, nên nhẹ nhõm hơn nhiều, “Đó là vì tổ phụ của ngươi đã từng trước mặt mọi người treo cổ chết phụ thân của ta”.

“Cái gì?” Nhậm Phi Dương buột miệng kêu lên, suýt chút nữa không kiềm được cương ngựa, “Tổ phụ của ta? Nhậm Hoàn Vũ sao?”

“Đúng vậy, là thống lĩnh Tĩnh Hải quân, Nhậm Hoàn Vũ tướng quân”. Nói đến tên này, Cao Hoan nhất mực khắc chế tình cảm của mình cuối cùng cũng hiện lên sát khí giữa hai mày, cười lạnh, “Nhất tướng công thành vạn cốt khô a, Ai cũng biết y là anh hùng, nhưng dưới chân anh hùng có biết bao nhiêu bộ xương trắng?”

“Tổ phụ của ta... vì sao phải giết phụ mẫu của ngươi?” Vẫn còn cảm thấy khó hiểu, Nhậm Phi Dương lúng túng hỏi.

“Vì sao ư?” Cao Hoan bật cười, khe khẽ lắc đầu, rồi cúi nhìn thanh kiếm trong tay, “Bởi vì phụ thân của ta không chịu giết ngươi, nên bị Nhậm Hoàn Vũ tướng quân dùng quân pháp xử trí”.

Nhậm Phi Dương càng kinh ngạc: “Không muốn giết người cũng có tội?”

Nhãn thần của Cao Hoan càng lạnh, dường như đã ngưng kết lại thành một tầng băng chưa từng thấy trên thế gian, khe khẽ cười lạnh: “Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi lại không biết, có những lúc giết người thì vô tội, không giết người, ngược lại lại có tội sao?”

Nhậm Phi Dương ngạc nhiên nhìn hắn.

Cao Hoan nhìn biển lớn màu lam ở xa xa, thần sắc đậm bạc, từ từ trở về hồi ức: “Hai mươi năm trước, tổ phụ của ngươi là thống soái của Tĩnh Hải quân, còn phụ thân của ta chỉ là một ngư dân vùng Mân Nam. Bởi vì Oa khấu tác loạn, nên người đã đầu nhập vào trong quân tác chiến. Mười năm sau, người đã lên được chức phó tướng, chịu mệnh lệnh trực tiếp của tổ phụ ngươi.

Nhậm Hoàn Vũ dùng sắt và máu để trị quân, hành động như sấm rền gió cuốn, huấn luyện ra một quân đội trên biển đánh đâu thắng đó.

Phụ thân của ta lúc đầu rất bội phục y... Nhưng mà, khi chiến sự từ từ

phát triển, người phát hiện cái gọi là Tĩnh Hải quân thật ra nhiều lúc cũng chẳng khác gì Oa khấu hải đạo.

Giết Oa khấu chẳng nói làm gì, ngay cả những lưu dân vì bản hàn khổ ải mà buộc phải ra biển cũng không buông tha!

Sau mỗi chiến dịch, họ đều không lưu lại mạng sống nào. Cả già trẻ bé lớn đều giết tận sát tuyệt, quần áo kim ngân được thu vào túi riêng.

Sau một trận bình hải họa xong, có một đại đội hải tặc đến hàng, run rẩy van xin Tĩnh Hải quân thu dụng. Phụ thân ta biết những hải đạo này hầu hết là ngư dân không biết chạy về đâu, nên có lòng thu hàng. Nhưng Nhậm tướng quân hạ lệnh: Những tù binh bắt được, tất phải giết sạch!” Cao Hoan từ từ hồi ức chuyện cũ, miệng hé ra nụ cười lạnh, “Phụ thân ta thật tế không thể chịu nổi thảm trạng của những người này, liền làm sai quân lệnh, tự tha cho chúng đi”.

Thanh âm đến đây, khe khẽ dừng lại, khóe miệng Cao Hoan nhếch nhếch một hồi, rồi cuối cùng cũng phát ra tiếp những lời cay đắng:

“Và thế là, Tĩnh Hải tướng quân để giữ quân uy, đã đem phụ thân ta treo chết ở cửa quân doanh”.

Tay Nhậm Phi Dương không khỏi run run, dường như không còn nắm nổi dây cương, đột nhiên hấn không dám nhìn Cao Hoan nữa.

“Người biết sao không?” Cao Hoan đột nhiên cười lớn, ngược lại với sự lạnh lùng khắc chế thường ngày, giờ phút này giữa hai mi hấn là cừu hận và căm phẫn không gì át được, “Có những lúc, giống như tổ phụ của người giết người như thế là vô tội; Còn phụ thân của ta không giết người nhưng lại bị đem xử tử! Đó là thói đời.. Đó là đạo lý người ăn thịt người!”

Trong nụ cười dài, hấn rút kiếm chỉ thẳng trời cao, ánh mắt sáng rực như lôi điện.

Nhậm Phi Dương dù là người hung hăng càn quấy cách nào cũng không dám đối mắt với thứ nhân thần đó, im lặng cúi đầu.

“Mẫu thân của ta trở nên điên dại, mang theo ta chạy ra biển. Sau đó, một hộ ngư dân cứu được chúng ta. Người ta thấy mẫu thân ta xin đẹp, bản thân lại bản hàn không có cách gì cưới vợ, nên không hiềm người là kẻ điên, cưới về làm lão bà”. Nói đến chuyện mẫu thân thụ nhục, ngữ khí của Cao Hoan run rẩy không ít, “Ta trở thành con ghẻ của y, ăn nhờ ở đậu, sinh hoạt không khác gì heo chó. Lúc được chín tuổi, ta trốn khỏi nhà đó, đến Lạc Dương nhờ vả một vị đồng liêu trong quân của phụ thân, từ đó bắt đầu một cuộc sống khác”.

Nói đến câu cuối, trong mắt Cao Hoan hiện lên vẻ tươi cười hiềm thấy,

nhìn thẳng trời cao, nhỏ giọng: “Đến lúc hai mươi mốt tuổi, ta học được một thân võ nghệ, vốn dĩ cứ như vậy mà sống hết cuộc đời. Nhưng, trời cao khiến ta tại Lạc Dương gặp được một đội “nhân trung long phượng”, họ cho ta biết, thời đời này kỳ thật có thể đã chuyển đổi ngược lại rồi”.

“Ta đem hết tài năng phụng hiến cho họ, theo họ cùng xâm nhập giang hồ đánh thiên hạ cho đến ngày nay”. Cười cười, Cao Hoa cúi đầu, nhìn kiếm trong tay, thần sắc bắt đầu trở về vẻ bình tĩnh đạm bạc trước sau như một, “Một năm trước, ta cuối cùng cũng lấy đủ dũng khí quay về ngư thôn ấy, tìm đến hộ gia đình ấy, nhưng lại chậm mất một bước. Ngày trước khi ta về, người mẹ bị điên của ta không chịu nổi đọa đầy, đã hạ độc chết kế phụ”.

“Khi ta về đến, người đã bị người trong tộc lạm dụng tư hình chỉ còn thoi thóp. Sau đó, tộc trưởng hạ lệnh, đem thứ độc dược hại chết kế phụ ta cho người uống vào, coi đó là lấy cái đạo của người đem trả cho người.

Ta đến quá chậm, độc đã lan vào phế phủ. Ta không có gì cứu chữa người... Ôm người suốt một đêm, trơ mắt nhìn người bị độc dược hành hạ từ từ rồi chết.

Trước khi người lâm tử, thần trí đột nhiên thanh tỉnh, cầm chặt tay ta, ngón tay bầu sâu vào trong thịt. Mẫu thân không còn điên nữa, người nghiêm giọng yêu cầu ta phát thệ, vô luận là dùng thủ đoạn gì, trong đời này nhất định phải báo cừu! Một nhà lớn bé của Nhậm Hoàn Vũ, không được bỏ qua một người nào!”

Ánh mắt của hán quét sang, khiến Nhậm Phi Dương giật nảy mình, khí lạnh bốc lên rợn người.

“Người... Chính là vì lời thề đó, mà tìm đến nơi này?” Nhậm Phi Dương mất đi vẻ sắc bén thường ngày, không dám đối mặt với hắn, ngoảnh đầu qua một bên, lấp bắp nhỏ giọng hỏi, “Đến... đến tìm nhà ta báo cừu?”

Cao Hoan mặc nhiên cười đáp: “Đúng. Kỳ thật ta đã sớm biết cả nhà Nhậm tướng quân trở về Thái Bình phủ. Nhưng mà, lúc đó ta mới vừa gia nhập Thính Tuyết lâu, có rất nhiều nhiệm vụ cần phải hoàn thành, nhất thời không có cách nào thoát thân. Cho đến gần đây sau khi bình xong Giang Nam, chinh phục được Bái Nguyệt giáo, trong lâu tạm thời bình tĩnh, ta mới từ biệt Lâu chủ đi xử lý ân oán cá nhân”.

Dừng lại một chút, mắt Cao Hoan lóe lên nhãn quang đặc hữu của sát thủ: “Đương nhiên, ta cũng không muốn xuất thủ bừa bãi. Vì để xác định người chính là cháu duy nhất của Nhậm Hoàn Vũ, ta cứ nhất mực quanh quẩn ở trong vùng nghe ngóng, lại cẩn thận nhìn bội kiếm và lộ số võ công của người”.

Nhậm Phi Dương có điểm không ngờ, nhìn đối phương, khoe miệng lộ ra nụ cười khở: “Người... người quả nhiên vì giết một người chưa hề quen biết mà trong lòng đã tích toán lâu như thế ư? Đó là chuyện của gia gia ta và cha người mấy chục năm về trước. Cho dù là phụ trái tử thường, nhưng cha ta cũng đã chết nhiều nam rồi... Tính lên đầu ta, chẳng phải là khiên cưỡng lắm sao?”

Thần sắc của Cao Hoan chợt cung kính, nhưng sát khí trong hai mắt bốc lên đầy trời: “Cả đời ta chưa bao giờ làm chuyện gì cho mẫu thân, chỉ có trước khi người chết, đã đáp ứng yêu cầu tối hậu của người. Nói được, thì phải làm được”.

Mấy chục năm đã trôi qua, thậm chí sóng dữ biển Đông đều đã phẳng lặng, những ân oán kia vốn sớm đã bị người lãng quên.

Tuy nhiên, thứ duy nhất mãi mãi bất diệt, đó chính là cừu hận khắc cốt minh tâm!

Cừu hận đáng sợ này cuối cùng đem nợ máu truyền đến thêm một đời nữa.

Chỗ này là nơi hoang dã ngoài Thái Bình phủ, bốn phía không người, thật tế là một chỗ rất thích hợp cho việc giết người.

Gió từ trên núi tràn xuống, mang theo hơi lạnh. Sau một hồi đối thoại, Nhậm Phi Dương từ từ bình tĩnh lại từ những chấn kinh ban đầu, khôi phục lại phong độ bình thường.

Thấy đối phương vô luận như thế nào đều không buông tha cho chính mình, huyết khí của hắn trào lên, không thèm tranh biện gì nữa, cười ha hả phóng xuống ngựa, ngoác tay rút thanh Lệ Ngân kiếm ra, chỉ về phía Cao Hoan: “Vậy được, ta cũng sớm muốn phân cao thấp cùng người. Xuống ngựa lại đây! Cái gì mà Lệ Ngân tắt chết về tay Vân Tình, ta không tin cái truyền thuyết quỷ quái đó”.

Tay phải của hắn giơ kiếm lên ngay mi, trái tay nắm kiếm quyết, thực hiện một thế khởi thức.

Gió núi thổi tằm áo choàng của hắn bay phấp phật, nhưng hắn vẫn ổn định như đá, kiếm phong dưới nhãn thần phóng ra một thứ sát khí hội tụ đầy đủ tinh lực. Tên lãng tử hồng y này lúc rút kiếm đột nhiên như biến thành một người khác.

Tay của Cao Hoan đặt lên đốc kiếm, nhưng không hề động, phảng phất như đang đợi điều gì.

Qua một lúc sau, đột nhiên, một nụ cười lạnh chợt nở ra, hắn ngừng đầu lạnh lùng phún ra hai tiếng: “Ngã xuống!”

Tiến hô còn chưa dứt, sắc mặt Nhậm Phi Dương đã biến hẳn, thân hình hắt lắt lư vài cái, quả nhiên không thể tự chủ ngã sòng xoài trên mặt đất.

“Người... người đã hạ độc!” Cảm giác trong bụng có cơn đao kích liệt nhập vào tạng phủ, toàn thân đột nhiên mất hết sức lực, Nhậm Phi Dương rốt cuộc cũng không tránh khỏi biến sắc, rung giọng hỏi, “Người, người quả nhiên đã dùng độc dược!”

Cao Hoan ngược lại không thèm nhìn hắn, điềm đạm nói: “Không sai. Vừa rồi trong tiểu điểm đó, lúc ta kính người một chung đã hạ độc vào trong, kinh nghiệm giang hồ của người quá ít, quả nhiên không hề phát giác, uống ngay vào”.

Nhậm Phi Dương nhìn hắn chằm chằm, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra lan dài xuống trán. Sắc mặt của hắn đã hiện những nét co rút thông khổ, nhưng lòng hắn lại càng đau đớn kịch liệt như cắt, như xé. Hắn cắn chặt răng, dùng lực đến miệng xuất huyết, dùng ánh mắt đã biến thành màu lam tối nhìn Cao Hoan, khàn giọng hỏi: “Vì sao? Vì sao người không chịu phóng thủ đầu cùng ta một trận, mà lại dùng thủ đoạn tì bỉ!”

Hắn không cam tâm, vô cùng không cam tâm!

Nếu như chiến tử dưới kiếm của Cao Hoan như thế dù sao vẫn là một chuyện thống khoái, nhưng bị chết vì độc dược như thế này, khiến hắn dù có chết vạn lần cũng không cam tâm.

“Người đừng có quên, ta không phải là hiệp sĩ, ta là một sát thủ bất chấp thủ đoạn”. Cao Hoan nhìn vẻ thông khổ và cố nén của hắn, lạnh lùng nói, “Vốn ta cũng muốn dành cho người một cái chết thống khoái, nhưng thật bất hạnh là ta đã đáp ứng với mẫu thân của ta, muốn người chết giống như người vậy: chịu hết mọi thống khổ rồi mới chết. Do đó, ta đã hạ thứ độc dược “Cửu thiên thập địa, ma thần câu diệt” này”.

Nhậm Phi Dương đã không còn nói nổi nữa, mồ hôi lạnh rớt lộp độp từ mũi hắn. Chỉ thoáng chốc, ngay cả mồ hôi của hắn cũng biến thành một màu xanh nhạt đầy quỷ dị! Đó là một loại độc chất gì mà đáng sợ vậy?

Nhìn nam tử đứng trước mặt, đôi mắt vốn trong sáng của hắn hiện giờ chỉ toàn là oán độc!

Cao Hoan vỗ vỗ thanh Ván Tình trong tay, khóe miệng chợt nở ra một nụ cười kỳ dị, dường như là vui mừng, lại có vẻ đau thương ai oán: “Ngày ấy người đề nghị giao hoán bội kiếm, ta lúc đó đã hỏi người có hối hận không, người lại đáp rằng không hối. Xem ra, truyền thuyết rất đáng tin, chủ nhân của Lệ Ngân kiếm nhất định phải chết dưới kiếm Ván Tình”.

Hắn chuyển thân, phóng người lên ngựa: “Người cứ ở đó từ từ chờ chết...”

Ta không tiếp ngươi nữa”.

Thúc ngựa quay người, hấn lại nhìn Lê Ngân kiếm trên mặt đất một lần nữa, dường như có chút đắn đo, cuối cùng thở dài: “Thanh kiếm này coi như cấp cho ngươi bồi táng!”

Cao Hoan toàn thân bạch y như tuyết, chuyển đầu chạy được vài bước, đột nhiên quay lại hỏi: “Người còn lời cuối cùng gì muốn nói?”

“Ta chỉ hận... hận bản thân chưa nhìn được cái gì là giang hồ mà đã chết ở đây”. Nhậm Phi Dương gian nan há miệng lấy hơi, ánh mắt dĩ nhiên có màu lam đen kỳ dị, “Nếu như... Nếu như Phong sa nhìn thấy bộ dạng của ngươi như thế này... Cô ấy có còn thương tâm nữa không...”.

Chỉ thoáng cái, ngay cả âm thanh của hấn cũng trở nên đứt quãng không thành lời. Độc tính của độc dược quá mạnh, có thể nói nó là số một!

Nghe câu nói đó của hấn, Cao Hoan lập tức chấn động, sắc mặt có chút biến hóa vi diệu.

Vô thức thò tay vào trong lòng, ngón tay băng lãnh của hấn chạm vào lọn tóc ôn nhu. Lúc ấy, không biết hấn nghĩ ra điều gì, mặc nhiên cúi đầu, sát khí mất hết, chuyển thân thúc ngựa chạy đi.

Nhậm Phi Dương lắc lư quỳ gối dưới đất, đưa tay chặn yết hầu, cảm thấy nội thể như bị lửa đốt, nhưng hàng trăm nghìn con kiến cắn đốt, một thứ thống khổ không thể nói thành lời, khiến hấn như điên như cuồng! Ánh mắt của hấn đã biến thành một màu lam đen quỷ dị, tay của hấn bắt đầu co giật cào cào mặt đất, cho đến khi bàn tay ứa đầy máu huyết mơ hồ.

Trong lúc tối tăm cào cào loạn lên như thế, hấn vô ý chạm đến thanh bội kiếm rơi trên mặt đất.

Cổ nhướn đôi mắt đã bị độc làm cho biến sắc, hấn sờ nắm thanh kiếm Lê Ngân mang đến vận rủi này. Chần chờ một chút, hấn bắt đầu cố nắm chặt cán kiếm. Cao Hoan dù sao vẫn còn có chút nhân từ... Bởi vì hấn còn lưu lại thanh kiếm này!

Con người đi phục cừ mà hấn tùy tiện coi là tri giao ấy đáng để có tâm lòng phức tạp như thế nào, mà nhận di ngôn của mẫu thân phục cừ hạ độc, lại lưu thêm thanh kiếm cho hấn?

Nhậm Phi Dương cắn chặt răng, cầm chặt thanh kiếm đó, nhưng không còn lực nào rút kiếm tự vẫn.

Hấn bèn đặt kiếm trên mặt đất, nhào người về phía mũi kiếm cho nó cắm thẳng vào bụng.

Tuy nhiên, hấn không hề ngã lên kiếm.

Một cánh tay đã kịp thời chụp lấy hấn, đồng thời lấy thanh kiếm đi.

Trước khi hôn mê vì kịch độc, hắn còn kịp nghe được một âm thanh của nữ tử than dài cách đó chỉ vài xích: “Tiểu Cao làm việc quả nhiên là quyết liệt như vậy. Chỉ là... Ai...”.

Lời than chưa dứt, cánh tay đó đã điem liên tiếp lên mười hai đại huyệt trên người hắn.

Hồi 10

“Cách” một tiếng, một nụ hải đường đột nhiên bị dao bén cắt tiết. Phong Sa chợt sực tỉnh, há miệng hô lên một tiếng cả kinh, đau lòng nhìn nụ hải đường ấy.

Sớm nay, giống như mọi ngày, nàng lo lắng xong cho bạn hải tử rồi ở trong viện lo tu bổ lại hoa cỏ. Tuy nhiên, không biết vì sao mà tâm thần bất định, làm hỏng đến ba lần.

Sáng nay Cao Hoan và Nhậm Phi Dương không từ mà biệt, khiến nàng ước dự cảm một chuyện bất thường.

Nàng nghĩ đến nhãn thần lạnh ngắt của Cao Hoan, và ánh mắt thống khổ thỉnh thoảng thoáng qua của một người biết quá nhiều bí mật... Không biết hẳn rốt cuộc là dạng người như thế nào.

Nàng lấy từ trong lòng phiến lá Tam Diệp thảo ấy, ngắm nghía kỹ càng. Nắm chặt phiến lá đó, một sự âm áp không lời bốc lên tận đỉnh đầu nàng.

Không biết hẳn là ai, từ đâu đến, định đi nơi đâu... Tuy nhiên, hẳn là người đầu tiên đem “Hạnh phúc” đặt đến tận tay nàng. Bạch y nam tử thần bí đó chỉ dùng một câu nói mà đã đánh tan điểm chết trong lòng từ thời thiếu nữ của nàng.

“Dì, Cao thúc thúc trở lại rồi!” Đột nhiên, bọn hải tử chạy từ ngoài vào, hoan hô vang dội. Phong Sa vui mừng đến run tay, suýt chút nữa lại cắt phạm vào một cành mai.

Nàng lập tức ném mũi tiễn đao trong tay qua bên, nhanh chân nghênh tiếp, vừa thấy Cao Hoan bước nhanh vào trong viện.

“Người... Sao trở lại nhanh vậy?” Phong Sa bước tới trước vui mừng hỏi, không giấu được vẻ sung sướng trong lòng. Nàng dừng một chút, nhìn sau lưng hẳn, lại hỏi: “Nhậm Phi Dương sao không quay trở lại?”

Cao Hoan đứng đó, trong mắt thoáng vẻ do dự hiếm thấy, tuy nhiên chớp mót lạnh lùng như cũ. Hẳn không hề hồi đáp, chỉ từ từ giơ kiếm trong tay lên.

Phong Sa tập trung nhìn vào hai mắt hẳn, nhìn thấy trong đó chút tránh né và chùn lại, rồi chớp mắt đã biến thành đầy sát khí lạnh lùng! Đó là một mục quang đầy máu tanh, cùng một dạng với các sát thủ của Thần Thủy cung hôm trước.

Cuối cùng thì nàng cũng đoán ra tất cả.

Sắc mặt của nàng lập tức tái nhợt, tỏ vẻ không hiểu nhìn hẳn, run giọng hỏi: “Người... người có phải là đã làm một chuyện đáng sợ rồi không? Nhậm Phi Dương đâu? Người đã làm gì Nhậm Phi Dương rồi?”

“Ta đã giết Nhậm Phi Dương rồi!” Cao Hoan không tránh né nữa, một

mạch nói rõ hết.

Các ngón tay của Phong Sa run bắn lên, ngơ ngẩn nhìn con người toàn thân đầy sát khí vừa trời về, kịch liệt hỏi dồn:

“Vì sao mà phải giết hần? Rốt cuộc là vì cái gì chứ!”

“Ta là một sát thủ. Đến nơi này, giết hần, chính là vì để phục thù”.

“Sát thủ?... Vậy, vậy sao ngươi còn muốn kết giao với hần? Lại còn giúp ta?”

“Không tiếp cận mục tiêu, sao nắm chắc để hạ thủ? Giúp cô, chẳng qua để thuận tiện cho việc lấy được lòng tin nhiệm của hần”.

Sau một hồi vẫn đáp, trong đình viện chợt hăm nhập vào trong tĩnh lặng.

Bọn hài tử dĩ nhiên nghe đến phát ngốc, chỉ nhìn hai người trong đình đối đáp, không dám nói câu nào.

“Ha ha... thì ra là như thế... thì ra là như thế!” Thật lâu, thật lâu sau đó, Diệp Phong Sa mất hồn mất vía cười phá lên như điên, nhả thần hoảng hốt, nhìn bạch y nam tử trước mặt, “Rất tốt, rất tốt... Ta nhất mực kỳ quái, một người can đảm hiệp nghĩa sao lại có thứ nhả thần như thế... Ta hiện giờ coi như đã minh bạch!”

Nhả thần của Cao Hoan vẫn lạnh nhạt, mỗi từ phát ra đều không hề lưu lại chút tình: “Rất tiếc, cô hiểu ra thì đã muộn rồi. Nhậm Phi Dương đã bị ta hạ độc được “Cửu Thiên Nhập Địa, Ma Thần Câu Diệt.””

Ánh mắt của Phong Sa chợt sáng trắng như tuyết! Nàng tự nhiên biết biết món độc được này là thứ độc gì!

Nhìn Cao Hoan ôm kiếm vẫn tình, lạnh lùng, hờ hững, tình cảm mà nàng có hết sức áp chế rốt cuộc vỡ òa!

“Ngươi sao lại hạ lên người hần món độc được duyệt tuyệt nhân tính như vậy? Ngươi đơn giản chỉ là một thứ súc sinh!” Phong Sa la hét điên cuồng, nhào tới dùng lực chộp lấy tay áo của hần, “Trên tên ngươi còn nắm giữ kiếm hần tặng cho ngươi, trong miệng còn gọi huynh đệ, thế mà chuyển thân đã giết hần mất!”

Cao Hoan vẫn không hề động đậy, vẫn nhìn nàng, miệng nhếch một nụ cười lợt lạt, ánh mắt từ từ chuyển thành xa vắng: “Ta vốn chính là một sát thủ, không thân không thích, vô tình vô nghĩa, thậm chí đến danh tự cũng không có thật... Nói thật, dùng thứ phương pháp này để giết người, thì ta đã dùng đến hàng chục lần rồi. Chỉ có ngươi và Nhậm Phi Dương có đầu óc quá giản đơn mới mắc lừa như thế”.

Phong Sa ngơ người, bởi vì nàng giận dữ và kinh dị cực độ, nên run lên bần bật, không nói nên lời.

“Vậy ngươi trở về đây làm gì? Là trở về giết ta diệt khẩu sao?” Thanh âm của nàng dĩ nhiên đã khôi phục bình tĩnh, hỏi vấn đề liên quan đến sinh tử nhưng đã trấn định đi rất nhiều.

“Không”. Cao Hoan dừng lại một chút, rồi đáp bằng một từ ngắn ngủi, giản đơn.

“Vậy... vì sao lại quay về?” Phong Sa hỏi dồn.

Cao Hoan cúi đầu, lần đầu tiên không hề tránh né nhìn thẳng nàng, trong mắt lóe lên một chút cười cợt lạnh lùng, từng câu từng chữ hồi đáp lại nghi vấn của nàng: “Ta trở về, chỉ là để cho cô biết ta rốt cuộc là người như thế nào... Chỉ có thế, mới đem chút mộng trong tâm của cô triệt để đánh tan!”

“...”.

Câu trả lời này mang lại sự chấn kinh, khiến Phong Sa tạm thời cứng miệng.

Đôi mắt lạnh lùng ấy dường như nhìn thấy hết mọi thứ, ngay cả một điểm nhiệt tình và mãnh động trong tim nàng cũng bị hấn nắm rõ như lòng bàn tay!

Vườn hoa xanh tốt trong đình lại lần nữa rơi vào im lặng, lần này là nàng không dám nhìn ánh mắt của hắn, cúi thấp đầu.

“Cao thúc thúc, có thật là thúc đã giết Nhậm thúc thúc không?” Trong không khí im lặng, đột nhiên, một thanh âm ấu trĩ cất tiếng hỏi.

Một đám hài tử không biết đã vây lại từ lúc nào, từng đôi mắt phẫn nộ trừng trừng nhìn Cao Hoan.

Cao Hoan quay đầu lại, điềm nhiên gạt đầu: “Đúng”.

Bọn hài tử kinh động nhìn hắn, trên gương mặt ngây thơ lộ ra biểu tình không tin và khó hiểu.

“Cao thúc thúc là một kẻ lừa dối!”

“Kẻ xấu lắm!”

“Đánh chết hắn!”

Đột nhiên, bọn hài tử ùn ùn kéo lên, khóc lóc vây lấy hắn vừa đá vừa cắn, ánh mắt đầy cừu hận.

Thần sắc Cao Hoan bất động, mặc cho bọn hài tử đánh đập, mắt tịt mắt lại. Qua một lúc, dường như sự nhẫn nại của hắn đã đến cực hạn, đột nhiên lạnh lùng đánh giọng nói với Phong Sa: “Đủ rồi, để chúng yên tĩnh đi! Nếu không đừng trách ta hạ thủ với tiểu hài tử!”

Giọng nói mang theo sát khí bức người, khiến Phong Sa không lạnh mà run, vội vã bước lên ngăn bọn hài tử lại, dùng ngữ khí nghiêm nghị khó thấy bảo: “Các con mau vào nhà đi, không được náo loạn nữa! Nếu không... Nếu không ta không cần các con nữa!”

Bọn hài tử không dám không nghe lời nàng bảo, hậm hực bỏ vào trong.

Tuy nhiên, trước khi khuất chúng còn quay mắt lại nhìn. Trong từng đôi mắt ngây thơ ấy giờ chỉ toàn là cừ hận thâm sâu, có thể, đây là lần đầu tiên thứ cừ hận ấy reo rắc vào tâm linh ấu trĩ của chúng chẳng?

Cao Hoan không hề tránh né nhãn thần của những hài tử đó, tâm thần có chút hoảng hốt. Hắn đột nhiên cảm thấy có người kéo vạt áo, liền cúi đầu, thấy đó chính là Tiểu Kỳ. Tiểu cô nương dừng cảm này lúc này không hề sợ hán, cô thân bước lại kéo lấy vạt áo hắn, ngẩng đầu nhẹ hỏi: “Cao thúc thúc, thúc có thật là... đã giết Nhậm thúc thúc không?”

Dưới ánh mắt trong sáng của tiểu cô nương, hắn lòng lạnh như thiết thê mà đột nhiên cảm thấy nhói đau.

Nhưng hắn vẫn từ từ gật đầu.

Thấy hắn thừa nhận, sắc mặt Tiểu Kỳ lập tức tái nhợt, phóng vụt vạt áo của hắn, mục quang lập tức tràn đầy phần hận.

“Tiểu kỳ, mau trở về đây, đừng có huyên náo nữa!” Sợ nó sẽ chịu cái họa sát thân, Phong Sa vội vã mắng nó, đẩy nó đi.

Tiểu Kỳ nghe lời quay đầu ly khai, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn Cao Hoan lần cuối, lạnh lùng hừ một tiếng: “Cao thúc thúc xấu xa lắm! Ta vĩnh viễn, vĩnh viễn không tha cho thúc!”

Lúc này, Tiểu Phi vừa đi ra cũng lập tức quay trở lại, bước đến cách Cao Hoan ba xích, ngẩng đầu nhìn hắn.

Đầu của tiểu hài tử chỉ cao đến gần eo của hắn, nhưng nhãn thần đáng sợ như của một người lớn, nhìn thẳng Cao Hoan phát ra từng lời, phảng phất như một câu tuyên chiến vậy: “Cao thúc thúc, ông là một người xấu! Sớm muộn gì cũng có ngày ta học được võ công, rồi đi tìm người báo thù cho Nhậm thúc thúc! Ngươi nhớ đấy!”

Tiểu hài tử nắm chặt nắm đấm, nhìn hắn kỹ như nhận dạng cho rõ, phát xuất lời thề.

Một nụ cười như có như không thoáng hiện trên khóe miệng Cao Hoan, hắn nhìn bọn hài tử rời khỏi chỗ ấy xong, bèn ngẩng nhìn Phong Sa một cái, lấy từ trong lòng ra một lọn tóc, đưa trả cho nàng: “Trò vui đã diễn xong, cũng nên hoàn lại vật này cho nguyên chủ”.

Thân người Phong Sa như điện giật, lệ từ mắt không tự chủ ứa ra.

Nàng cắn chặt răng, không cho phép bản thân khóc thành tiếng, lợm phien Tam diệp thảo từ mặt đất lên, đưa qua: “Trả ngươi!”

Cao Hoan ngay cả nhìn cũng không thèm, đột nhiên quặt tay rút kiếm.

Luồng quang mang của Vân Tình kiếm tung hoành ngang dọc, phien lá

cô đơn ấy chớp mắt bị chém nát thành phần.

Hắn không thèm quay đầu nhìn, cất bước bỏ đi.

Phong Sa cô lẻ đứng trong vườn, ngây ngây dại dại nhìn phiến lá bay đầy trời.

Chiếc lá Tam diệp thảo bốn cánh... “Hạnh phúc” của nàng... đã như cánh lá tả tơi ấy rơi xuống đất.

Nàng cuối cùng phục lên cây khóc ròng đau đớn.

“Nữ nhân chỉ biết khóc, vĩnh viễn là phế vật”. Một giọng nói lãnh đạm đột nhiên vang lên bên tay nàng.

Tiếng nói của nữ nhân.

Phong Sa ngẩng đầu, lệ rơi đầy mắt. Nàng thấy trong viện có một nữ tử áo đỏ đang đứng đó, mặt che bằng một cái khăn mỏng, đang tĩnh lặng nhìn nàng dò xét.

Mục quang của nàng ta sắc bén nhưng thâm trầm, tựa như có thể nhìn được chỗ sâu tận trong linh hồn của con người.

“Ta... thật tại không chịu nổi nữa!” Phong Sa trước giờ vẫn kiên cường cao ngạo, nhưng không biết vì sao khi đứng trước nữ tử này là yếu đuối đến như vậy. Tuy nàng ráng cứng rắn, nhưng giọng nói đã trở nên run run: “Nàng không phải là ta! Nàng làm sao biết tâm tình hiện tại của ta! Nàng bằng cái gì... bằng cái gì mà chỉ trách ta...”.

Nữ tử áo đỏ gật đầu, chăm chú nhìn nàng, thật lâu sau, ánh mắt ấy mới lộ ra ý thương hại.

“Đúng vậy, ta không phải là nàng, không có quyền chỉ trích. Diệp cô nương, cô là một nữ tử rất tốt... Nếu như có thể giúp cô được điều gì, ta nhất định không tiếc sức của ta”. Nàng từ tốn nói, ánh mắt thâm sâu nhưng có nét vui tươi, “Ta cho cô biết, ta đã cứu Nhậm Phi Dương trở về, tin rằng “Cửu Thiên Thập Địa, Ma Thần Câu Diệt” tuy là chất kịch độc, nhưng cũng không thể làm khó cô”.

Phong Sa tựa hồ không tin vào lỗ tai mình, hô lên cả kinh: “Cái gì? Nàng cứu được Nhậm Phi Dương? Hắn... hắn hiện ở đâu?”

“Đã được đặt trong phòng cô”, nữ tử áo hồng cười, “Tin rằng cô sẽ cứu sống hắn. Nhưng...”.

Nàng ta dừng lại một chút, chầm chậm nói: “Khi hắn khỏi thương, ta sẽ lập tức dẫn hắn đi”.

“Vì sao?” Phong Sa cả kinh hỏi, “Nàng, nàng lại là ai nữa đây?”

Mục quang của nữ tử áo đỏ đột nhiên biến thành rất lạnh lùng, khe khẽ cười lạnh: “Ta cứu hắn, hắn nhất định phải làm một số việc cho ta để bù trừ

tính mệnh cho hần. Ta làm việc gì cũng có giá cả”.

Ngữ khí của nàng đã biến thành uy nghiêm và lạnh lùng.

“Như vậy... Nàng giúp ta, ta cần báo đáp gì nàng?” Phong Sa dẫn đo một hồi, cuối cùng nhin không được hỏi.

Nữ tử áo hồng nhìn nàng, đột nhiên cười cười: “Ta rất thích nàng. Ta cảm thấy thiện lương không thích hợp cho việc dùng sự phản bội và máu tanh để hỏi báo. Do đó lần này ta giúp nàng, chính là không cần báo đáp gì cả”.

Nàng ta chuyển thân định đi, nhưng lại quay đầu dặn dò: “Ba ngày sau, ta sẽ trở lại dẫn Nhậm Phi Dương đi. Nàng đừng nghĩ cách tránh ta, bởi vì ta làm chuyện gì trước giờ không hề không có biện pháp làm cho rối rắm”.

Đôi mắt sáng bén như hai mũi tên nước của nàng ta ánh lên, sắc bén chói mắt như kim cương, và lạnh lẽo như băng đá.

Phong Sa không biết vì sao mà đối với nữ tử thần bí này nảy sinh thân thiết như vậy, không khỏi cất tiếng hỏi: “Nàng... nàng tên gọi là gì?”

Nữ tử áo đỏ dẫn đo một lúc, rồi nhoẻn miệng cười: “Ta họ Thu, mọi người đều gọi ta là A Tĩnh”.

Nàng ta mở khăn che mặt, lộ ra gương mặt đoan trang thanh lệ.

Một thanh đoản kiếm màu đỏ tươi phát ra thanh quang tuyệt thế, lấp lóe ở ống tay áo của nàng.

Phong Sa nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngẩn nhìn nàng ta quay người rời khỏi viện, trên miệng vẫn lầm bầm lặp lại: “A Tĩnh, A Tĩnh...”.

Nàng dường như chợt nghĩ đến điều gì đó, thất thanh hô lên cả kinh: “Tĩnh cô nương của Thính Tuyết lâu! Quả nhiên, quả nhiên là nàng ấy!”

Hồi 11

Khi Nhậm Phi Dương tỉnh lại thì đã nửa đêm. Vừa mở mắt ra, hắn đã nhìn thấy khắp phòng đầy đèn nến, và Phong Sa đang rất tiêu tụy ngồi đấy.

Nàng cứ mãi ngồi dưới đèn chờ hắn tỉnh, nhất mực chờ cho đến khi tỉnh thần và lao lực quá độ mà ngủ thiếp đi. Sắc mặt của nàng tiêu tụy tái xanh, mắt mông lung như sương khói, dưới ánh đèn nhìn phảng phất như một linh hồn có thể dùng một hơi là thổi tan đi mất.

Đầu Nhậm Phi Dương vẫn hỗn loạn như cũ, không biết lúc này là thực hay ảo, thêu thào: “Phong sa!”

Nhưng toàn thân hắn tựa hồ như mất hết tri giác, há miệng một hồi nhưng cổ họng vẫn không phát ra được tiếng nào.

Hắn không hề biết vừa rồi đã hôn mê đến hết hai ngày. Trong thời gian này kịch độc xâm nhập nội thể của hắn, ăn lan hết cả phủ tạng và tĩnh mạch, ngay cả huyết dịch cũng đầy độc tố, toàn là nhờ Phong Sa toàn lực cứu trị, tháo từng chút độc trong người ra ngoài, cuối cùng mới có thể chuyển nguy thành an.

Phong Sa đang trong lúc chập chờn, đột nhiên tỉnh dậy, thất thanh: “Cao Hoan, đừng giết Nhậm Phi Dương!”

Trán nàng tựa mồ hôi đầm đìa, từ trong mộng tỉnh lại. Vừa mới hé mắt, nhìn thấy Nhậm Phi Dương đã sống lại, nàng không khỏi vui mừng: “Nhậm Phi Dương! Người tỉnh rồi? Người tỉnh rồi!”

Nàng phóng đến bên giường, nước mắt không tự chủ được rơi lả chả xuống người Nhậm Phi Dương. Tuy Nhậm Phi Dương bị Cao Hoan hại, nhưng không biết vì sao sâu trong nội tâm của nàng vẫn nghĩ hắn lại bị chính nàng hãm hại.

Phong Sa rót lại một chung trà, dùng khăn nhúng ướt, nhẹ làm tươi nhuận đôi môi khô quắt của hắn, rồi từ từ dùng nước trà bón cho hắn từng chút một.

Đây là thứ trà bạch cúc pha với đường phèn, mát cổ thanh nhiệt, Nhậm Phi Dương uống vài ngụm đã cảm thấy thần trí sáng suốt hơn chút, cuối cùng cũng phát ra tiếng: “Phong Sa, ta sao lại.. lại ra thế này? Ta... chẳng phải là... chết rồi hay sao?”

“Có một người cứu người, đem người đến đây trị liệu”. Phong Sa dịu dàng nói, “Người trúng độc rất nặng”.

Nhậm Phi Dương run động khắp người, hồi tưởng lại mọi chuyện, ánh mắt lộ ra sự oán độc ghi tâm khắc cốt.

Nhưng hắn nhìn Phong Sa, khe khẽ thở dài, nhẫn nhịn đem những lời vừa tới miệng nuốt xuống.

Hắn không muốn làm cho Phong Sa thương tâm lần nữa.

Đối với Cao Hoan, hắn dĩ nhiên hận thấu xương; Nhưng đối với Phong Sa, hắn thủy chung không muốn nàng vì chuyện này mà khó chịu. Hắn biết Phong Sa tín nhiệm và cảm kích Phong Sa như thế nào.

Phong Sa nhìn hắn, định nói nhưng lại thôi, trong lòng lập tức minh bạch. Nhìn vị hồng y thiếu niên thiện lương như thế, lòng nàng càng cảm thấy khó chịu, cúi thẳm đầu, nuốt lệ nói: “Người không cần giấu ta, ta biết đây chính là do Cao Hoan hạ độc thủ”.

Giọng nói của nàng tuy phát run, nhưng cũng rất bình tĩnh: “Ta thật không ngờ hắn lại hành động súc sinh như vậy”.

Nghe câu nói nghiêm lạnh phát ra từ giọng nói nhất mực ôn nhu của Phong Sa, toàn thân Nhậm Phi Dương run rẩy.

Hắn từ nhỏ tung hoành ngang ngược, tự do phóng khoáng, muốn làm gì thì làm, bị một nhóm bằng hữu trâu chó nâng lên bằng trời, chỗ nào cũng duy ngã độc tôn, không biết trời cao đất dày là gì. Lần tao ngộ này quả thực là sự thất bại và đả kích chưa từng có bao giờ trong đời của hắn. Tuy hắn sinh tính ngang tàng, nhưng đối với bằng hữu luôn sống hết lòng, không bao giờ có nửa điểm đề phòng, thật không ngờ hôm nay lại bị “Bằng hữu” bốn cột nắm trong lòng bàn tay, suýt chút nữa là táng mạng.

Đột nhiên gặp phải biến đổi cực lớn như thế này, hắn nhất thời không có cách gì giải trừ, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khiến con tim hắn co thắt như rướm máu.

Phong Sa đột nhiên thấy ánh mắt bình thường rất trong sáng của hắn chợt biến thành cực kỳ ác độc, lòng không khỏi đập rộn, dịu dàng bảo: “Độc tính trong người ngươi mới lui, còn phải cẩn thận dưỡng bệnh, độc tính nếu lỡ phác tác trở lại, sẽ hung hiểm vạn phần”.

Nhậm Phi Dương từ từ gật đầu, không nói gì nữa, nhắm hai mắt lại tĩnh dưỡng.

Trời từ từ sáng, trong thôn đã có tiếng gà gáy đó đây, ngoài cửa sổ đã le lói ánh sáng mờ.

Phong Sa cũng thiêm thiếp rơi vào giấc ngủ, gục đầu trên bàn.

Đột nhiên, vài tiếng kêu thảm phá lên!

Tiếng kêu dường như truyền từ bờ tường ngoài viện, Phong Sa cả kinh, bật người ngồi dậy.

“Mẹ nó, con ả này quả thật lợi hại, trong ngoài viện đều bố trí không ít độc trận”. Ngoài tường lại có một người thấp giọng nói, cẩn thận lần dò về phía trước, “Lần trước có mười hai huynh đệ đến không một người quay về,

chẳng lẽ đã chết hết rồi sao?”

Một người khác cũng thấp giọng nói: “Không biết. Chẳng phải con ả này không biết võ công hay sao?”

“Dù gì cũng phải cẩn thận. Người xem lão đại vẫn chưa vào, có phải đã trúng độc ở tường ngoài rồi không? Chúng ta cần cẩn thận, đừng đi vào vết xe cũ”.

Phòng của Phong Sa cách phía ngoài chỉ một vách tường, nên hầu như nghe được hết tám chín phần.

Trong sát na ấy, nàng mình bạch người của Thần Thủy cung chớp mắt nữa sẽ vào đến, không khỏi biến hắc sắc mặt, chạy đến trước giường Nhậm Phi Dương, đỡ hắc lên: “Người của Thần Thủy cung lại đến nữa, chúng ta tránh trước đi”.

Lời chưa nói dứt, cửa viện đã bị đập mở toang ra.

Nhậm Phi Dương biết tình thế nguy cấp, tự mình cố gắng ngồi dậy trên giường, vịn vào vai Phong Sa.

Cử động này của hắc, miệng mũi lập tức ộc máu ra ào ào, ngũ tạng lục phủ phảng phất như thoát ra ngoài. Hắc cắn răng không phát ra tiếng nào, lão đảo nhờ Phong Sa nửa đỡ nửa ôm tiến vào từ đường.

Phong Sa chuyển đến sau lưng tượng thiên nữ, mở một cửa ngấm, cùng hắc cong lưng chui vào trong.

Vừa vào ám thất, Nhậm Phi Dương không chi trì nổi nữa, há miệng phun ra một búng máu lớn, sắc mặt lập tức chuyển sang tím ngắt.

“Làm cách nào bây giờ? Lần cử động vừa rồi độc khí trong nội thể người đã phản công lại rồi”. Phong Sa đỡ Nhậm Phi Dương ngồi xuống một đồng cỏ, lòng biết tình huống hung hiểm vạn phần, không khỏi tay chân luống cuống.

Nhưng nàng bản tính kiên cường không ngán sợ, tuy tình cảnh hiện giờ hiểm ác, nhưng không có chút gì là nhụt chí, cấp tốc nghĩ đến kế sách để toàn thân.

Kịch độc trở ngược phản ứng, khiến Nhậm Phi Dương nhịn không được thống khổ há miệng hô to. Phong Sa lúc này nghe đại môn mở bật ra, vừa hay tiếng hô của Nhậm Phi Dương lúc này không còn thốt ra nổi nữa.

Trong cơn thần trí mê loạn, hắc cắn chặt răng, cắn sâu vào trong mu bàn tay của Phong Sa!

Máu từ trên tay nàng chảy ra không ngừng, nàng đau đớn nhú chặt mày, nhưng vẫn cố nhịn không kêu lên tiếng nào.

Nhìn thấy Nhậm Phi Dương vì đau khổ mà không thể không giãy giụa,

nàng kinh hoảng không nghĩ gì nữa, ép chặt vào người hấn, giữa chặt tứ chi, miễn cho hấn giãy đạp vang lên tiếng động kinh động đến người bên ngoài.

Tiếng bước chân bên ngoài từ từ đến gần, dường như có đến sáu người.

Một người trong đó nói: “Kỳ quái, vừa rồi dường như nghe có tiếng người di động, sao chớp mắt đã chẳng có ai?”

Một người khác nói: “Ả này không biết võ công, sở trường chỉ chuyên về dùng độc. Chúng ta lần này trước khi vào hãy ngậm sẵn Tích Độc đan, nhất định có thể bắt được ả, giải quyết cái hận nhiều năm của Tuyết cung chủ”.

Mọi người cẩn thận tìm kiếm trong phòng, lòng của Phong Sa cũng theo động tĩnh của họ mà run theo.

Vừa tìm về phía này, chợt nghe một người nói: “Phòng phía đông có động tĩnh!”

Mọi người cùng huyết sáo, lập tức phân tán ra.

Phong Sa tạm thời thở phào, sự lo lắng tới nghẹn cổ tạm thời giãn ra.

Nàng nhìn sắc mặt Nhậm Phi Dương, biết rằng kịch độc đang tàn phá bừa bãi trong nội thể hấn, bản thân lại không có cách gì can thiệp, lòng không khỏi như đao cắt.

Trong yên lặng, đột nhiên nghe phòng bên đông vang lên một số tiếng ồn ào tạp loạn, một tiếng trẻ thơ kêu thét vọng đến: “Dì ơi, cứu mệnh!”

Lời chưa dứt, tiếng kêu thảm đã cất lên!

“A Thành!” Mặt Phong Sa biến đổi thảm hại, trong phút chốc như điên loạn không bằng.

Nàng bắt chấp tất cả, nhóm người dậy, nhưng tay lại bị Nhậm Phi Dương cắn chặt, không thể nào tránh thoát.

Nàng sửng người, nhìn Nhậm Phi Dương đang giãy giữa đấu tranh sinh tử, thần thờ ngời xuống.

Độc tính hành hạ khiến tay chân Nhậm Phi Dương co quắp lại, cơn đau khiến hấn giãy giữa như con thú khốn cùng.

Lúc này, tiếng bước chân đã quay trở lại.

Phong Sa kinh hãi quay người lại, kềm chặt không cho hấn giãy giữa, nói nhỏ vào tai hấn: “Ráng nhịn một chút nữa!”

Nhậm Phi Dương hiển nhiên nghe tiếng nàng nói, miễn cưỡng không chế thần trí của bản thân, khe khẽ gật đầu, ngực không ngót phập phồng, mồ hôi lạnh túa ra ướt cả y phục. Hai người nằm trong mật thất hắc ám, cùng im lặng nghe động tĩnh bên ngoài.

Lần này có khoảng hai ba người trở lại, trong đó có một kẻ tức tối nói: “Vừa rồi cứ nghĩ là con ả đó, ai ngờ lại là mấy đứa nhỏ, khiến là nhọc ta

quanh đi quẩn lại!”

Một tiếng nói trầm khàn tiếp lời: “Những chỗ khác đều đã tìm hết, cái gì cũng không có”.

Lúc này, người nói trước đột nhiên kêu lên: “Các người coi, bình Cúc hoa trà này còn nóng! Người đó nhất định ở gần đây!”

Trong ám thất, Phong Sa chợt giật mình, sắc mặt tái ngắt.

Nàng biết ám phòng này thiết kế đơn giản, nếu đối phương tìm kiếm cẩn thận, chẳng mấy chốc có thể phát hiện ra ngay.

Bên ngoài rộn lên tiếng bước chân, tiếng đập phá, ngoài ra còn có tiếng bọn hài tử kêu khóc, khiến người trong ám thất như muốn nghẹt thở. Trong ấy ngọt ngào khó thở, chỉ có tiếng thở gấp nặng nhọc của Nhậm Phi Dương và tiếng hô hấp gấp rút của Phong Sa.

Phong Sa phục trên người hắn, đè chặt tay chân hắn, không dám động đậy chút nào.

Trong hắc ám, tựa hồ Nhậm Phi Dương đã qua cơn đau kịch liệt, thần sắc có chút thanh tỉnh, từ từ bỏ hàm răng đang cắn tay nàng ra.

Tiếng bước chân của đối phương vang lên trước của ám thất!

Phong Sa nín thở, không dám động đậy. Tuy Nhậm Phi Dương đã nhả tay nàng ra, nhưng nàng lại không dám nhúc nhích. Trên tay nàng đầy máu nóng, rớt từng giọt từng giọt vào trong miệng của hắn.

Nhậm Phi Dương cũng không hề động, nhưng ánh mắt ứa đầy lệ.

Hai người nằm sát vào nhau, đồng thời cảm thụ sự sợ hãi bên bờ vực tử vong. Y phục của hai người bị mồ hôi lạnh thấm ướt hết, nhưng không ai dám động đậy.

Phong Sa đột nhiên nghe ở ngoài chợt vang lên tiếng hài tử kêu thảm, thân hình không khỏi chấn động kịch liệt!

“Là Tiểu Phi... Là Tiểu Phi!” Thân người của nàng run rẩy, nhưng vẫn cố sức nín nhịn không phát ra tiếng khóc.

Thần trí của Nhậm Phi Dương đã thanh tỉnh, tay phải của hắn từ từ đưa ra, nắm chặt kiếm ở eo. Nhưng độc tính chưa hề lui.

Đây chính là độc dược diệt tuyệt nhân tính, khiến hắn chẳng còn chút lực để nắm chặt tay lại!

Hắn cảm giác được Phong Sa đang khẽ run, hắn biết đó là kết quả mang đến từ sự cừ hận, sợ sệt, tuyệt vọng. Hắn nghe Phong Sa cố gắng nén tiếng khóc nức nở và hô hấp, hắn cảm giác nước mắt của nàng rơi từng giọt lên mặt hắn.

Đây là lần đầu tiên trong mắt hắn có lệ!

Trong hắc ám, không ai có thể nhìn thấy hắc ủa lệ.

Nhưng hắc và lệ của hắc, hắc và máu của hắc, đích xác cùng chảy ra một chỗ.

Nhậm Phi Dương từ từ cắn chặt răng, răng ngáp vào mu bàn tay của Phong Sa, huyết của nàng chảy vào miệng hắc, vừa thống khổ, vừa nóng rực.

Trong nội tâm âm ám, hắc thâm phát thệ, vô luận là sống hay là chết, thời khắc này là thứ cả đời hắc không được quên.

Cũng vào lúc này, hắc đột nhiên phát giác thân người Phong Sa cương cứng.

Ngoài cửa đồng thời truyền lại vài tiếng gõ, sau đó có một âm thanh hưng phấn kêu lên: “Chỗ này có cửa ngầm, tiến vào trong xem!”

Bị phát hiện rồi! Lòng hắc chợt trầm xuống.

Phong Sa đột nhiên ngồi dậy, im lìm bất động trong hắc ác, nhìn chăm chăm vào cửa, ánh mắt như thiểm điện.

Ngoài cửa có tiếng thương lượng, hiển nhiên là những kẻ đó cực kỳ cẩn thận.

“Nói không chừng có thật ở trong này, nhưng cần cẩn thận. Con ả này nhiều trò quỷ lắm”.

“Sợ cái gì, chúng ta lần này có chuẩn bị mà tới. Hi hi, Tào lão tam đang bắt đũa nhóc ở phòng phía Đông, làm một thứ cực kỳ lợi hại!” Một người có giọng eo éo cất lên, sự đặc ý hiện rõ ra ngoài, “Chờ một lúc xem chúng ta đem chỗ này cho nổ tan tành, để Cung chủ tiết bớt hận!”

“Ầy ầy ầy, còn hay không? Ta lên trước đây!” Một người dường như không chịu nổi, cuối cùng đã phát tác.

Lời chưa dứt, cửa đã bị một cước đạp đánh “Oành” một cái, mở toát ra.

Trong sát na cửa mở đó, Nhậm Phi Dương thấy tay phải của Phong Sa vung ra, một đám bụi hồng phóng ra ngoài!

Người trước cửa kêu thảm một tiếng dài, lập tức ngã xuống.

“Lão bát, lão bát, ngươi sao rồi?” Âm thanh khàn khàn vội hỏi.

Chỉ thấy lão bát ngã bật ra phía sau, hai mắt xanh lè, miệng kêu ọc ọc, đưa tay ra bóp chặt lấy cổ họng.

Người có giọng nói khàn khàn kêu lên: “Lão ngũ, mau đến giúp!”

Người bên trái vung đao hạ xuống, lão bát phát điện ấy tức thì không còn hơi thở.

“Mẹ nó, ta uống trước tích độc đan, xem yêu nữ này còn chiêu nào nữa không!” Lão ngũ hậm hực mắng, lần từng bước đến trước cửa ngầm.

Thân ảnh cao dài của hắc từ từ chui vào trong mật thất, lần tới từng thôn

một, bộ dạng độc ác vô cùng.

Trong mắt Phong Sa lộ ra vẻ tuyệt vọng, sờ lên từng cái túi trên người, nhưng không lấy ra được món độc dược nào nữa!

Nàng vô thức bò tới ngồi ở giữa, che chắn cho Nhậm Phi Dương ở phía sau.

Lão ngũ mở rộng cửa ra, cúi đầu chui vào, chỉ cần nhìn một cái thì đã thấy Phong Sa trong mặt thất, đắc ý cười nanh ác: “Con nhỏ thôi, xem người còn chạy đằng trời?” Hắn bước thẳng vào trong, đưa tay chộp lấy mái tóc dài của Phong Sa kéo ra ngoài.

Nhưng, động tác của hắn chợt dừng lại, hai mắt lờn ra, “Phịch” một cái nằm bật ngửa ra cửa, trước ngực phún ra dòng máu như suối.

Phong Sa thở hỗn hển bật dậy, ngẩng đầu đã thấy Nhậm Phi Dương cũng đang dựa vào tường thở hỗn hển trong hắc ám.

Một thân hồng y của hắn đã nhiễm đầy huyết, mái tóc dài bị mồ hôi và máu bết lên má, sắc mặt tái nhợt, không biết đã đứng lên từ lúc nào, một tay nắm chặt kiếm, một tay dựa vào tường thở gấp.

Một kiếm vừa rồi thật tế đã làm hao tận chút thể lực cuối cùng của hắn.

Nhưng một kiếm này rất đáng sợ, khiến cho hai người còn lại ở ngoài cửa không dám vọng động!

Cửa ngầm đã mở, nhưng bọn chúng không dám tiến vào một bước, dường như trong đó có kẻ sát nhân vô hình và quỷ quái.

Dần co một lúc, người ngoài cửa đột nhiên nói: “Đúng rồi, tại sao không dùng hỏa dược nổ chết chúng?”

Lời vừa phát ra, người còn lại đột nhiên tỉnh ngộ: “Đúng ha, dù sao thì Cung chủ cũng nói bất sống không được thì giết chết cũng không sao, vậy thì dùng thuốc nổ giết chết yêu nữ này vậy!”

Trong ám thất, Nhậm Phi Dương và Phong Sa nhìn nhau thất sắc, không khỏi đưa tay nắm chặt lấy nhau.

Trong tuyệt cảnh này, hai người họ chỉ có thể nương tựa lẫn nhau, mới có thể có dũng khí tiếp tục kiên trì!

Tiếng “chi chi” ngoài cửa vang lên, đó chính là tiếng dây dẫn thuốc nổ cháy mang theo tiếng vọng tử vong từ từ đến gần. Một gói nhỏ từ ngoài cửa được ném vào, trên đường đi, nó vẽ ra một đường cong ưu mỹ.

Trước khi hỏa dược bay tới, Nhậm Phi Dương chồm lấy Phong Sa, bắt chấp sự vùng vẫy của nàng, choàng người qua ôm chặt lấy nàng. Cho dù chỉ có một chút hy vọng, nhưng hắn vẫn mong cho nữ tử cả đời chịu đau khổ này tiếp tục sống tốt!

Trong giây phút ấy, trong vòng tay của vị thiếu niên nhỏ hơn mình ba bốn tuổi ấy, mắt Phong Sa ứa đầy lệ.

Sự bảo vệ bất chấp tất cả ấy, dường như nàng đã có lần cảm nhận được từ trên người đại sư huynh thừa còn là một thiếu nữ.

Như vậy nàng cũng xem như mình đã chết thật mãi nguyện rồi.

Nhưng, đột nhiên, ngoài cửa truyền vào hai tiếng kêu thảm cấp xúc!

Trước khi thuốc nổ rơi xuống đất, một cánh tay đã tiến tới, giữ chặt lấy dây dẫn đang cháy.

Khi những ngón tay xinh đẹp như ngọc ấy buông ra, lửa đã tắt, khói đã tanh.

Người của Thần Thủy cung nằm ngổn ngang trên đất ngoài cửa, trên cổ của mỗi người đều có một đạo kiếm thương.

Một thứ kiếm thật nhanh nhẹn, dường như chỉ vừa mới thấy ánh đỏ tươi thì xương cổ của hết thấy người có mặt ở đó đều đã bị cắt đứt.

“Tĩnh cô nương, là cô!” Du hành trên Quỷ môn quan một hồi, Phong Sa định lại thần, nhận ra người mới đến, không khỏi mừng đến phát điên, vội vã đỡ Nhậm Phi Dương ra khỏi ám thất, trân trọng hành lễ với một nữ tử áo đỏ.

Nữ tử áo đỏ ấy nở một cười lọt lạt, nhẹ đưa kiếm lên thổi các hạt máu: “Đến chậm một chút, khiến các người kinh hãi”.

Ánh mắt của nàng ta dừng lại trên mặt của Nhậm Phi Dương lúc này người bê bê máu, khe khẽ gật đầu: “Độc lui không còn mấy nữa, nhưng thương thế nặng hơn nhiều. Xem ra hôm nay muốn mang hãn đi thực là có chút phiền toái”.

Nhậm Phi Dương ngáp ngừng nhìn nàng ta, không biết nữ tử áo đỏ xinh đẹp này đến từ đâu. Nhưng vừa rồi hãn nhìn một kiếm của nàng mà biến hãn sắc mặt. Gã thiếu niên trưởng thành ở ven biển này, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ thấy thứ kiếm pháp lăng lệ và nhanh như thế.

Phong Sa vội vã thuyết minh: “Đây chính là A Tĩnh cô nương của Thính Tuyết lâu, chính là nàng ta mang người về cho ta chữa trị đây”.

Nhậm Phi Dương biến sắc. Không phải hãn cảm kích, mà là phẫn nộ: “Thính Tuyết lâu? Cao Hoan cũng là sát thủ của Thính Tuyết lâu! Các người vừa giết ta, vừa cứu ta, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Phong Sa cũng ngăn người: Cao Hoan cũng là... người trong Thính Tuyết lâu?

A Tĩnh vẫn khẽ mỉm cười, vẻ mặt khá lạnh: “Giết người chính là chuyện cá nhân của Cao Hoan, đối với Thính Tuyết lâu không có quan hệ gì; Cứu người lại chính là chủ ý của Thính Tuyết lâu”.

Nàng ta dừng lại một chút, rồi tiếp: “Vô luận là nói thế nào, cái mạng này của ngươi là do ta cứu lại. Cũng nên nói lên một tiếng tạ ơn chứ?”

Chần chờ một lúc lâu, Nhậm Phi Dương cuối cùng cũng nói: “Đa tạ”.

“Đa tạ? Chỉ bằng một tiếng “Đa tạ” thì dùng được gì”. Gương mặt tươi cười của A Tĩnh mang mấy phần mỉa mai, lạnh nhạt, “Ta đã cứu ngươi, ngươi cần phải trả lại ta chút ân tình”. Ánh mắt của nàng ta vừa lạnh vừa sắc bén.

Nhậm Phi Dương không phục: “Ngươi muốn cái gì?”

A Tĩnh chợt ngưng bật nụ cười, gần từng tiếng: “Gia nhập Thính Tuyết lâu, chịu sự sai khiến của chúng ta một năm”.

Thấy hắn không đáp, nàng ta lại cười lạnh: “Một năm tự do đổi lấy cái mạng hai gần mười tuổi của ngươi, đích xác là tiện nghi cho ngươi rồi. Ngươi nếu như không đáp ứng không quan hệ gì, đem cái mạng trả lại cho ta”.

Ánh mắt Nhậm Phi Dương lập lòe, dường như đang trầm tư, rồi chợt hỏi: “Đôi “Nhân trung long phương” trong Thính Tuyết lâu chính là ngươi và Thính Tuyết lâu chủ phải không?”

“...”.

Gã thiếu niên đột nhiên hỏi ra câu hỏi rất đột ngột này, khiến A Tĩnh vô cùng kinh ngạc.

Phong Sa ở bên cạnh ngược lại lại gật gật đầu, thế nàng thừa nhận.

“Thật đó là ngươi?” Mắt Nhậm Phi Dương chợt lóe sáng, “Hèn gì kiếm vừa rời kinh người đến như vậy! Các người chính là các nhân vật số một số hai trong giang hồ hiện giờ, đúng không?”

Tiến nhập giang hồ chính là mục đích trước kia của hắn, nhưng có thể cùng nhân vật tuyệt đỉnh giang hồ hợp tác, thì quả thật là mộng mị cũng không cầu được. Chần chờ thật lâu, hắn chợt lắc đầu, nói: “Muốn ta và Cao Hoan cùng thờ một chủ, ta không làm được!”

“Cao Hoan không hề biết ngươi còn sống”. Thần sắc của A Tĩnh bất biến, lạnh lùng nói: “Ngươi hận Cao Hoan, đúng không? Cao Hoan đã kinh qua huấn luyện đặc thù cho nghề sát thủ; Ngươi võ công tuy cao, nhưng kinh nghiệm quá nông cạn. Nếu như ngươi muốn đánh bại Cao Hoan, chỉ có thể gia nhập Thính Tuyết lâu, chúng ta sẽ cung cấp cho ngươi những thứ ngươi còn thiếu: kinh nghiệm, và những thứ khác nữa”.

Nhậm Phi Dương trầm ngâm thật lâu, thần sắc chỉ phút chốc mà biến đổi hàng vạn lần.

Đột nhiên, hắn ngừng đầu, nhãn thần lóe sáng như thiểm điện: “Được!”

Hồi 12

Sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, ý nghĩ đầu tiên của Phong Sa là chạy thẳng đến sương phòng đăng đông xem bọn tiểu hài như thế nào. Nhất định sẽ không có chuyện gì... Cần phải biết, bọn chúng bình thường đều là một bọn quỷ lạnh lợi thông minh... Nàng chạy thẳng ra ngoài, không dám nghĩ thêm gì nữa.

Nhưng khi nàng vừa đến cửa, một bóng đỏ đã nhoáng lên bên cạnh, A Tĩnh đã đuổi đến sau lưng.

Nữ chủ nhân của Thính Tuyết lâu ngăn nàng lại, khẽ thở dài: “Ngươi không cần đến nữa, chết hết rồi”.

“Chết.. hết rồi sao?” Phong Sa thoáng chốc toàn thân vô lực, dựa vào tường, ánh mắt trống không.

Tiểu Phi, A Thành, Tiểu Kỳ... Đây chính là những hài tử nàng nuôi từ bốn năm tuổi, chết hết rồi sao?

Mới một ngày hôm trước, bọn chúng còn vui cười đùa bỡn ở cạnh nàng, còn nói lớn lên quyết thể Nhậm Phi Dương báo cừ. Nhưng hiện giờ, chúng và nàng đã âm dương tương cách! Những hài tử đó lớn nhất cũng không quá mười hai tuổi a.

Nàng dùng lực cắn chặt răng, cho đến khi môi ứa ra từng giọt máu.

Đẩy bật Tĩnh cô nương ra, Phong Sa điên cuồng chạy vào đông sương phòng, để rồi chỉ còn nhìn thấy những thi thể hài đồng ngổn ngang trên đất.

Trí não nàng chột toàn một thứ trống không, hai chân nàng vô lực, lão đảo té quỵ xuống đất, lúc lâu sau mới nghẹn ngào khóc không thành tiếng, đau đớn khóc giữa những thi hài này. Nữ tử áo đỏ đứng bên vũng máu nhìn nàng, trong mắt hiện lên tia than thở lợt lạt, không hề nói một lời.

Những hài tử chỉ khoảng mười tuổi đầu mà phải chết như thế này khiến nàng ta nhớ tới thời thơ ấu đầy máu của mình.

Thật lâu sau, dường như toàn bộ nước mắt có trong người nàng đều đã tuôn ra hết, Phong Sa ngẩng đầu, đôi mắt trong sáng giờ đã chứa đầy cừu hận, cắn răng thấp giọng nói: “Thần Thủy cung, ngươi bức người quá lắm!... Không thể tha thứ... Ta tuyệt đối không thể buông xuôi cho các người!”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, đến quỳ trước mặt nữ tử áo đỏ, cắn răng thấp giọng nói: “Tĩnh cô nương, tôi biết võ công thấp kém... Nhưng vô luận là thế nào, tôi vẫn muốn báo cừ! Thỉnh, thỉnh cô nương tương trợ!”

Thần sắc A Tĩnh bất động, nhìn mây trắng trên trời cao, điềm đạm cười lạnh: “Biết rõ là ta làm chuyện gì đều có cái giá của nó, cô đem món gì giao hoán với ta?”

Phong Sa đáp từng lời một: “Vô luận là phải làm gì, chỉ cần Phong Sa còn hơi thở cuối cùng, nhất định giao phó tính mạng cho cô nương”.

Nàng ngẩng đầu nhìn A Tĩnh, sâu trong ánh mắt u ám ấy dường như có ngọn lửa mãnh liệt, thiêu đốt linh hồn, xen lẫn sự tuyệt vọng và điên cuồng.

Lại thêm một người vì để thấy được máu tươi, vì để có được lực lượng mà bất chấp tất cả... Giống như A Tĩnh năm ấy.

Rốt cuộc, cừ hận là cái thứ gì? Lại có thể đem linh hồn thuần tịnh dẫn nhập vào trong luyện ngục đầy máu đen, để từ đó chịu cảnh vạn kiếp bất phục?

Nữ tử gọi là Diệp Phong Sa này đã từng là một con người nhu nhuận và trong sáng như nước.

Nhưng dạng nữ tử như thế, rốt cuộc rồi cũng đọa nhập vào huyết trì hay sao?

A Tĩnh lặng lẽ thở dài, ngón tay vuốt ve thanh Huyết Vi kiếm tỏa ra hào quang sáng xanh, ánh mắt lại chuyển biến bất định nhìn phía sau lưng Phong Sa.

Diệp Phong Sa không hề động, lặng yên nhìn nữ tử gần bằng tuổi mình ở trước mặt, không hề đứng lên.

Mục quang bình tĩnh và mãnh liệt của nàng, phảng phất như bị một luồng áp lực vô hình, dù cách trở bằng lớp không khí những vẫn ép đến đối phương.

“Với sức lực của nàng, nàng có thể làm được chuyện gì báo đáp cho ta đây? Nàng căn bản không thích hợp cho một người có thể sinh tồn trên giang hồ a...” A Tĩnh nhẹ lắc đầu, vội thấp giọng tiếp, “Tiến nhập giang hồ, chính là mộ phần của nàng”.

Tuy nhiên, khi cúi nhìn Diệp Phong Sa nhất mực quỳ dưới đất không hề động đậy, nàng ta tựa hồ có chút bất nhẫn khi nhìn nữ tử ấy cứ một mực chịu đựng sự khuất nhục và dày dọa như thế, nên vội đưa tay ra khẽ nâng lên.

Khi thấy ánh mắt của Lam y nữ tử đã gần đến sự tuyệt vọng và điên cuồng, ánh mắt phía sau mạng che mặt ấy chợt vô thanh vô tức than thở vài lời, rồi cuối cùng điềm đạm nói: “Cũng được... Người không cần phải đầu hiệu cho Thính Tuyết lâu, ta đáp ứng ngươi, nếu như Tiêu lâu chủ có ý diệt trừ Thần Thủy cung, thì ta sẽ mang một cánh tay của Cung chủ tặng ngươi”.

Phong Sa ngẩng đầu nhìn nữ tử áo đỏ, có chút thất vọng, kiên trì hỏi: “Cô... cũng không thể hứa với tôi sao? Cô là nhân vật đầu não của Thính Tuyết lâu, diệt Thần Thủy cung chẳng phải chỉ bằng một lời hạ lệnh sao? Cô chung quy cũng không thể? Có phải là... ta không hề có giá trị... Căn bản không có cách gì so sánh được với Thần Thủy cung, phải không?”

Bởi vì tuyệt vọng quá độ, bàn tay nàng nắm chặt vạt áo của nữ tử áo đỏ, mười ngón tay dụng lực quá mạnh, dường như phá hăn da thịt của nàng.

Tuy nhiên, A Tĩnh không hề gạt tay nàng ra. Nhìn ánh mắt của Diệp Phong Sa, nàng ta gật đầu lạnh lùng đến cực độ: “Không sai... Người có thể làm gì? Một người như ngươi vậy, đến Thính Tuyết lâu căn bản không có chút cơ hội được trọng dụng nào. Cho dù ta có đáp ứng, nhưng Tiêu lâu chủ thì sao? Y từ đó đến giờ không bao giờ chịu làm chuyện giao dịch không tương xứng”.

Diệp Phong Sa bỏ tay ra, nhìn nàng ta một lúc, nhưng không có cách gì nhìn ra chút hòa hoãn hay vết tích hứa hẹn nào từ mục quang lạnh như băng tuyết ấy, nên không nghĩ gì nhiều nữa, đứng lên gần từng tiếng: “Như vậy coi như ta chưa hề cầu qua nàng! Tự một mình ta sẽ nghĩ biện pháp!”

Nàng chuyển đầu đi, tâm lưng yếu đuối khẽ run.

Kỳ thật nàng cũng biết, nếu như bằng lực của một mình nàng, đối kháng với Thần Thủy cung căn bản là một chuyện không thể nào được.

Lấy cục thế võ lâm hiện nay mà xét, muốn đánh quy Thần Thủy cung xưng bá ở phía Tây Nam tuy không phải là không được, nhưng để có thực lực này, thì ngoại trừ Thính Tuyết lâu bá chủ Trung Nguyên ra, chỉ có thể lực số một của hắc đạo, đó là tổ chức Phong Vũ.

Tuy nhiên, muốn mời thỉnh tổ chức sát thủ như Phong Vũ như vậy, cần phải có tài lực cực lớn, nhưng đó căn bản là thứ nàng không thể nào đáp ứng được.

“Hoặc có thể là... dùng Nhậm Phi Dương để hoán đổi!” Đột nhiên, thanh âm của A Tĩnh chợt lạnh lùng vang lên sau lưng nàng.

Diệp Phong Sa giật mình, không khỏi quay đầu lại nhìn nữ tử áo đỏ, chờ nàng ta giải thích.

A Tĩnh mỉm cười, điềm đạm nói: “Người đối với hắc có cái ân cứu mạng a... Với tính cách của hắc như vậy, cho dù là người không mở miệng cầu hắc giúp, chỉ cần hắc biết tình huống trước mắt của người, ta nghĩ, hắc nhất định sẽ không tiếc gì cả, vì người mà phục cừ!”

Nói đến gã thiếu niên hồng y hắc phát đó, trong mắt nàng ta có chút phức tạp, thờ ơ đề ra điều kiện: “Người như vậy chính là thứ Thính Tuyết lâu cần, nếu như Nhậm Phi Dương vì người mà nguyện ý phát thệ vĩnh viễn đầu phục cho Thính Tuyết lâu... Như thế, ta có thể đề nghị với Lâu chủ, bắt đầu an bài kế hoạch tiến công Thần Thủy cung”.

“Thế nào?” A Tĩnh mỉm cười đạm bạc, tựa hồ như không muốn nói nhiều, quay đầu lại hỏi: “Phong Sa, người tự đi cầu hắc, hay là để ta giúp

ngươi chuyển báo tình hình trước mắt của ngươi?... Chỉ cần hần biết chuyện hiện tại của ngươi, hần tuyệt không mang thân ra khỏi chuyện này”.

Phong Sa không nói gì, trải qua một lúc lâu mới cúi đầu vuốt ve cánh tay phải của mình.

Trên mu bàn tay như bạch ngọc ấy, một vết răng sâu hoắm vẫn còn lưu huyết. Những năm nay, tuy họ cùng ở cùng trong một tiểu thành, nhưng lại không hề quen biết. Nhưng chỉ ngẩn ngui chốc lát, cùng nhau trốn tránh bên bờ vực tử vong, họ đã kiến lập một thứ tình hữu nghị cả đời cũng không dễ đạt đến.

Tuy nhiên, nàng có thể vì cừ hận của mình, đẩy hần vào con đường vạn kiếp bất phục hay không?

“Không”. Thật lâu thật lâu sau đó, một tiếng nói chém đinh chặt sắt từ miệng Phong Sa phát ra, tay nàng dùng lực nắm thành quyền, máu thuận theo bàn tay trắng muốt của nàng rơi xuống, rớt từng giọt lên mặt đất.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt kiên định: “Đó là chuyện riêng của tôi, không cần kéo hần vào! Tĩnh cô nương!”

“Ta không muốn biết hần thành một Cao Hoan thứ hai!” Phong Sa nhìn A Tĩnh, nhãn quang lạnh thấu xương, nhưng ngữ âm khẽ run: “Thính Tuyết lâu sẽ hủy diệt Nhậm Phi Dương hiện tại... Cầu xin cô, đừng khiến hần đến Thính Tuyết lâu, xin tha cho hần”.

Ánh mắt của A Tĩnh biến đổi vô chừng, đột nhiên ngưng thần nhìn nàng, thì thầm: “Chuyện đến nước này ta cũng không có cách nào khác. Lâu chủ biết hần là một nhân tài, do đó khiến ta theo sau Cao Hoan cứu hần. Dưới lệnh của Lâu chủ, nước đổ khó hốt. Nếu như Nhậm Phi Dương không muốn, vậy thì chẳng còn cách nào khác, hần chỉ có thể trả mạng hần lại cho ta”.

Phong Sa ngẩn người, nhìn thiếu nữ trước mặt chỉ khoảng tuổi mình thế mà đã nắm quyền sinh sát trong tay, nhìn sắc mặt lạnh lùng và ánh mắt không hề dao động của nàng ta, tự hỏi chẳng lẽ đây là con phượng gáy cửu thiên mà giang hồ truyền tụng hay sao? Sự cô độc và lạnh lùng như thế, phải chăng là sự ung dung và cao quý trăm loài kính phục?

Sau ánh mắt sắc bén thế kia, ả ước có sự tịch mịch cực độ.

Phong Sa thực hiện nỗ lực cuối cùng, lần nữa cất lời thỉnh cầu: “Tĩnh cô nương, cô, cô có thể thu hồi mệnh lệnh, tha cho hần hay không? Tôi biết cô có thể!”

Mắt A Tĩnh lấp lờ, trầm ngâm không quyết.

Nhưng trong khi chờ đợi sự hồi đáp đó, nàng chợt nghe một giọng nói trầm trầm cất lên từ phía sau lưng: “Cô sai rồi, nàng ta không thể”.

Âm thanh này điềm nhiên và âm lãnh, mang theo sự uy nghiêm và cao quý không nói thành lời, phẳng phất như phát ra từ một vị chúa tể trời sinh, cao cao tại thượng.

Nhưng nghe tiếng nói của người này, thần sắc của A Tĩnh chợt biến.

Phong Sa kinh ngạc quay đầu, không khỏi giật mình sửng sốt.

Một vị thanh niên công tử mặc áo lông cừu trắng đứng ở cửa viện không biết tự bao giờ, đang lạnh lùng nhìn hai người. Y mi thanh mục tú, ánh mắt sắc bén, nhưng sắc diện nhợt nhạt, đôi môi hồng nhuận khác thường, dường như vừa phun ra một ngụm máu vậy.

Là một người thân hoài y thuật, Phong Sa vừa nhìn đã biết người này thân có ác tật, đã rơi vào giai đoạn không thể chữa trị!

A Tĩnh từ từ bước đến trước mặt y, cúi người quỳ xuống thấp giọng chào: “Bái kiến Lâu chủ”.

Áo đỏ vừa động, eo thon vừa cong, thanh niên công tử đã đỡ tay nàng, khẽ ho vài tiếng, nói: “Hà tất phải khách khí như vậy, A Tĩnh”.

Trong lúc đưa tay ra, Phong Sa phát hiện xương cổ tay của y rất mảnh, cổ tay hiện lên những sợi gân màu xanh lam, hoàn toàn là một cánh tay của thư sinh.

Bình thân nhìn vào mắt A Tĩnh, thanh niên công tử khe khẽ gật đầu cười mỉm, khen: “Vừa rồi ta đã ở thiên phòng gặp qua Nhậm Phi Dương, hắn đã đáp ứng gia nhập Thính Tuyết lâu. A Tĩnh, hắn thật sự là một nhân tài khó kiếm”.

Nghe khẩu khí của y, lòng Phong Sa chợt động, không khỏi buột miệng kêu lên: “Thính Tuyết lâu Lâu chủ! Ông là Tiêu Ưc Tình!”

Cùng lúc đó, lòng nàng chợt ảm đạm, biết rõ là cuối cùng thì Nhậm Phi Dương cũng phải bước chân vào giang hồ!

Thính Tuyết lâu chủ đã kinh qua những chuyện long hành thiên hạ, tiêu dao trong khói lửa thế gian. Chuyện y đã quyết định, từ trước đến giờ không ai có thể cải biến!

Tiêu Ưc Tình thoáng nhìn nàng, khe khẽ mỉm cười, nhưng không hề đáp tiếng nào.

Phong Sa phát giác, lúc hắn cười, ánh mắt lại không hề cười.

Đó dường như là nét cười cùng một dạng với Cao Hoan.

Căn bản không lưu ý gì đến nữ tử đứng cạnh đó, Tiêu Ưc Tình chỉ một mực hướng về nữ tử áo đỏ, nói: “Cao Hoan nhất định đã trở về lâu chờ lệnh. Nhậm Phi Dương cùng những nhân thủ mới đã được ta phái người đưa về tổng bộ bí mật huấn luyện...”

Sau này, con người Nhậm Phi Dương này coi như đã triệt để chết rồi. Cao Hoan nhất định sẽ không phát giác chuyện này. A Tĩnh, chúng ta cũng nên quay về, mấy ngày không có mặt, nhất định sẽ có nhiều chuyện cần làm”.

Lúc y nói chuyện với A Tĩnh, tuy là vui vẻ ôn hòa, nhưng vẫn thủy chung vẫn dè dặt tự trọng, tình không quá nồng nhiệt, cũng không quá lạnh đạm.

A Tĩnh nhìn y, lại nhìn Phong Sa, nói: “Vị Diệp Phong Sa cô nương này là bằng hữu của ta, có thể mang nàng ta cùng đi?”

Tiêu Ưc Tĩnh nghe đến hai tiếng “Bằng hữu”, tựa hồ sững sốt một hồi, lúc đó mới nhìn qua nhìn lại Phong sa hai lượt, ánh mắt vẫn giữ vẻ lơ lửng, đáp: “Hiện giờ mang nàng ta cùng đi không tiện lắm. Sau này gặp lại cũng không muộn”.

Trong lời nói của y có sự vô đoán không được xen vào, A Tĩnh quả nhiên không hề nghĩ ngợi, mặt nhiên hồi đáp: “Vâng, Lâu chủ”.

Nàng chuyển đầu nhìn Phong Sa, nói: “Vậy sau này sẽ gặp lại, Phong Sa”.

Phong Sa nhìn hai người đối thoại, vừa kinh Tiêu Ưc Tĩnh chuyên chế, vừa lạ cho sự phục tùng mặc nhiên của A Tĩnh.

Nhân trung long phượng... Nhân trung long phượng...

Chẳng lẽ giữa hai con người như vậy, lại là truyền kỳ trong miệng mọi người trên giang hồ?

Đồng hành đồng chí, đồng tâm đồng ý... Nhưng hôm nay xem ra...

Trong lúc Phong Sa trầm ngâm suy nghĩ, hai người đã khởi thân bước ra ngoài.

Còn chưa rời khỏi viện, đột nhiên họ nghe một tràng tiếng bước chân, một thanh âm hài tử vang lên: “Dì ơi, dì ơi!”

“Hoa nhi? Con... Con còn sống sao?” Phong Sa vừa nhìn thấy đã lão đảo chạy lại phía hài tử đó, vui mừng khôn xiết, đón âm lên người.

Quần áo của hài tử đó rách nát, mắt xanh mũi tím, xem ra đã chịu không ít khổ ải. Nó khóc nói: “Bọn khốn kiếp đó! Bọn chúng, bọn chúng đánh con, còn nhét vào miệng con...”.

Mục quang A Tĩnh không ngừng chuyển, nhìn chăm chăm hài tử đang chạy đến đó, thấy khóe miệng của nó ứa máu, không khỏi nhíu mày, sắc mặt trở nên âm trầm hẳn lại.

“Đi thôi, đừng có quản chuyện”. Tiêu Thúc Tĩnh thúc giục, quay đầu chuyển thân tiếp tục đi ra.

Trầm mặc một lúc, A Tĩnh cũng theo sau, nhưng lúc chuyển thân, chợt nghe một loạt tiếng “tê tê” cực kỳ nhỏ, đột nhiên minh bạch, buột miệng cả

kinh: “Đừng có ôm nó!” Nàng đồng thời phi thân vượt lên, một chương đẩy bật Phong Sa.

Sắc mặt của Tiêu Ưc Tình đột nhiên biến đổi, nhanh như tia chớp phón người lên, trong lúc A Tĩnh sắp chạm đến hải tử đó, vụt che trước người nàng, phản thủ đánh ra hai chương phân nàng và hải tử ra, miệng quát: “Nàng không muốn sống nữa sao?”

Lời chưa dứt, một chương đẩy hải tử ra chọt tổng vào eo nó, đẩy nó văng ra xa ba trượng!

“Người làm gì vậy?” Phong Sa thét rít lên. Nhưng trong sát na đó, A Tĩnh đã phóng ra một chương nhanh như tia chớp, đánh lên ngực của Hoa nhi. Hải tử kêu oa một tiếng, máu từ trong miệng bắn ra có vòi!

Hai chương gần như cùng lúc này đã đánh cho hải tử như điều đứt dây bay vút đi.

“Oành! Oành! Oành!” Thân thể hải tử vừa bay giữa đường, đột nhiên toàn thân nổ tung! Thuộc nổ có uy lực cực lớn, chấn diệp tai mọi người, cảm giác như trong miệng muốn ứa máu.

Phong Sa cũng bị lực đẩy cực mạnh đánh ngã phục xuống đất. Thật lâu sau, chờ khi mọi chuyện bình tĩnh lại, Phong sa miễn cưỡng ngẩng đầu, thấy trong viện máu huyết be bét giống như vừa trải qua cơn mưa máu, mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc, thập phần khủng bố.

Đây... đây chính là tàn tích còn sót lại của Hoa nhi sao? Trong sát na đó, nàng dường như không nhận được cơn buồn nôn!

Lúc này, nàng chột nhìn thấy thần sắc thảm đạm của nữ tử áo đỏ.

Một chương tối hậu của A Tĩnh đánh trúng A Hoa, hỏa dược lúc đó cũng vừa phát nổ, làm nàng bị chấn thương. Nàng ráng nhìn huyết khí nhộn nhạo trong ngực, sắc mặt trắng lợt, miễn cưỡng bước lên, từ từ nói với Tiêu Ưc Tình: “Chúc hạ bất lực, khiến... khiến Lâu chủ thụ kinh rồi”.

Trên người Tiêu Ưc Tình cũng dính không ít máu, trên tấm long cừu nở ra không ít đóa hồng mai.

Nhân vì hỏa dược nổ ép tới, thân thể có bệnh của y vì thế không khỏi ho lên kịch liệt, căn bản không thềm hồi đáp, chỉ đỡ lấy A Tĩnh, điểm nhanh vài đại huyết của nàng, rồi khàn giọng mắng: “Vừa rồi, vừa rồi nàng làm gì thế! Hỏa dược bá đạo như vậy mà cũng ngạnh tiếp? Nàng... Nàng sao có thể đem tính mệnh của bản thân ra làm trò đùa”.

Trong sát na ấy, giọng nói của y cũng run run.

Phong Sa thâm kinh hãi, bởi vì nàng nghe được vẻ gấp rút lo lắng trong giọng nói của Tiêu Ưc Tình, thậm chí có cả vẻ kinh khủng. Một người có địa

vị và thân phận như y, lại có thứ lo âu và khủng hoảng thất thần như thế này!

A Tĩnh ráng tự vận khí, từ từ đứng thẳng dậy: “Chúc hạ không hề gì, nhưng thân thể ngàn vàng của Lâu chủ...”.

Nghe lời như thế, mục quang của Tiêu Ưc Tĩnh lóe lên sự tức giận, cười lạnh nói: “Thân thể ngàn vàng? Hừ hừ... Thân thể ngàn vàng!”

Y đột ngột quay đầu, lạnh lùng gọi: “Người đâu!” Thanh âm vừa dứt, ngoài tường đã có ba người phóng vào, phân phải trái quỳ hết xuống đất, kinh khủng bẩm cáo: “Thạch Ngọc tham kiến Lâu chủ, chúc hạ bảo hộ không chu toàn, đặc biệt đến đây chịu chết”.

Phát dấu máu trên người, chủ nhân Thính Tuyết lâu lờ mắt nhìn thuộc hạ, lạnh lùng nói: “Chuyện này quá đột nhiên, không trách gì các ngươi nhiều, các ngươi còn bắt được tàn đảng chạy ra nữa mà”.

Mục quang của y như làn sét phóng lên một người bị trói, hừ lạnh một tiếng.

“Báo cáo Lâu chủ, người này lúc nãy chạy từ trong viện ra, bị bọn thuộc hạ bắt được”. Thạch Ngọc bẩm báo.

Tiểu Ưc Tĩnh bước tới trước, đưa tay kéo mạng che mặt của sát thủ ra, lạnh lùng

Hồi 13

Ba chiếc nhuyễn kiệu được người ngựa của Thính Tuyết lâu yểm hộ chặt chẽ tốc hành đến Lạc Dương.

Tuy nhiên, Phong Sa không còn có cơ hội nói câu nào với A Tĩnh nữa.

Trở về bên cạnh Tiêu Ưc Tình, nàng dường như đã khôi phục lại sự lãnh tĩnh và đăm bạc trước giờ, trầm mặc nhưng già dặn.

Thậm chí cả lúc ăn trưa, trên tay nàng cũng cầm những phong phi cáp truyền thư vừa mới đến, một mặt mở xem, một mặt nhỏ giọng bàn bạc gì đó với Thính Tuyết lâu chủ, không cho người ngoài nghe.

“Đem thức ăn lên tọa phòng trên lầu, Lâu chủ và Tĩnh cô nương không xuống dùng cùng chúng ta đâu”.

Dường như mỗi lần vào khách sạn nghỉ ngơi, trước khi ăn, người lãnh đội khá lớn tuổi Giang Thu Bạch đều nói như thế. Dường như đã sớm quen với việc đó, những thủ hạ của Thính Tuyết lâu đều im lìm gật đầu, sau đó, chia nhau ngồi vào vị trí ăn uống.

Hai người ấy thỉnh thoảng cũng xuống lầu, nói với bọn thủ hạ vài câu. Tuy nhiên, thần sắc của họ đều thật lạnh lùng, tựa hồ giống như một giọt nước len lõi trong dòng suối, không có tí ti dung hợp với ngoại vật.

Chỉ cần nghe tiếng ho hen ấy vang lên, mọi người đều trở nên yên tĩnh lại ngay, sau đó cúi đầu lui ra.

Họ đều là những giang hồ hiệp khách thân hoài tuyệt kỹ, nhưng khi nhìn thấy người trẻ tuổi bệnh hoạn yếu đuối này, ánh mắt người nào cũng dâng lên niềm kính sợ và úy kỵ, dường như vừa nhìn thấy một vị thần phật cao cao tại thượng vậy.

Đó chính là Lâu chủ của họ... Đó chính là thần thoại quân lâm thiên hạ của võ lâm.

Tiêu Ưc Tình không thể coi là một người ít nói, nhưng do y phải thường xuyên chỉ phối một tổ chức rộng lớn như vậy, nên những từ ngữ bay ra từ miệng y, đều tám chín phần là mệnh lệnh. Tuy nhiên, khi y trầm mặc, không khí chợt dậy lên áp lực vô danh, thời gian phảng phất như kéo dài vô tận, trong cảm giác của người ngoài, y là một người nói quá ít, sống quá thiên về nội tâm.

Những người sống chung quanh y tựa hồ như lúc nào cũng bị bao vây bằng một áp lực vô hình, thứ cảm giác bị người ta nhìn xuyên suốt từ đầu đến chân ấy rõ ràng là không dễ chịu chút nào.

Có lẽ, chỉ có mình Tĩnh cô nương là đi theo mà vẫn tĩnh lặng coi như không có chuyện gì?

Những ngày ấy, trong mắt của Phong Sa, sắc mặt của Thỉnh Tuyết lâu chủ nhân dường như đều trắng xanh, đôi môi thì hồng nhuận rất khác thường. Mực quang của y lạnh lùng phiêu hốt, phảng phất như lửa ma trôi chập chờn trên mộ phần. Hai bàn tay của y dài ngoằn xầu xí, da thịt trắng đến nỗi thấy được huyết quản xanh lam ở bên trong.

Vô luận là như thế nào, y đều trông chẳng giống một vị bá chủ... Nam tử trẻ tuổi này chỉ là một bệnh nhân.

Tuy nhiên, chỉ cần một câu nói của bệnh nhân này, có thể khiến tuyệt đại đa số người khỏe mạnh chết ngay trước mặt y!

“Dừng, dừng kiệu!” Một trưa nọ, đang lúc đi đường, thanh âm của Tĩnh cô nương chột vang lên, ba chiếc nhuyển kiệu lập tức dừng lại. Phong Sa nhìn không được vén rèm thò đầu ra xem, nàng đã nghe tiếng ho hen do gió truyền đến!

“Lâu chủ? Người sao rồi?” Nữ tử áo đỏ bước xuống kiệu, đến trước kiệu của Tiêu Ưc Tĩnh, cho bọn thủ hạ hai bên lui ra, sau đó cúi người xuống hỏi người trong màn.

Không hề có tiếng hồi đáp.

Phong Sa chỉ nhìn thấy một góc rèm khẽ vén lên, một cánh tay dài thò ra, co giật nắm chặt mép rèm nhưng, ngón tay đã chuyển sang màu tím rất quỷ dị, rõ ràng là hiện tượng huyết dịch ngưng trệ do bệnh trạng ngột thở mà ra!

Nàng buột miệng hô lên cả kinh, vô thức chạy khỏi kiệu, chuẩn bị làm bổn phận của một y sư.

Tuy nhiên, khi nàng chưa kịp tiến đến gần kiệu, A Tĩnh đã dùng mực quang nghiêm lệ ngăn trở nàng. Thần sắc đầy sát khí và giới bị đó, khiến chỉ thoáng chốc Phong Sa như bị đoạt mất hồn vía! Nàng không dám bước tiếp bước nào nữa, bởi vì nàng hiểu thứ ánh mắt đó chỉ rõ sẽ chém chết tất cả những người dám đến gần!

A Tĩnh cúi người, nắm chặt cánh tay đó.

Ngón tay của Tiêu Ưc Tĩnh băng lạnh, cánh tay rất ổn định thường ngày của y đang không ngừng run rẩy. Y dường như không nói ra lời, cách nhau tấm rèm, y chỉ biết nắm chặt tay nàng, nắm thật chặt, thật chặt.

Nữ tử áo đỏ hơi do dự một chút, rồi lập tức quay đầu ra lệnh: “Giang Thu Bạch, dẫn người nghiệm mật hộ vệ nhuyển kiệu của Lâu chủ! Người tiến vào trong vòng mười trượng, nhất loạt giết không tha!”

Trong sát na ấy, gương mặt của nàng hiện lên biểu tình lạnh lùng và lẳng lẽ, áp đảo hết mọi thứ.

“Dạ, Tĩnh cô nương!” Mọi thuộc hạ đều đồng loạt quỳ xuống lĩnh mệnh.

Rèm chột động, A Tĩnh nhanh như thiểm điện phóng vào trong. Rèm kiệu sau đó phủ xuống. Người trong kiệu không hề phát ra tiếng nào.

Người ngoài kiệu chia nhau hành động, thoáng chốc, trên quan đạo vùng rừng ấy im phăng phắt như tờ, ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy.

Phong Sa đứng trước kiệu của mình, ngăn người nhìn cái kiệu buồng rèm im lìm phía trước.

Trong kiệu không hề có tiếng động, tuy nhiên nàng vẫn chú ý nghe được tiếng thở gấp và ho khe khẽ phát ra từ kiệu, chúng dần dần nhỏ lại, và cuối cùng biến mất.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, một cánh tay xinh đẹp từ từ vén một góc kiệu lên. Phía sau màn che mặt, nữ tử áo đỏ đưa một phần mặt ra, từ từ phân phó hai bên tả hữu: “Có thể khởi trình... Ta và Lâu chủ đồng kiệu. Phong Sa cô nương, thỉnh trở về kiệu, thượng lộ”.

Đằng sau rèm, một cánh tay của nàng bị Tiêu Ưc Tình nắm chặt, phảng phất như một người bị trấn nước nắm chặt và bầu vú tím cổ cứu mạng trên bờ vây.

A Tĩnh vẫn tỉnh bơ như không, bầu chặt Xích Quan huyết trên cổ tay y, tay còn lại ấn trên Thần phủ huyết trên ngực y, đem nội lực truyền vào kỳ kinh bát mạch, giúp được lực mà y vừa uống vào nhanh chóng tan ra.

Dựa vào vách kiệu, gương mặt trắng xanh kinh người của Tiêu Ưc Tình bắt đầu có chút chuyển biến tốt. Y khe khẽ nhắm mắt, hô hấp từ từ bình định.

“Có phải là bị dư lực của hỏa dược lần vừa rồi làm bị thương không?” Khi kiệu bình ổn tiến về phía trước, nữ tử áo đỏ chậm chậm hỏi.

Ngừng một lúc, nàng lại đổi chủ đề: “Chẳng phải không muốn mang theo Diệp Phong Sa sao, vì sao đột nhiên lại muốn?”

“Bởi vì... phát hiện cô ấy rất có ý tứ. Hơn nữa nếu nàng đã thích, mang về không chừng có người nói chuyện với nàng”. Thính Tuyết lâu chủ từ từ mở mắt, mục quang sáng rực, lạnh lùng, giống như dòng suối lạnh dưới ánh trăng. Y cứ dùng ánh mắt như vậy nhìn nữ tử áo đỏ cạnh bên, nhìn ngón tay nàng bầu trên đại huyết toàn thân của mình, trong ánh mắt đột nhiên có chút cười cợt.

“Cười cái gì?” Rất điềm đạm, nữ tử áo đỏ hỏi một câu, nhưng không giấu được sự suy nhược vô lực.

Thính Tuyết lâu chủ không hề trả lời, thật lâu sau, phảng phất như nhìn về phương xa vô tận, một câu nói hời hợt tựa hồ như không thể nghe từ khế miệng y phát ra: “Ta đang nghĩ... Nếu như một ngày nào đó ta bị người giết, thì, người khiến ta chết dưới tay nhất định là nàng...”

Hồi 14

Vừa về tới Lạc Dương, thì Diệp Phong Sa được kiêu đưa trực tiếp vào trong Thính Tuyết lâu trên Chu tước đại nhai. Nàng ngay cả cảnh tượng ở ngoài cũng không nhìn được chút nào, bị giam lỏng trong một cấm phòng, không được ra ngoài nửa bước.

“Tĩnh cô nương thương thể chưa lành, lại phải lo sự vụ, tạm thời không thể tương kiến, thỉnh Diệp cô nương nguyên lượng”.

Nữ tì thừa như thế.

Tuy không hiểu rõ Thư Tĩnh Dung mang nàng đến đây vì nguyên nhân gì, cho dù là không hề biết đến chuyện giang hồ, nhưng Diệp Phong Sa cũng đoán đây đã là trung khu của thiên hạ võ lâm, chỉ sợ đằng sau vẻ bình tĩnh này ẩn chứa biết bao cơ quan bày rập, từng bước đều cần phải cẩn thận.

Nên, nàng không hề hỏi nhiều, chỉ tĩnh lặng đợi chờ.

Vào trưa một ngày nửa tháng sau, đột nhiên có thị nữ đến nói: “Tĩnh cô nương có lệnh, thỉnh Diệp cô nương đến mật thất tiếp kiến”.

Không chờ nàng hồi đáp, lập tức có hai thiếu nữ bước lên, tay mang một khăn đen che lên mắt nàng. Sau khi bịt mắt xong, họ dẫn nàng đi ra, cho ngồi trên kiệu khiêng đi.

Không biết đã đi được bao xa, kiệu dừng lại, hai bên có người giúp họ hạ hiệu, cởi khăn che mắt ra, rồi lập tức lui lại.

“Phong Sa, người đến rồi?” Đang lúc kinh ngạc không biết mình đến nơi nào, chợt nàng nghe tiếng A Tĩnh cất lên.

Nàng quay đầu, thấy nữ tử áo đỏ A Tĩnh đang ngồi ở đầu phòng, bỏ bút trong tay xuống, ngẩng đầu nói.

Đây là một căn phòng vuông vức dài khoảng một trượng, trang trí vô cùng hoa mỹ và cao nhã, trên đất trải đều da cáo trắng, trần khảm bảo thạch, vách treo vài thứ thần binh lợi khí. Đây nhất định là một căn mật thất, nhưng có hai cửa, một tả một hữu.

A Tĩnh ngồi sau một cái bàn thấp, giữa vài điệp văn, đang xếp thủ bút trong tay xuống. Bên cạnh nàng là một tòa giả sơn. Đá làm núi, thủy ngân làm sông, quả nhiên là một bức xuyên sơn đồ nho nhỏ.

“Gần đây có nhiều chuyện, khiến cô phải đợi lâu”. Có lẽ trong mật thất không có thủ hạ nào khác, lời nói của nàng không còn uy nghiêm và lãnh đạm như ngày thường, mà thay vào đó sự nhẹ nhàng của nữ tử, “Cô ở trong lâu phiền muộn nhiều ngày, thật là xin lỗi”.

Phong Sa cười cười, trong lòng cũng có nghi vấn dồn nén suốt nửa tháng nay, cuối cùng không nhịn được cất tiếng hỏi: “Không biết Tĩnh cô nương

mang tôi về Thính Tuyết lâu rồi cuộc là vì chuyện gì? Chẳng lẽ là thật muốn một kẻ vô dụng như tôi quy thuận Thính Tuyết lâu sao?”

A Tĩnh điềm đạm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Người... không muốn gặp Tiêu Cao sao?...”.

Chưa nói dứt lời, cũng không chờ Phong Sa đang biến sắc mặt trả lời, nghiêng tai lắng nghe, ánh mắt của nữ tử áo đỏ chợt biến, không nói không rằng dẫn Phong Sa đến cánh cửa mé trái, đẩy vào trong nói: “Vào đi, không được lên tiếng!”

Bị cái đẩy kỳ quái đó tiến vào trong, trong lúc cửa vừa đóng lại, Phong Sa đã nghe tiếng bước chân khác cất lên.

“Nàng lại coi văn thư nữa à?” Người tiến vào hỏi đó vừa quan tâm, vừa bức bối.

Thì ra... đó là âm thanh của người đó. Từ kẻ nứt nhìn ra, nàng thấy Bạch y công tử nhẹ nhàng tiến vào, nhíu mày hỏi, ánh mắt chú ý vào một vài công văn, “Thương thế của nàng mới bớt một chút, không cần việc gì cũng phải tự làm lấy như vậy. Những thứ này để bọn thuộc hạ tự xử lý được rồi”.

A Tĩnh nhìn y, không hề trả lời thẳng, chỉ điềm đạm nói: “Khí sắc của huynh hôm nay tốt hơn nhiều rồi... Uống thuốc chưa?”

Chờ cho y ngồi trên một cái ghế dài trải da bạch hổ, nàng liền đứng dậy khơi cháy lò sưởi tay bằng vàng ròng, dùng da cáo bao lại, đặt lên trên đùi ngoài áo khoác Ba tư của y.

Phong Sa thông qua khe cửa nhìn thấy hết cử động này, trong lòng trầm ngâm: “Đúng rồi, Tiêu công tử là người bệnh nặng, huyết khí yếu ớt, nhất định sợ lạnh ngán hàn, cho dù trong mật thất tuy hiện giờ rất ấm áp, nhưng cũng cần có lò sưởi. Chỉ là... hiện giờ mới chỉ đầu thu, khí trời khá nóng, thật khổ cho Tĩnh cô nương”.

Sắc mặt của Tiêu Ưc Tĩnh trắng xanh, ho không ngừng.

“Sắc mặt trắng xanh, hai mắt ần ần sắc xanh. Tiếng ho trống rỗng và nhẹ, bệnh tật nằm ở chỗ phế phủ, hơn nữa đã lan đến mức vô phương cứu chữa”. Nghe Lâu chủ ho, Phong Sa thầm nghĩ ngợi, trong nội tâm không khỏi thở dài.

Tiêu Ưc Tĩnh ngồi trên ghế mềm, tay trái giữ lò sưởi tay, tay phải nhẹ chuyển động một chung mỹ tửu màu xanh thẫm, khẽ nói: “Ồ Cam Túc có truyền tin về, Thiên Long trại đã bị công phá, Hứa Phàn Long đã bị bắt, nhưng kẻ khác bị giết hoặc hàng”.

“Thiên Long trại bắt quả là bá chủ một phương, sao có thể sánh được với Thính Tuyết lâu? Đây là chuyện tất nhiên”, A Tĩnh ngồi một bên ghế, cũng

điềm đạm hồi đáp, rồi hỏi, “Không biết Thủy bang ở Động Đình có tin tức gì không?”

“Mười hai thủy trại đi bị đánh hết tám, số còn lại chỉ trong vài ngày”. Tiêu Ưc Tình đáp, không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên ho nhẹ, đưa mục quang lên người nữ tử áo hồng, lại chuyển đầu nhìn ra bầu trời cao ngoài cửa sổ.

Trầm mặc một lúc, cuối cùng từ từ nói: “Lần này trong cuộc chiến Động Đình, ta lại gặp được một người”.

“Ai?” A Tĩnh không chú ý hỏi đại một câu, lòng lại nghĩ đến Phong Sa ở ngoài cửa, nếu bị Tiêu Ưc Tình phát giác tất nhiên không ổn, do đó cần sớm kết thúc cuộc đàm thoại hôm nay, rồi khiến nàng ta ly khai mặt thất là tốt nhất.

Nàng bận tâm suy nghĩ, nhưng không hề thấy Tiêu Ưc Tình đang chăm chú nhìn nàng, mục quang biến ảo bất định.

Thật lâu sau, y mới thở dài, gần từng tiếng hồi đáp: “Thu Hộ Ngọc”.

“Cái gì?” A Tĩnh không khỏi hô lên một tiếng cả kinh, ngẩng đầu nhìn gương mặt chẳng biết là vui hay buồn của Tiêu Ưc Tình.

Nàng lập tức bình tĩnh như lúc đầu, điềm đạm nói: “Phong Vũ tổ chức là một thế lực lớn, hiện giờ chỉ sợ không thể động đến”.

“Ta cho dù biết là không thể động, nhưng ta cũng phải lo lắng cho chuyện sau này”. Tiêu Ưc Tình thở dài một tiếng, hớp một chút rượu, nhìn ly rượu trong tay, khẽ bóp lại, điềm nhiên hỏi, “Nếu ta giết hắn, ngươi... nàng có bỏ ta không?”

Lời nói của hắn này giờ vẫn không vui không giận, nhưng lúc này chợt lộ ra chút run rẩy.

Trong lúc này, Phong Sa ngoài cửa cảm giác vị Tiêu công tử cao cao tại thượng này cũng có vài phần đáng thương.

A Tĩnh không hề đáp, thật lâu sau, nàng mới nói: “Huynh cũng nên trở về nghỉ đi”.

Tiêu Ưc Tình phảng phất như có điểm mệt mỏi, khẽ gật đầu, đứng vậy bước đi vài bước, đột nhiên quay đầu tựa hồ như hạ quyết tâm gì đó, nói với nữ tử áo đỏ: “Lần này ta đến, là muốn cho nàng biết, ta đã quyết định: cuối tháng này sẽ bắt đầu tính tới chuyện thu phục Thần Thủy cung”.

“Cái gì?” A Tĩnh lúc này mới giật mình, ngẩng đầu nhìn y, “Sao nhanh thế?... Vì cái gì?”

Nàng thật không hiểu nổi tâm tư của vị bá chủ nhỏ tuổi này. Với tính khí của y, nhất định sẽ vì sự bạo ngược bá đạo của Thần Thủy cung mà vì dân trừ

hại. Có lẽ là, vì trong lâu đã bình tĩnh quá lâu, sợ bọn tử đệ bình yên mà quên đi công phu đao binh, nên chọn đại một bang phái để luyện binh chẳng?

“Nàng và ta quá lâu không bị thương rồi? Chỉ sợ đã một năm rồi chẳng ai có thể làm chúng ta bị thương nữa?” Tựa hồ đang hỏi ỨC về những chuyện không liên quan ở quá khứ, âm thanh của Tiêu Ưc Tình thật lạnh, mắt nhìn vào hai tay còn đọng huyết của A Tĩnh, ánh mắt càng lạnh đáng sợ hơn, “Thần Thủy cung... Thần Thủy cung. Quả là to gan lắm!”

Có phải... là vì lý do đó?

Tay A Tĩnh khẽ nắm chặt, một lúc sau mới hỏi: “Thần Thủy cung dựa lưng vào Đại Ba sơn, trước mặt là Thủy Kinh hồ, địa thế hiểm yếu, dễ thủ nan công, cái giá phải trả nhất định không nhỏ. Huynh nếu không nắm chặt, bắt tất khinh địch phái người đến đó”.

“Ta tịnh không phải vì ý khí nhất thời, A Tĩnh... Trong lòng ta dĩ nhiên có nắm chắc”. Cười cười, Tiêu Ưc Tình từ từ đứng dậy, đến bên bức Sơn hà đồ, chỉ vào một chỗ: “Thần Thủy cung ở chỗ này, trước mặt là Thủy Kính hồ. Hồ là một chi lưu của dòng Dân giang, muốn đánh vào Thần Thủy cung, chỉ có thể từ chỗ này mà ra tay”.

A Tĩnh ngăn người một chút, buột miệng hỏi: “Ra tay thế nào?”

Mục quang của Tiêu Ưc Tình chợt lóe lên sát khí cực kỳ lạnh khốc!

Phong Sa thông qua thủy tinh nhìn được thần sắc trong ánh mắt y, lập tức nhớ lại thần sắc y như vậy của Cao Hoan ngày trước, không khỏi lạnh người.

Tiêu Ưc Tình khẽ nghiêng cổ tay, nửa ly rượu chợt rót vào trong “dòng sông”. Nhìn mỹ tửu màu xanh từ từ tràn ra khắp mô hình cung điện, y khẽ cười, một ngữ điệu cực kỳ ôn nhu và tàn khốc cất lên: “Cho nổ đê bao ở thượng du, đem nước làm ngập Thần Thủy cung!”

Lời này vừa nói ra, A Tĩnh trong phòng và Phong Sa ngoài phòng cùng giật mình.

Sờ thanh Huyết Vi kiếm, nhãn tình lạnh lùng lưu chuyển bất định, thật lâu sau, A Tĩnh mới từ từ nói: “Đích xác là một kế hoạch tốt, có thể giảm đến ít nhất sự tổn thất của người trong lâu, nhưng mà chuyện này xảy ra, Thần Thủy cung chẳng những khó thoát, bá tánh dọc sông cũng không tránh khỏi...”.

“Ta biết, ta sẽ có cách khắc phục hậu quả, nàng yên tâm”. Tiêu Ưc Tình điềm đạm nói, nhưng thể hiện sự quyết đoạn không dung bàn cãi, “Chuyện này ta giao cho Tiểu Cao làm, chẳng mấy ngày là có kết quả”.

Y cất người định đi, nhưng cuối cùng không nhịn được hỏi: “Vị nữ tử tên Diệp Phong Sa đó... Nàng tựa hồ vì ả mà phí rất nhiều tâm tư. Rốt cuộc là vì

cái gì?”

A Tĩnh không nhìn y, cúi đầu thật lâu, rồi cười cười đáp: “Ta cũng không biết... Chỉ là... Có chút hâm mộ nàng ấy”.

“Hâm mộ?” Tiêu Úc Tĩnh hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn nữ tử áo đỏ.

Ánh mắt đằng sau khăn che mặt của nàng phẳng lặng như nước, không hề biến đổi.

A Tĩnh hơi trầm ngâm, hiện nụ cười khổ, nhìn trời cao: “Thiện lương, kiên định, tự lập, tự ta làm không được, nhưng ta vẫn nhất mực có ý kính nể dạng người như thế này...” Nàng chuyển đầu nhìn Thính Tuyết lâu chủ, phát giác vị công tử trẻ tuổi này có chút gì đó ưu tư, liền tiếp tục cười hỏi: “Kỳ quái lắm phải không, Lâu chủ?”

“Ta hiểu rồi”. Tiêu Úc Tĩnh khẽ gật đầu, thở ra, “Giống như năm ấy nàng tha cho Thu Hộ Ngọc vậy, phải không?”

A Tĩnh biến sắc, nhưng vẫn điềm nhiên nói: “Tôi không hy vọng tạo ra một Thu Hộ Ngọc thứ hai nữa”.

Hồi 15

Tiêu Ưc Tình đi thật lâu rồi mà A Tĩnh vẫn ngồi ở ghế dài ngo ngẩn, xuất thần, ánh mắt do dự không quyết.

“Tĩnh cô nương”. Cuối cùng không nhịn được, Phong Sa khẽ đẩy cửa, gọi nhỏ.

Nữ tử áo đỏ giật mình tỉnh thần lại, bước lại giúp nàng mở cửa.

Phong Sa bước trở ra mật thất, nhưng không biết nói gì cho ổn. Thật lâu sau, nàng mới mở lời: “Lúc nãy vô ý nghe hai người nói chuyện trong bang, thật là quá mạo muội. Vạn nhất bị Tiêu lâu chủ biết được...”.

A Tĩnh chỉ cười nhợt nhạt: “Người cho rằng Lâu chủ không phát giác người bên trong ấy sao? Y không vạch trần, như vậy thì không có vấn đề gì rồi”.

Nàng nhìn Sơn Xuyên đồ bị rượu tràn ngập, mục quang lộ vẻ phức tạp, khe khẽ gật đầu: “Không ngờ lại quyết định đánh Thần Thủy cung nhanh như vậy, ngay cả đất Xuyên Tây cũng không bỏ qua?... Nhưng mà, dù sao cũng hoàn thành tâm nguyện của người rồi, cung hỉ”.

Phong Sa cười khỏ nói: “Chỉ phục sự biến hóa tâm tình nhanh chóng của các đại nhân vật các vị”.

Đưa tay làm mây lật tay làm mưa, suy cho cùng chỉ có những nhân vật cao cao tại thượng mới làm được.

A Tĩnh cười lạnh: “Ha... Người cho rằng Lâu chủ chỉ vì cái giận nhất thời mà diệt Thần Thủy cung sao?”

Lắc lắc đầu, nữ tử áo đỏ cuối cùng không nói tiếp nữa.

Yên lặng một lúc lâu, Phong Sa cảm thấy tay chân mình có vẻ thừa thãi, nhìn ra hai cánh cửa, không biết nói gì đành hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi chỗ tôi tránh vào là...”.

“Đằng sau cánh cửa đó là phòng ngủ của ta”. A Tĩnh ngắt ngang, sắc mặt nhợt nhạt, “Đây là mật thất, trực tiếp liên thông giữa phòng của ta và Lâu chủ, tiện cho việc nghị sự hàng ngày. Thân thể Lâu chủ không tốt, nhiều lúc nửa đêm đổ bệnh, ta phải chiếu cố thật tốt”.

Phong Sa gật đầu, nhìn ánh mắt trầm tĩnh như nước sau mạng che mặt của nữ tử áo đỏ, nhìn không được hỏi một câu: “Trong giang hồ truyền ngôn, giữa hai người, hai người... là quý mến lẫn nhau, đúng không?”

Lời vừa nói ra thì nàng đã hồi, nhưng A Tĩnh không hề để ý, ngược lại cười giễu cợt hỏi lại: “Nhân trung long phượng, đúng không? Ta cũng có nghe đến thứ truyền ngôn rảnh rồi đó, mấy người ấy mà biết cái gì?”

Nhìn những phiến lá đã trở vàng ngoài cửa, ánh mắt của nữ lãnh chúa

Thính Tuyết lâu hồ hững mê li như băng như tuyết: “Ta và y... chuyện giữa chúng ta người khác không thể nào hiểu được. Con người của y, kỳ thật đã coi mọi vật ngoài thân đều không còn có ý nghĩa gì...”.

“Cũng có thể vậy. Vừa rồi thấy y chuẩn bị tiến công Thần Thủy cung, thủ đoạn quyết liệt và ngoan độc, đích xác là làm người ta rúng động và ớn lạnh tận tâm can”. Phong Sa lẩm bẩm nói, cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, tựa hồ đã kinh qua một thời gian suy nghĩ thật lâu, nhìn vị nữ tử áo đỏ trước mặt, nghiêm túc nói, “Nhưng tôi nhận thấy rằng... Cảm tình của y đối với cô nương được giấu kỹ trong lòng, khi hành sự y có phong cách và khí thế ngất trời của bậc đại tướng, đối với thủ hạ ân và uy đều trọng, đối với bản thân tự kiểm chế nghiêm ngặt. Y và cô... Rõ ràng chẳng phải phạm nhân, dường như, dường như là người trời vậy... Hèn gì ở ngoài mọi người đều nói hai người là nhân trung long phượng”.

“Nhân trung long phượng, nhân trung long phượng... ha ha”. A Tĩnh đột nhiên cười lạnh, không hề phản đối một lời, tuy nhiên, ánh mắt lại biến đổi vô cùng phức tạp.

Dường như muốn kết thúc đề tài phiền muộn này lại, nàng ta đứng lên, quay đầu ơ hồ nhìn Phong Sa, hỏi: “Người chẳng phải là đã hỏi qua ta, vì sao lại mang người đến chỗ này sao? Không sai, ta muốn cho cô thấy một thứ... Theo ta”.

*

Trong nội bộ tòa bạch lâu của Thính Tuyết lâu lại có nhưng còn đường cực kỳ phức tạp. Phong Sa theo sau A Tĩnh một đoạn đường thì đã hoàn toàn mất đi cảm giác phương vị vốn có, chỉ biết im lặng bám theo sau nữ tử áo đỏ phía trước.

Đến một nhập khẩu, A Tĩnh kéo một cơ quan, mở ra cửa ngầm tiến vào trong. Phong Sa tự biết không nên hỏi nhiều, liền im lặng đi sát theo nàng.

Không biết đi được bao lâu, bước chân của A Tĩnh đột nhiên dừng lại, điềm đậm nói: “Người xem”.

Trên vách thông đạo có một lỗ quan sát bí mật, có thể thông qua đó nhìn rõ mọi hoạt động trong phòng trong. Thông qua lỗ đó, một đại điện cực kỳ rộng lớn hiện ra trước mắt. Bốn dãy tường đao kiếm treo đầy, ảm ảm khắp nơi vết máu đã khô.

Tuy nhiên, không khí trong đó càng nặng nề hơn, bức đến con người ta muốn thở không nổi.

Trong thất có người, chia thành các nhóm năm ba người, hoặc đứng hoặc ngồi, mỗi nhóm một chỗ, lấy màn ngăn ra, nhưng không hề tạp nhạp. Mỗi

người trong đó đều cầm binh khí, hoặc tĩnh tọa suy nghĩ, hoặc so vai bĩ thí. Họ xuất thủ ngoan lạt, dùng chiêu âm độc, chỉ cần trúng phải là chết ngay. Thỉnh thoảng có người bị trúng một chiêu thân chịu trọng thương, nhưng không thềm phát ra tiếng kêu la nào. Khi ấy sẽ có người đỡ y đi khỏi, sau đó sẽ có người khác thay vào.

Phong Sa thông qua lỗ nhỏ trên vách quan sát tình hình trong thất, đột nhiên nhìn thấy một hắc y thiếu niên vừa đánh ngã một vị đồng bạn, đưa kiếm đầy máu chùi lên tay áo, đột nhiên nhìn về phía nàng, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết.

Nàng không tự chủ “A” lên một tiếng, lập tức nhớ đến ánh mắt của Cao Hoan.

Một ánh mắt lạnh lùng đậm bạc, dường như cùng từ một người phóng ra!

“Đó chính là các sát thủ Xuy Hoa tiểu trúc của Thính Tuyết lâu, đây là nơi huấn luyện”. Đột nhiên, thanh âm của A Tĩnh cất lên. Nó bình tĩnh, điềm nhiên, không mang tí ti cảm tình.

Tuy là cách một tường ngăn, nhưng trước mặt thủ hạ, nàng đã vô ý lộ ra vẻ uy nghi ngày thường.

Nàng đưa Phong Sa đi giữa hai bức tường, nhẹ giải thích: “Đây là một ám đạo, dùng để cho các nhân vật cao cấp trong lâu có thể tùy thời tùy khắc đến kiểm tra tình huống, lúc thường chỉ có ta, Thạc Ngọc và bọn Giang Lăng là hay đến”.

Lại đến một gian phòng khác, A Tĩnh dừng chân lại, đứng nhìn vào.

Trong nội thất có một bàn dài, một hàng thiếu niên vận hắc sắc kinh trang đang đứng chỉnh tề bên cạnh dùng cơm. Thức ăn rất đơn giản, chỉ một tô cơm trắng và một đĩa dưa muối, nhưng mỗi người đều ăn với thần sắc nghiêm túc cung kính, dường như đó là một thứ thức ăn cực kỳ ngon lành hoa mỹ vậy.

Mỗi người đều ăn cực kỳ nhanh, không chừa lại hạt cơm nào, kể cả những hạt thóc cứng cũng được ăn sạch. Cả một phòng lớn như thế, nhiều người cùng ăn một lúc như thế, mà không hề vang lên tiếng động nào, ngay cả tiếng đĩa chạm vào chén cũng không hề nghe.

“A, đó là cái gì?” Ánh mắt vừa quét qua, mở miệng là Phong Sa không tự chủ a lên kinh ngạc.

Điều kỳ quái chính là, nàng thấy mỗi sát thủ ấy đều mang theo một động vật bên cạnh!

Hoặc chó hoặc mèo, có rắn có chim, dường như là đã được họ tự nuôi rất lâu, đối xử với nhau thật thân mật. Không ít người lúc ăn uống đều dành một phần cho chúng ăn, rõ ràng là cực kỳ sủng ái. Nàng nghi ngờ nhìn A Tĩnh dò

hỏi, không hiểu các sát thủ này tự nuôi thú cưng để làm gì.

“A... Đương nhiên là phải nuôi cho tốt mấy con vật này, sau này ăn mới có mùi có vị”. A Tĩnh hồ hững đáp.

Phong Sa giật mình, lẩm bẩm: “Thì ra... Thì ra là nuôi để ăn sao? Quả là đáng tiếc...”.

A Tĩnh cười lạt, khẩu khí đột nhiên chuyển thành nghiêm lệ như đao: “Không, đối với những người đó mà nói, thì đó là những đồng bạn duy nhất của họ! Họ nuôi mấy vật nhỏ đó hơn một năm rồi, thường ngày huấn luyện có dư, cùng đi cùng ở, thậm chí cùng ăn một bát cơm, cùng ngủ trên một giường. Nhưng họ làm vậy là có mục đích cuối cùng, đó chính là để tự tay giết những con vật ấy! Khi huấn luyện kết thúc, ở buổi tửu yến cuối cùng, trong lâu quy định họ phải tự thân giết chết mấy con vật này, phanh thây xẻ thịt làm món thực vật cho bản thân trong buổi tiệc ấy”.

Quay đầu lại, nữ tử áo đỏ nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Phong Sa, không khỏi cười cười. Phong Sa phát hiện trong cái cười này, mắt nàng ta không hề cười, lại mang theo một chút tàn khốc và lạnh lùng, chẳng có chút khác biệt gì so với Cao Hoan và Tiêu Úc Tình!

“Họ thật tịch mịch, thật gian khổ, do đó phải nuôi một động vật để bầu bạn. Nhưng thân đã là sát thủ, tuyệt đối không thể có cảm tình với bất kỳ sự vật gì! Do đó tuy họ và các động vật tiếp xúc hàng ngày, nhưng lúc nào cũng phải đề phòng bản thân sản sinh sự lưu luyến đối với chúng, để khỏi đến lúc cuối cùng không hạ thủ được”. A Tĩnh khẽ cười cười, “Nếu như họ không muốn chết... thì không thể có cảm tình với bất cứ thứ gì”.

“Tôi hiểu rồi”. Phong Sa đột nhiên ngắt lời, không nhẫn tâm nghe thêm nữa.

Đây chính là phương pháp huấn luyện thủ hạ của Thính Tuyết lâu sao? Đối với năng lực cơ thể của họ, về võ nghệ thì gọt giũa ngàn vạn lần, về tình cảm thì giày vò lui tới, cho đến khi diệt hết mọi bản tính trời sinh. Như thế, cái gọi là sát thủ đã được huấn luyện thành công...

A Tĩnh khẽ vuốt một lọn tóc, cười cười: “Tuy nói hiện giờ có rất nhiều tổ chức sát thủ lấy ám sát đánh giết làm mưu sinh, ví dụ như Phong Vũ tổ chức có thanh danh vượt hẳn Thính Tuyết lâu, nhưng số lượng sát thủ của chúng ta huấn luyện ra, tuy không nhiều, nhưng chẳng thua kém bất cứ kẻ nào”.

Tuy nhiên, nhìn những thiếu niên trong đó, ánh mắt của nữ lãnh chúa Thính Tuyết lâu không hề có vẻ tự hào nào, ngược lại là có chút thở than.

Như vậy... Cao Hoan cũng được từ đó mà huấn luyện ra?

Phong Sa muốn hỏi.

Nhưng khi nghĩ đến cái danh tự này, trong lòng nàng không khỏi trào lên một nỗi thống hận và thê lương.

Tuy mọi thứ trước mắt đều khiến nàng liên tưởng đến hắn, nhưng không biết vì sao, nàng không muốn đề cập đến cái tên ấy trước mặt A Tĩnh.

Nhìn nữ tử bên cạnh không nói gì, A Tĩnh tiếp tục: “Giống như ở những chỗ khác, những sát thủ không hoàn thành nhiệm vụ trở về trong lâu đài phải chịu sự xử phạt thê thảm hơn gấp ngàn vạn lần... Chúng là sát thủ, vô luận là quan hệ với ai, đều tuyệt không thể sản sinh chút tình cảm nào”.

Ánh mắt sáng rực của nàng nhìn Phong Sa chăm chú, tựa hồ ẩn trong đó nhiều thâm ý.

Dưới ánh mắt ấy, Phong Sa từ từ cúi đầu, trong lòng không rõ dâng lên tư vị gì.

Rồi nàng cứ theo A Tĩnh từ từ tiến về phía trước, đến một chỗ khác.

Thông qua lỗ nhỏ trên vách, nàng lại thấy một phòng nhỏ bên ngoài bí đạo. Trong phòng âm ám, ẩm ướt, đặt một cái đỉnh lớn có lửa cháy phừng phừng. Ở góc tây bắc âm ám của phòng có một người ngồi, ngoài ra còn có hơn mười vị thiếu niên khoanh tay đứng im trước cự đỉnh, hầu hết đều mang theo một túi vải.

Cách một bức tường, thế mà Phong Sa cảm giác được một không khí nóng bức ngọt ngào khó thở vô cùng. Vừa ghé mắt vào bức vách, nàng đã nghe trong chỗ góc phòng âm ám đó vang tiếng một giọng nói lạnh lùng: “Thời gian một tháng đã qua, nhiệm vụ của các ngươi hoàn thành chưa?”

Lời vừa dứt, các vị thiếu niên đều quỳ một chân xuống, mở túi vải trong tay, đưa lên ngang mày: “Không nhục sứ mệnh, thỉnh Đan chủ kiểm tra!”

Từng túi được mở ra, bên trong đầy huyết, đều là một đầu người có sắc mặt như còn sống.

Ánh mắt quét qua hết một vòng, vị Đan chủ ngồi trong góc tối đó vẫy vẫy tay, cho mọi người đứng dậy: “Tốt lắm, mỗi người đi lãnh một nghìn lượng bạc, nghỉ ba ngày. Đem đầu người hỏa thiêu!”

Ngữ âm của y lạnh lùng khàn nhạt, dường như không phải tiếng người.

Lúc này, y đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Lý Mân, ngươi vì sao về tay không?”

Mọi người đều đã đứng lên, chuẩn bị cáo thối, chỉ có một hắc y sát thủ vẫn quỳ dưới đất, không động dậy từ lúc vào tới giờ, cánh tay phải cầm cái bao rồng phát phơ!

Phong Sa nhìn sát thủ tên “Lý Mân” ấy, thấy hắn chỉ khoảng hai mươi tư hai mươi lăm, mi thanh mục tú, dường như là người Giang Nam.

Tuy biết bản thân không hề hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thần tình của sát thủ vẫn trấn định như thường, dường như đã chuẩn bị sẵn tâm lý: “Chúc hạ vô năng, không hề giết một nhà Liễu phủ, thỉnh Đàn chủ xử tội”.

“Xử tội? Ngươi nói quá ung dung ha”. Đàn chủ cười lạnh, tiếng cười giống như hai thanh sắt cọ vào nhau, “Ngươi cũng biết nhiệm vụ bất thành, sẽ bị tội gì chứ?”

“Chúc hạ biết rõ”. Lý Mân cúi đầu đáp, nhưng ngữ khí có chút run rẩy, “Chúc hạ cam nguyện chịu phạt”.

“Rất tốt, ngươi rất có khí phách”. Đàn chủ lạnh lùng phán, rồi không nói gì nữa.

Trong bí đạo, Phong Sa nhìn không được quay đầu lại run giọng hỏi: “Các người, các người thật là sẽ giết hắn thật sao? Không hoàn thành nhiệm vụ... có thật là phải chết?” Nhìn ánh mắt bất nhẫn và đau thương ai oán của nàng, A Tĩnh chỉ lạnh lùng đáp: “Nếu như có thể khiến hắn thung dung tự tại, thì đó là chuyện tốt không gì bằng”.

Thanh âm của nàng lạnh như băng tuyết: “Nhưng xem ra... người này còn có ẩn tình gì khác, nên ngay cả chết mà cũng không sòn”.

Chưa dứt lời, Đàn chủ đã cười lạnh lùng từ trong khoảng hắc ám âm lãnh ấy, gằn mạnh từng lời: “Lý Mân, ngươi không cần phải gấp như thế... Ta sẽ cho ngươi gặp một người này trước”.

Y vỗ tay, cửa bị đẩy bật ra. Hai sát thủ đưa một người tiến vào.

Nhìn người bị bắt đưa vào, ánh mắt Lý Mân đột nhiên biến hắc, ngay thân thể vững chãi như đá là vậy mà cũng run rẩy kịch liệt.

Người bị đưa vào chỉ còn vài hơi thở thoi thóp, toàn thân đầy máu, tựa hồ đã chịu qua nhiều sự đày đoạ phi nhân. Người ấy ngẩng đầu, Phong Sa không khỏi kinh hô: khắp mặt tuy đầy huyết, nhưng mắt và mi như tranh vẽ, là một người xinh đẹp mỹ lệ vô cùng!

“Thanh Thanh!” Nhìn thấy nữ tử đó, Lý Mân không nhẫn nại được nữa, nhào ngay lại muốn đỡ nàng dậy.

Nhưng hàn quang chợt lóe lên, hai sát thủ đã đưa đao ngăn trước mặt hắc hắc không thể tiến lên trước nữa phân.

Nghe hắc gọi như thế, thiếu nữ tên Thanh Thanh chợt run bắn người, phảng phất như khôi phục lại thần trí, từ từ ngẩng đầu, nhìn hắc, ánh mắt thê lệ như kiêu.

“Ngươi, các người giết chết cha mẹ ta! Ngươi là tên súc sinh!... Chúng ta đối xử với ngươi như vậy, ngươi lại, lại...” Thanh Thanh chợt điên cuồng hét lớn, giẫy giụa muốn nhào tới, “Là ngươi quay về đem tin tình báo thuật

lại cho Thính Tuyết lâu! Đúng không? Nếu không, nếu không... Vì sao họ lên dễ dàng đánh vào tận trong phủ, giết hết mọi người! Người là thứ súc sinh!”

Nàng ta điên cuồng giãy đạp, muốn nhào tới liều mạng. Sát thủ bên cạnh không khách khí gì đánh một phát lên cổ nàng, khiến nàng té quy xuống đất.

Lý Mân ngẩn người, ánh mắt từ từ dâng lên niềm tuyệt vọng.

Liều phủ, đã chịu họa diệt môn rồi sao?

Hắn nghĩ bản thân nghịch lại mệnh lệnh, là có thể tạm thời bảo trụ một nhà Thanh Thanh, nhưng không ngờ thủ đoạn trong lâu lại nhanh như lời đình và khốc liệt đến như vậy.

“Lý Mân, người thấy rồi đó! Người chẳng cứu được người nào... Người căn bản chẳng cứu được người nào! Người cho rằng cái chết của một mình người có thể cải biến cái gì nào?” Trong âm ám, Đàn chủ nói từng lời sắc bén như đao, “Người không sợ chết, rất có chí khí. Nhưng hiện giờ mười chín mạng trên dưới của Liều phủ đã bị giết sạch sành sanh! Bất Thanh Thanh đến đây, ta chính là muốn khiến người tâm phục khẩu phục”.

Nhìn gương mặt trắng sát như chết của thủ hạ, Đàn chủ uy nghiêm nói: “Nhiệm vụ không hoàn thành là một chuyện; Nhưng tự tiện thả phạm nhân là một chuyện khác. Lý Mân, người phạm phải đại tội như vậy, còn có lời gì để nói?”

Sát thủ tên Lý Mân ấy sắc mặt tái nhợt, ánh mắt phùng lên như yêu quỷ, toàn thân không ngừng run run.

Đàn chủ lại cười lạnh, nhìn Thanh Thanh đang nửa tỉnh nửa mê, cất lời: “Được rồi, người được xem la kẻ xuất chúng trong mọi người, ta có thể cho người cơ hội nữa. Nếu như người tự thân giết ả để biểu hiện sự hối hận, ta sẽ chỉ lấy cánh tay trái của người, miễn cho người khỏi chết”.

Lý Mân giật bắn người, thẳng lưng lên nhìn Đàn chủ trong bóng tối ấy, nhưng không hề hồi đáp.

Dường như hiểu tâm lý thủ hạ đang đấu tranh kịch liệt, người thủ lĩnh ấy cất giọng đều đều, dẫn dắt: “Giết ả rồi thế nào? Dù gì ả cũng cho rằng người là hung thủ sát nhân, đã hận người thấu xương, vậy cứ để cho ả triệt để thêm chút nữa!”

Thanh âm đó âm lạnh và thâm trầm, nhưng lại có vị đạo dẫn dụ mạnh không gì tưởng tượng.

Giống như bị thôi miên vậy, Lý Mân từ từ rút kiếm, nhìn Thanh Thanh trong vũng máu, ánh mắt hiện ra thần sắc rất thống khổ và phức tạp, từng bước từng bước tiến lại gần. Kiếm của hắn hạ thấp xuống, gần sát cái cổ

trắng như tuyết của nữ tử, tay run rẩy kịch liệt, nhưng thủy chung không thể hạ xuống tiếp được nữa.

Phong Sa lúc ấy tập trung nhìn vào ánh mắt của hắn, không biết vì sao tim đập thình thịch.

Nàng dường như nhớ lại, dưới cái trán cao và mái tóc dài ấy, đã từng nhìn thấy ánh mắt giống y như vậy của một người!

Nàng dường như đã có chút minh bạch, tâm tình của người này lúc này, có điểm gì đó giống với kẻ có tính cách không thể nào đoán được nàng đã gặp lúc trước.

Chần chừ một lát, Lý Mân đột nhiên thu kiếm, quỳ xuống, mặt hướng về phía Đàn chủ, quyết liệt: “Xin thỉnh Đàn chủ trừng phạt chúc hạ!”

Tựa hồ cuối cùng cũng có vẻ chân kinh, Đàn chủ im lặng một lúc rồi lạnh lùng hỏi: “Xử phạt? Người không sợ khốc hình lăng trì ba trăm sáu mươi bảy đao sao? Giết ả chỉ bằng một kiếm, nhưng người lại muốn chịu khổ dưới ba trăm sáu mươi bảy đao! Người hãy nghĩ kỹ đi!”

Lý Mân đột nhiên ngẩng đầu, mục quang không còn vẻ lạnh lùng đạm bạc lúc thường, mà như là một ngọn hỏa sơn đang tuôn chảy!

“Đàn chủ, người nhất định không hiểu trên đời này còn có một thứ có thể khiến người ta chết trăm lần vẫn không hối!” Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn thượng cấp, rồi nhìn những đồng liêu im lìm chung quang đó. Hắn toàn lực la hét, âm thanh run rẩy, “Người có thể giết ta, giống như giẫm chết một con kiến, sau đó tìm một người khác thế ta... Nhưng người vĩnh viễn không hiểu đó là thứ gì!”

“Im miệng! Im miệng cho ta!” Phảng phất như bị thủ hạ kích nộ mất đi sự khống chế, Đàn chủ trong bóng tối kia đột nhiên thét chìm, thanh âm cũng run rẩy không có cách gì che giấu, “Ta hiểu! Ta thậm chí còn hiểu rõ hơn người!”

Trong giây phút ấy, mọi người đều cả kinh, đưa mắt nhìn nhau.

Thậm chí ngay cả Lý Mân cũng tỉnh lại từ trong cuồng nộ, nhìn vị Đàn chủ trong khoảng không âm ám ấy.

Đàn chủ dường như tự biết mình lỡ lời, ngừng lại một chút, rồi khôi phục lại ngữ điệu không buồn không giận lúc thường: “Như vậy, ta chỉ có thể theo quy củ mà làm thôi. Đem lệnh bài, bội kiếm, và mọi thứ giao trở lại. Sau đó, đến chỗ Hoàng Tuyền đại nhân lãnh phạt”.

Y phất phất tay, chỉ vào nữ tử đang thoi thóp, nói với hai sát thủ đứng kế đó: “Nữ tử đó không còn dùng được việc gì nữa, đem ả xuống đi!”

Lý Mân cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt hiện nỗi bi thương vô hạn. Hắn chỉ

nhìn nàng như thế, rồi chuyển người bỏ đi.

Nhưng trong cái chớp mắt ấy, Phong Sa nhìn được bao thâm tình và tuyệt vọng của hắn.

Hai vị sát thủ định mang Thanh Thanh đi, chợt nàng từ trong hôn mê đột nhiên cắn vào tay một sát thủ, tránh thoát, dùng giọng nói khàn khàn gào thét mắng Lý Mân: “Súc sinh! Người hại chết toàn gia ta, ta làm quỷ cũng không tha cho người! Người là tên đao phủ!”

Nàng giãy giụa: “Ta phải giết người, ta phải giết người!”

Nàng lao đảo nhào đến, máu bê bết khắp mặt đất.

Đề Thanh Thanh chính tay giết Lý Mân, cũng xem như là một sự trừng phạt không gì tốt hơn chăng?

“Như thế, cũng tốt”. Đàn chủ trong hắc ám khẽ than dài, không nói gì vung tay ra hiệu, ý bảo bọn thủ hạ nhường đường, cứ để nữ nhân ấy đến giết tình lang của mình.

Phong Sa không nhẫn tâm nhìn, vội đưa mắt rời khỏi lỗ hồng.

“Đừng có thế. Huấn luyện sát thủ năm nào cũng phát sinh sự tình như vậy”. A Tĩnh điềm đạm nói, phảng phất như hồi ức lại điều gì, trong mắt cũng hiện ra dấu máu, nghiêm lạnh và quyết liệt, “Người biết cái gì là giang hồ không? Chính là như thế! Chẳng phải một mình Thính Tuyết lâu như thế, mà các tổ chức muốn đạt được lực lượng cùng đều như thế cả. Nếu chúng ta huấn luyện mà dung tình những thứ này, thì là không làm tròn trách nhiệm với các sát thủ vậy”.

“Vị Đàn chủ ấy quả thật là có tấm lòng sắt đá, chẳng lẽ y không thể tha cho họ một đường sống hay sao” Phong Sa phẫn uất hỏi, có chút bất bình.

A Tĩnh từ tốn cười, bình tĩnh đáp: “Người không biết, mấy năm trước hắn cũng như thế mà vượt qua đấy”.

Nàng nhìn Phong Sa, giọng nói rất uy nghiêm: “Hơn nữa, nếu hắn không làm thế, người cao hơn sẽ xử tội hắn”.

Hai người chưa đối thoại xong, đột nghe trong nội thất có một tiếng “A” kêu thảm, sau đó là những tiếng ồ lên kinh ngạc.

Phong Sa vội quay nhìn vào trong, vừa nhìn thấy đã như sét đánh, thất thanh hô: “Chết rồi!”

Nàng chum lấy tay áo của A Tĩnh, run giọng nói: “Chết rồi!”

“Cái gì?” Đột nhiên mình bạch Phong Sa nói là “Ai” chết, sắc mặt A Tĩnh có chút bất ngờ, đồng thời cúi người nhìn vào trong.

Trong nội thất vừa xảy ra cảnh tượng rất quái dị, Thanh Thanh vừa rời nhào tới định giết Lý Mân giờ đã bị một kiếm xuyên tim. Nhưng hai tay

Thanh Thanh giữ chặt tay cầm kiếm của Lý Mân, cả người dường như nhào đè lên kiếm.

Lý Mân nhìn nàng, mục quang kinh ngạc và cuồng loạn.

“Thanh Thanh, nàng, nàng, tại sao lại làm như thế?” Lý Mân không tin, tựa như rên rỉ kêu gào, vút kiếm đi, dùng lực ôm chặt thân thể từ từ mất đi sinh khí của nàng, lăm nhăm cất tiếng hỏi.

Mặt mày đầy máu của Thanh Thanh giờ chợt trắng trẻo và mỹ lệ dị thường. Nàng thu lại hết biểu tình thống hận điên cuồng vừa rồi, nắm chặt tay của hắn, từ từ nở ra nụ cười mỉm thâm tình: “Mân, muội... muội kỳ thật... không hận huynh chút nào. Đúng thế. Muội biết... Huynh có điều khó xử. Huynh... đối với cả nhà muội... rất tốt”.

Nàng thở lấy hơi, đôi mắt sáng ngời không hề chớp, nhìn hắn trừng trừng, trong mắt đầy thâm tình vô hạn: “Thế... muội không muốn huynh chết. Huynh hiện giờ... hiện giờ đã tự tay giết chết muội, có thể... tiếp tục sống tốt rồi. Chỉ mong... mong đừng tiếp tục, tiếp tục... bị họ khống chế nữa...”.

Lời của nàng rất yếu ớt, nhưng tất cả người trong và ngoài phòng đều nghe rõ, mọi lời mỗi tiếng đều phảng phất như sấm rền.

Cách một bức tường, Phong Sa mặt mày đứng đó, ánh mắt như nhìn vào cõi hư vô.

Thật lâu sau, nàng mới quay đầu, nhìn nữ tử áo đỏ ở bên cạnh.

Dường như bị cử động cuối cùng của Thanh Thanh làm cho chấn động, đôi mắt đang sau mạng che mặt ấy cũng hiện vẻ kích động.

Phong Sa đột nhiên khe khẽ cười, nhìn nàng ta nói: “Cô cao hứng rồi sao? Các người huấn luyện... Đó chính là sự huấn luyện của các người! Vô luận là huấn luyện như thế nào, đều không có biện pháp áp chế nhân tâm!”

Nữ tử áo đỏ không nói, khoảng giữa hai bờ mi nhanh chóng khôi phục lại biểu tình bình thản, đẩy vào một cơ quan, từ trong chỗ kín bước vào trong thất.

Nhìn thủ lĩnh đột nhiên xuất hiện, bọn sát thủ trong thất đang ngơ ngẩn đột nhiên phát kinh, cúi người quỳ xuống: “Bái kiến Tĩn cô nương!”

A Tĩn bước vào trong thất, không hề nhìn thuộc hạ, chỉ nhìn chằm chằm vị sát thủ đang ôm chầm người thương có thân hình đầy máu đó đau khổ khóc lóc. Cho dù hắn có nghe có biết Thính Tuyết lâu nữ lĩnh chủ đã đến, nhưng ánh mắt vẫn ảm đạm, không nói một lời nào.

Đột nhiên, Lý Mân hô lên một tiếng: “Thanh Thanh!”

Phong Sa không còn nhin được nữa, không còn quan tâm đây là chuyện nội bộ của Thính Tuyết lâu, vội vã bước lên cứu chữa. Nhưng khi xem xét

mũi của Thanh Thanh, sắc mặt nàng tái hẳn. Sững người một chút, nàng ngẩng đầu nhìn nữ tử áo đỏ, run giọng nói: “Cô... cô ấy chết rồi! Tĩnh cô nương, cô ấy chết rồi!”

Chỉ khẽ thở dài, A Tĩnh không nói gì cả.

Nước mắt của Phong Sa cuối cùng cũng ứa ra, thấp giọng lặp đi lặp lại: “Nàng ấy chết rồi? Nàng ấy chết rồi! Nàng ấy chết rồi!...” Sự phần nộ trong mắt nàng càng lúc càng mạnh, đột nhiên quay đầu nhìn về góc phòng tâm tới khàn giọng hét: “Ngươi... ngươi vì sao lại bức nàng ta chết chứ!”

“Không sai, là ta bức ả chết”. Đàn chủ vẫn lạnh lùng hồi đáp, từ từ bước ra khỏi góc phòng, ngẩng đầu nhìn nàng, nhạt giọng hỏi, “Vậy... ngươi có thể làm gì nào?”

Phong Sa chột sững người, lui liên tiếp mấy bước mới vọt miệng kêu lên: “Cao Hoan!”

Hồi 16

Cao Hoan! Vị Đàn chủ nhẹ bước đi ra từ trong bóng tối ấy chính là Cao Hoan!

Phong Sa ngơ ngẩn nhìn hấn, bờ môi run run, không nói một lời, chỉ từ từ lui lại.

Một tháng nay, bản thân nàng tuy không thừa nhận, nhưng sâu tận đáy lòng lại mong mỗi được gặp lại hấn, nhưng hôm nay... không ngờ... họ lại gặp nhau bất thành tình như thế này, trong tình huống như thế này.

Lúc này, Lý Bân đã ẩm gọn thi thể của Thanh Thanh từ từ đứng lên. Máu từ ngực người yêu ứa ra, thấm đẫm cả nửa thân người hấn. Hấn chờ dần bước đi, căn bản không lưu ý vô số sát thủ đang án kiếm ở bên cạnh, thẳng bước mà tiến, ngay cả nhãn thần cũng biến thành si ngốc.

“Người... sau này có hối hận không?” Khi Lý Mân đi ngang A Tĩnh, nàng đột nhiên mỉm cười lọt lạt hỏi nhỏ một câu. Giữa hai mắt nàng hiện lên một thứ thần sắc rất khó đoán, có chút lạnh lạnh, sắc bén như dao.

Cả lời của Thính Tuyết lâu nữ lĩnh chủ cũng không hề lọt vào tay, Lý Mân cứ y vậy ôm chặt thi thể Thanh Thanh, vượt qua khỏi A Tĩnh, căn bản không để ý gì đến thanh kiếm đỏ chói đã nhiễm máu hàng vạn người lấp ló cạnh thân nàng.

Tên Xuy Hoa tiểu trúc sát thủ này đúng là đã lú lẫn mất rồi, mặc tất cả, không lường lự gì đi thẳng ra khỏi cửa.

Hấn muốn rời khỏi nơi ấy, thậm chí kiếm cũng không mang theo, trực tiếp muốn đi ngay ra khỏi Xuy Hoa tiểu trúc!

Quang mang lạnh lùng lóe lên trong mắt Cao Hoan, hấn không thềm nghĩ, với thân phận Đàn chủ, hấn ra tay. Ngón tay búng ra, một ám khí lạnh lẽo phóng vút trong không khí. Những người muốn li khai khỏi Thính Tuyết lâu từ đó đến giờ đều không dễ dàng!

Tuy nhiên, ám khí tử vong ấy vừa bay vượt qua người nữ tử áo đỏ thì đột nhiên lệch khỏi phương hướng ban đầu, kêu đập một tiếng cắm lên trên cửa. Lý Mân không hề hay biết, cả đầu cũng không quay lại, ngang nhiên đi về phía trước, vượt qua khỏi cửa.

“Để hấn đi”. Ngón tay vừa rời chốt động, A Tĩnh đánh lệch hướng ám khí, hạ lệnh.

Tất cả sát thủ bỏ tay đang án kiếm ra, lùi qua một bên. Trên gương mặt Thính Tuyết lâu nữ lĩnh chủ không có tí biểu tình nào, nhìn thuộc hạ thất thần ôm chặt người yêu rời khỏi cửa, khe khẽ phân phó: “Những người khác ra ngoài cho ta”.

Những thuộc hạ đều lui ra, cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại ba người. Mực quang của Phong Sa từ lúc đầu đã không rời khỏi mặt Cao Hoan. Nàng thủy chung chẳng nói câu nào, quyết định lùi lại, lùi về ám đạo.

Nhưng trước khi nàng lùi đến nơi, A Tĩnh chợt động, vươn tay giữ chặt lấy nàng.

“Rất tốt. Hôm nay ta cho hai người một cơ hội cuối cùng... Nói cho rõ mọi điều”. Ngữ khí của A Tĩnh bình tĩnh, không vui không buồn, từ từ nhưng quyết đoán: “Không cần biết thế nào, hôm nay cũng nên có một sự rõ ràng”.

“Kỳ thật, chuyện đó đã làm xong lâu rồi”. Cao Hoan chỉ điềm nhiên trả lời.

Nhìn con người đột nhiên biến thành xa lạ ấy, Phong Sa khẽ máy động môi, thật lâu sau cuối cùng không nhìn được, mắng: “Cao Hoan, người căn bản không phải là người!”

Cao Hoan cũng đang tĩnh lặng nhìn nàng, không hề mở miệng. Khi nghe được lời này, thần sắc của hắn như chợt nhẹ hẫng đi, khóe miệng phát ra nụ cười nhạt nhẽo, thông thả đáp: “Cô nói đúng lắm”.

Trả lời xong câu đó, hắn chuyển sang A Tĩnh, cung kính nói: “Tĩnh cô nương, lời đã nói rõ ràng rồi. Chúc hạ cáo lui”.

Hắn từ từ chuyển thân, mực quang thủy chung không có tí ti dao động.

“Mọi chuyện hôm nay cũng là chuyện tiêu Cao đã trải qua từ bảy năm về trước. Người đừng có cho rằng là hắn không hiểu sự cảm thụ của Lý Mân”. A Tĩnh cuối cùng cũng cất tiếng, điềm đạm cho Phong Sa biết.

Phong Sa kinh hãi, gương mặt nhìn Cao Hoan. Lần đầu tiên, con người đó tránh cái nhìn của nàng.

A Tĩnh cứ nhất mực nhìn vào hư vô, mặt không biểu tình: “Người mà biết cái gì? Chính là vì hiểu rõ, nên mới vô tình”.

Hai tay Cao Hoan chợt nắm chặt, đầu vai run run, hiển nhiên câu nói này đánh thẳng vào nội tâm của hắn.

“Ta mang người đến đây, chính là muốn người hiểu rõ hắn vì sao lại biến thành như vậy”, A Tĩnh nhìn vào mắt Phong Sa, nhấn mạnh từng từ, “Diệp cô nương, cô và chúng ta không cùng một loại người, ta cũng không cầu cô có thể tha thứ cái gì cả... Nhưng, ít nhất cũng hy vọng cô có thể lý giải thứ sinh hoạt như thế này, để sau đó mới quyết định có hận hắn hay không”.

Phong Sa tuy không nói, nhưng lệ đã chảy ra đầy mắt.

A Tĩnh nhẹ vỗ lên vai nàng, ánh mắt sau mạng che mặt chợt dao động: “Còn có lời gì muốn nói, các người cần nói cho hết. Rời khỏi phòng này rồi, các người coi như là những người chưa quen chưa biết”.

Khẽ thở dài, vị nữ tử áo đỏ bỏ vào trong bí đạo.

Khi cửa bí đạo đóng lại, nàng nghe tiếng Phong Sa khóc, tiếng khóc thật thảm thiết.

*

Trên gương mặt thanh lệ của A Tĩnh đeo một chiếc khăn mỏng, ngời yên tĩnh trong mật thất chờ Tiêu Ưc Tình.

“Nàng sao vậy, tự nhiên lại thả Lý Mân đi!” Tiêu Ưc Tình đẩy cửa, câu đầu tiên quả nhiên là lời nghiêm trách, “Nàng không biết là sau khi hấn rời khỏi đây, nếu rơi vào tay Phong Vũ tổ chức hoặc Thiên Y hội, thì đối với trong Lâu bất lợi như thế nào!”

“Ta biết”. A Tĩnh bình tĩnh đáp, đôi mắt trong như làn nước khẽ nhướn lên, nhìn Tiêu Ưc Tình chăm chú.

Tiêu Ưc Tình nhíu mày, bước lại ngồi đối diện với nàng, bình tĩnh lại, hỏi: “Vậy thì nàng sao vậy? Là hồ đồ sao?”

“Dù gì quá thanh tĩnh cũng không tốt, suốt đời người cũng cần hồ đồ vài lần”. A Tĩnh vẫn bình tĩnh đáp.

“Vậy sao? Hôm nay ta mới biết nàng thỉnh thoảng cũng thích hồ đồ”. Tiêu Ưc Tình cười lạnh, gương mặt trắng trẻo tuấn tú có chút giận, thậm chí giọng nói thường rất ôn hòa cũng đã biến thành hùng hực bức người, “Rất may là ta còn chưa hồ đồ! Ta đã phái người giỏi ngựa hay đuổi gấp theo, thu hồi thủ cấp của Lý Mân trở về!”

Thân người đang ngồi thẳng của A Tĩnh chợt giật nảy, ngón tay nàng dùng lực bấu thẳng vào chưởng tâm.

Ánh mắt của nàng lúc đó như thiểm điện, xuyên qua mạng che mặt nhìn thẳng Tiêu Ưc Tình, hỏi gần từng tiếng: “Người, đã giết Lý Mân?”

“Không sai”, Tiêu Ưc Tình lạnh lùng đáp, “Thì làm sao nào?”

A Tĩnh nhìn y trừng trừng, ánh mắt hiện ra sự lạnh lùng và sát khí khiến người ta nhìn mà cả kinh. Nhưng Tiêu Ưc Tình vẫn cười lạnh, cúi người xuống, khe khẽ mở tấm khăn mỏng trên mặt nàng ra, nhìn nàng với vẻ gay gắt, lạnh lùng hỏi: “Nàng có thể ngăn ta giết hấn?”

A Tĩnh không nói một lời nhìn y, ánh mắt biến chuyển bất định, đột nhiên hiện lên một nụ cười lạnh khó hiểu.

Tiêu Ưc Tình cũng không nói không rằng nhìn nàng, nhưng ánh mắt từ từ biến thành nhu hòa, thở dài một tiếng, chới tay đứng dậy: “Ta biết ta làm vậy nàng sẽ thương tâm. Nhưng đừng trách ta bất cận nhân tình, đó là quy củ trong lâu, không thể phá. Nếu để Lý Mân đi, nói không chừng sẽ mang tới nhiều hậu họa, giống như chuyện của Lôi Sở Vân ngày trước vậy, chẳng lẽ

nàng đã quên?”

Lại đề cập đến cái tên này, dù chỉ là vô thức. Y nâng ly lên uống cạn.

Uống quá gấp, gấp đến nỗi Thính Tuyết lâu chủ phát ho, vội lấy trong người ra một cái khăn trắng như tuyết đưa lên miệng, thoáng sau, nó lập tức đỏ hồng!

Sắc mặt A Tĩnh khẽ biến, đứng vậy bước nhanh tới, kéo cái rèm cực nặng, lấy lò sưởi tay ra, rồi đoạt lấy chung rượu từ trong tay Thính Tuyết lâu chủ, ném vào trong góc phòng: “Mặc đại phu chẳng phải nói là không được uống rượu rồi sao? Một mặt cầu y, một mặt chà đạp thân thể của mình. Huynh rốt cuộc là muốn sống hay không đây?”

Tuy nhiên cực lực áp thanh âm nhỏ xuống, nhưng vẻ khẩn cấp và bức mình vẫn vô tình lộ rõ ra ngoài.

Tiêu Ưc Tình ho đến nỗi hai má đỏ bừng, hai vai không ngừng co rút, tựa hồ như muốn đem hai lá phổi tống ra ngoài. Thật lâu sau, y mới lắng lại, cười khỏ: “Có những lúc... Ta quả là có nghĩ nếu thật sự như thế mà chết đi sẽ đẹp biết bao...”

“Chết rồi rất tiếc là có thể giải quyết mọi thứ, nhưng sự sống chết của huynh hiện giờ không phải chuyện của cá nhân huynh nữa”. Khe khẽ cười, A Tĩnh đưa lò sưởi tay bằng vàng đặt vào lòng bàn tay y, “Huynh chết rồi, trên dưới vạn người ở Thính Tuyết lâu sẽ thế nào?”

“Kỳ thật, có thật là thiếu đi người nào đó thì người ta sẽ nhất định không thể sống tiếp được không?” Tiêu Ưc Tình không cho ý đó là hay, cười cười, nhưng ánh mắt lại lãnh đạm hẳn đi.

Từ khi từ Điện Nam trở về, y tựa hồ biến thành cực kỳ mệt mỏi. Lúc trước mỗi khi nghĩ đến tử đệ trong lâu, dấn vào là không muốn bỏ ra, nhưng hiện giờ mỗi khi nói đến, y lại cảm thấy không muốn đoái hoài gì đến.

A Tĩnh không hiểu nhìn y, trong lòng chợt có cảm giác bất tường: nếu như một bệnh nhân không còn điều gì quyến luyến trên thế gian này, có nghĩa là cơn bệnh sẽ nhanh chóng lấy đi sự khỏe mạnh của người đó.

Im lặng. Tiêu Ưc Tình trầm ngâm một lúc, đột nhiên khẽ cười, hỏi: “Hôm nay nàng đến mặt thất, chắc là muốn nói với ta điều gì, đúng không? A Tĩnh?”

A Tĩnh chần chừ một chút, từ tốn đáp: “Hôm khác hẳn nói, hôm nay không thích hợp”.

“Vì cái gì?” Tiêu Ưc Tình có điểm kỳ quái, “Có chuyện gì đáng để nàng giấu giấu diếm diếm như vậy?”

A Tĩnh chồm người tới, đáp: “Ta muốn cầu huynh cho Cao Hoan tự do,

để cho hấn cùng Phong Sa ly khai”.

Sắc mặt Tiêu Ưc Tình lập tức biến đổi, mục quang sắc bén hấn lên: “Nàng nói để Cao Hoan đi? Hấn lúc này đang ở đỉnh cao, nếu lãnh đạo và tổ chức sát thủ của Xuy Hoa tiểu trúc, ít nhất cũng có thể hiệu lực cho ta năm năm... Nàng lại vì một nữ tử không biết lai lịch ngoài lâu, yêu cầu ta bỏ qua nhân tài như vậy sao?”

Mục quang của y như thanh kiếm bén đâm vào A Tĩnh, ẩn chứa vẻ phần nộ.

“Nhậm Phi Dương ưu tú phi thường, sau khi huấn luyện xong, hoàn toàn có thể đến thay thế cho Cao Hoan”. Ánh mắt của A Tĩnh thủy chung vẫn nhìn thẳng y, không tránh không né, nhẹ giọng nói tiếp: “Nếu như đã tìm được người mới, huynh cũng không có tổn thất gì nhiều. Hấn đã sớm đến mức cực hạn rồi. Nếu không để Tiểu Cao đi, ta sợ sớm muộn gì hấn cũng triệt để sụp đổ... Đến lúc đó, huynh chẳng có được cái gì hết”.

Nữ lĩnh chúa Thính Tuyết lâu đột nhiên cúi thấp đầu, thở dài một tiếng, tiếp: “Tiêu lâu chủ, coi như làm một việc thiện đi! Huynh nghĩ coi, chúng ta đã giết biết bao nhiêu người, lưu lại bao nhiêu máu? Thử tội thâm trọng như vậy...”.

Nhân thân của Tiêu Ưc Tình khẽ biến, nhẹ chộp lấy tay nàng, nắm chặt, cúi đầu nhìn nàng, thở dài: “Nàng lại sợ tội nghiệt sao? Yên tâm, cho dù có vào địa ngục, ta cũng sẽ vào sớm hơn nàng nhiều”.

Bàn tay A Tĩnh trong tay Tiêu Ưc Tình khe khẽ run, giống như giọng nói của nàng vậy.

Nhìn những chiếc lá xanh bên ngoài tòa bạch lâu dưới ánh dương quang xán lạn, ánh mắt của A Tĩnh chợt mờ lung: “Năm ấy sau khi giết toàn gia Lô thị của Phích Lịch đường, ta biết tội mình không cách gì tha thứ; Sau này cùng huynh chinh chiến mọi nơi suốt mấy năm, giết người như ma, huyết lưu thành sông, càng biết chết rồi tất nhập địa ngục. Hơn nữa trong trận chiến ở Bái Nguyệt giáo...”.

Nói đến đây, lời của nàng chợt dừng lại, không nói tiếp nữa.

Nhưng mục quang của Tiêu Ưc Tình đã biến, làm thâm thốt: “Bái Nguyệt giáo, Bái Nguyệt giáo...”.

Thần sắc của y có chút hoảng hốt, phảng phất như đụng phải vết thương giấu kín bấy lâu nay.

Những tâm sự như thế nguyên là đề tài kỵ húy không hề nói ra giữa hai người.

Trong hoảng hốt, y dường như nhìn thấy đại hỏa trên hồ, nhìn thấy từng

xác chết và những đống xương trắng, còn có một cái đầu nằm im lìm dưới lòng đất... Mồ hôi lạnh ướt đầy trán, y không tự chủ nắm chặt tay A Tĩnh, ho lên kịch liệt.

Già yếu, già yếu a... Lúc này, người ở trong Địa ngục ấy, tình trạng thế nào?

Ánh mắt của y dừng lại ở hộ thân phù cũ kỹ đeo ở cổ nàng, thần sắc đột nhiên chấn động. Người ấy tuy đã mất rồi, nhưng thứ chấp niệm thâm trầm và tha thiết vẫn dừng lại bên cạnh người con gái mà hắn muốn thủ hộ!

Thuận theo mục quang của y, A Tĩnh vô thức rút tay về, sờ lên cái hộ thân phù. Trong sát na ấy, nó phản phát chiếu sáng tâm hồn nàng, một nữ tử vốn cao ngạo là vậy, mà đột nhiên ứa ra giọt lệ, quay đầu không nói gì nữa.

Tiêu Ưc Tình nhìn thấy biểu hiện của nàng như thế, trong lòng chợt lạnh, một cảm giác như có dòng sông băng tràn ngập khắp người, khiến phân nửa tâm y bỗng chốc biến thành tro tàn.

“Có hắn ở Địa ngục chờ sẵn, nàng còn gì phải lo sợ!” Y quay đầu đi nơi khác, nhìn trời cao ở ngoài cửa sổ, lợt lạt nói.

Y sinh tính cao ngạo chuyên chế, cả đời lấy quyền lực và địa vị ngạo thị thiên hạ. Nhưng ông trời đã cho y mắc tuyệt chứng, khiến mỗi thời mỗi khắc y đều phải đối diện với tử vong. Do đó, bắt đầu từ thừa thiếu niên, cá tính của y đã bị phân liệt thành hai phần.

Y trọng quyền thích giết chóc, nhưng y sợ tử vong.

Y vô tình lãnh khốc, làm người cực kỳ theo lý tính, nhưng mặt khác lại cực kỳ tịch mịch rỗng không, nội tâm yếu đuối;

Y cực kỳ tôn trọng sự tôn nghiêm của cá nhân, muốn khiến toàn vũ lâm thần phục dưới chân; Nhưng mặt khác y không ngừng tìm kiếm một người, một linh hồn, một đồng bạn có thể đối xử bình đẳng với y.

Một người có cá tính phân liệt như vậy, đã biến y trở thành kẻ bất định, khó hiểu khó gần.

Tuy nhiên, trên thế gian này, vĩnh viễn có hai từ tùy thời tùy khắc giày xéo con tim y: già yếu.

Chuyện ở Điền Nam, từng chút từng chút hiện về.

Y biết bản thân không có cách gì tranh đoạt với kẻ đã mất đi.

Tiêu Ưc Tình không nói một lời, nhìn A Tĩnh. Dù gì, sự cao ngạo, lạnh lùng trời sinh đã áp đảo mọi thứ. Y bỏ cái lò sưởi tay xuống, đứng dậy, rời khỏi mật thất, không hề quay đầu.

Hồi 17

“Bẩm Lâu chủ, Tả đà chủ đèn xin bái kiến!” Trong đại thính ở bạch lâu có đệ tử vào bẩm báo.

“Cho vào”. Tiêu Ưc Tình đang ngồi trên ghế mềm, khẽ giot tay, có chút mệt mỏi day day trán.

A Tình ngồi một bên y, liếc qua các văn thư các Phán đà dâng lên, chọn thứ nào trong yếu đưa cho Tiêu Ưc Tình xem, những cái còn lại tự thân trực tiếp phê vào. Nàng rút ra thư của Tả đà chủ, nhìn qua một lượt, rồi điềm đàm nói với Tiêu Ưc Tình: “Tả đà chủ lần này hồi lâu, ngoại trừ báo cáo sự vụ liên quan đến chuyện bình định Động Đình thủy bang, còn mang theo trọng lễ”.

“Trọng lễ?” Tiêu Ưc Tình có chút bất ngờ, neho mắt nhìn tờ liệt kê.

Thính Tuyết lâu phân công rất nghiêm cẩn, chuyện mưu sinh có ban chuyên trách lo, Phán đà chuyên chinh chiến không được đụng vào chuyện này, mọi đồ vật sử dụng đều do trong lâu thống nhất phân phát, để tránh xuất hiện hiện tượng ngư ông đắc lợi. Tuy nhiên, lần này Tả đà chủ chinh chiến trở về, lại mang theo “Lễ vật”, thì quả là chuyện xưa nay hiếm.

A Tình không hề nói gì, đưa bản danh sách đó qua.

Vàng ròng ba trăm cân

Bạc trắng năm chục vạn lượng

Trân châu mười hộp

Ngọc trắng năm đôi

Bảo thạch các loại mười hộp

Xá lý cừu một tấm

Chăn khổng tước ba tấm

Trà Bích Loa xuân cực phẩm năm hộp

...

Đồ uống rượu bằng vàng bạc hai hòm

Nữ kỹ một đội mười hai người.

Tiêu Ưc Tình nhìn bản danh sách dài ngoằng ấy, đầu mày khẽ nhíu, ngạc nhiên: “Không ngờ Động Đình thủy bang độc bá Trường giang mới hơn mười năm, mà lại tích lũy nhiều tài vật bất nghĩa như vậy”.

Tả đà chủ vội vả hồi bẩm: “Thuộc hạ phá Tổng trại của Động Đình thủy bang xong liền tìm được mật thất, lấy đi mọi tài vật trong đó. Thuộc hạ không dám ần tàng, tận tình ghi hết ra đây, thỉnh Lâu chủ xử lý”.

“A...” Tiêu Ưc Tình không hề động dung, à lên một tiếng, ngón tay chạm lên tay vịn của ngọc tọa, điềm nhiên hỏi, “Nếu như đã tìm được mật thất, theo

lý phải lập tức phong tỏa, rồi thông tri “Kim ốc” trong lâu đến thanh lý, người không cần phải hấp tấp lấy ra tài vật như vậy đâu”.

Tả đà chủ hoảng loạn, vội dập đầu biện bạch: “Lúc đó sau khi phá thủy trại xong, thủy tặc tác loạn tứ xứ, cục diện hỗn loạn, thuộc hạ sợ lưu tài vật lâu dài trong mật thất sẽ có điều không ổn, do đó không cáo trước mà lấy ra, vạn mong Lâu chủ thứ tội!”

Tiêu Ưc Tình nhìn thuộc hạ kinh khủng phân giải, không hề nói gì, trong mắt hiện lên vẻ mệt mỏi.

Tài vật lớn như vậy, vô luận là ai nhìn thấy cũng sẽ động tâm thôi.

Nếu như muốn Tả Huyền không động tâm, thì là làm khó hẩn quá.

Dù sao thì hẩn cũng không quá tham lam, nhất định là tự lấy đi bớt một số lượng có hạn mà thôi. Nhìn những thứ trình lên như thế này, xem ra đã chiếm đến tám chín phần nguyên vật, khả năng bỏ túi riêng chỉ một hai phần mười, có cần thiết phải nghiêm lệ truy ra số đó hay không?

Y đưa ánh mắt dò hỏi nhìn nữ tử áo đỏ, muốn biết phán đoán của nàng, nhưng A Tĩnh chỉ nhếch nụ cười lạnh, nhìn dòng cuối cùng trong bản danh sách đó, đột nhiên hỏi: “Thanh lý tài vật cũng được đi, sao ngay cả nữ nhân trong phủ bang cũng thu luôn vậy? Tả đà chủ xem ra có hứng quá ha”.

Nghe ngữ khí như vậy, Tả Huyền tái mặt, không dám nhìn nữ tử áo đỏ, vội vã dập đầu.

“Những nữ kỹ này đều bị Thủy bang cưỡng đoạt về, mỗi người đều có thân thể đáng thương, lại có nhan sắc xuất chúng. Phá xong trại, thuộc hạ không biết xử lý thế nào, lại không dám tự tiện lưu lại hoặc thả đi, nên...” Hẩn run giọng phân bua, nhìn nhìn Tiêu Ưc Tình ở bên cạnh, ánh mắt chợt lóe lên, cúi đầu đáp ứng, “Hơn nữa... Hơn nữa Lâu chủ trên cao tịch mịch, nên...”.

Hẩn nhìn A Tĩnh, không dám nói tiếp nữa.

Ngay cả thuộc hạ cũng nhìn ra y tịch mịch sao? Tiêu Ưc Tình thoáng hiện vẻ âm u, đột nhiên giơ tay, ngăn A Tĩnh tiếp tục truy cứu, ra vẻ mệt mỏi phân phó Tả đà chủ: “Được rồi, ta biết rồi. Người lui ra trước đi”.

Tả Huyền thở ra một hơi, vội vã dập đầu lùi ra.

Bên ngoài Bạch lâu dương quang xán lạn, gió mát thổi tới, lúc này hẩn mới phát hiện mồ hôi lạnh đã ướt đầm đìa áo giáp.

*

Ngồi trên ngọc tọa trên cao, nhìn thuộc hạ khuất sau bóng, một thứ cảm xúc vô lực sâu sắc bao vây lấy y.

Tiêu Ưc Tình không giải thích quyết định vừa rồi, chỉ chuyển đầu cười

mỉm nhìn A Tĩnh, khách khí: “Được rồi, hôm nay chỗ nào trong lâu cũng nhiều sự vụ, thật khổ cho nàng”.

Không biết vì sao, A Tĩnh nhìn nụ cười ấy mà lòng không tự tại.

Bởi vì, lần này y cười, ánh mắt lại không cười! Nó lạnh lùng như băng tuyết.

Giữa nàng và y, đột nhiên có sự cách trở không nói nên lời.

Nàng lần nữa cảm giác được từ nơi sâu kín nào đó có một thứ lực lượng từ từ kéo họ ra xa. Y vẫn tín nhiệm và quan hoài đối với nàng, nhưng trong mỗi động tác đều cố lấy ra hết tình cảm chân chính.

Xem ra, khoảng thời gian mà họ từng có trong quá khứ đã vĩnh viễn mất đi từ bên bờ sông Lan Thương.

Những ngày sóng vai nhau rong ruổi, tiểu ngạo giang hồ không còn quay trở lại nữa rồi.

Hồi 18

Nắng ấm, vườn hoa nở rộ khoe hết sắc màu, bày ra những đóa hoa thơm ngát.

Phong Sa buồn chán ngồi dưới tán cây cạnh vườn hoa, nhìn mây bay trên trời thông qua tán lá.

Nàng đã đến đây được bao nhiêu ngày rồi? Trừ vài lần gặp được Cao Hoan, mỗi ngày của nàng đều rảnh rang tản bộ hoa viên, đến nỗi phân biệt rõ ràng cả mọi chủng loại hoa cỏ ở đây. Lúc đầu, nhân vì không rõ những cây cỏ này án chiếu theo kỳ môn bát quái mà bố trí, nàng còn đi quanh quẩn trong các mê lộ dày đặc, nhưng từ từ hiểu rõ những pháp môn ấy, nàng có thể an nhàn tản bộ tới lui.

Thỉnh thoảng Mặc đại phu trong lâu cũng rảnh rồi, ra vườn cùng nàng thảo luận chuyện thuốc chuyện đời, nhưng phần lớn thời gian của nàng là cô đơn.

Không biết tiếp theo sẽ như thế nào, nhưng nàng không nhả tâm rời khỏi chốn này như vậy.

Dù gì thì Tĩnh cô nương cũng đáp ứng sẽ nghĩ cách để Cao Hoan và nàng cùng đi.

Ngồi dưới bóng râm mát mẻ, nàng chợt nghe có tiếng bước chân trong rừng bên cạnh, theo đó là tiếng nghị luận nho nhỏ của các đà chủ vừa bàn chính sự xong quay ra từ Bạch lâu.

“Ai, bình xong Bái Nguyệt giáo, mới có sống an lành được nửa năm, giờ lại đi Xuyên Tây rồi! Xem ra Lâu chủ không lấy toàn bộ võ lâm bỏ vào túi thì sẽ không cam tâm a”.

“Lâu chủ là người gì người chẳng phải là không biết. Bên cạnh ngọa tháp sao có thể dung người khác ngủ ngon?”

“Thì vậy. Ai bảo vận khí của Thần Thủy cung không tốt, tự nhiên lại làm Tĩnh cô nương bị thương? Lâu chủ nhân cơ hội đó phát tác, cái đó thì cũng đúng thôi”.

“Tính ra thì Thần Thủy cung cũng xưng bá Xuyên Tây đã lâu rồi, dù gì thì cũng thu giữ không ít tài bảo. Nếu như lần này cũng tìm được mật thất giống như lần phá Động Đình thủy trại lúc trước, chúng ta sẽ phát tài y hết tên Tả Huyền ấy rồi!”

Nói đến đây, hai tên đà chủ cười cười, ngữ khí thập phần hưng phấn.

“Nói ra thì lần đó Tả Huyền có vận khí tốt, để dành lại một ít không bị truy cứu gì, mang về vài mỹ nữ thì được Lâu chủ lưu lại một người!”

“Đúng a, không ngờ như thế, trước giờ hứng thú của Lâu chủ với mỹ nữ

tựa hồ không lớn”.

“Do đó mới nói tên tiểu tử đó vận khí quá tốt! Ai ngờ được đâu?”

“Nhưng mà... kỳ quái. Tĩnh cô nương còn ở bên cạnh đó, Lâu chủ sao lại...”.

“Trời mới biết, chúng ta làm sao rõ được. Ngươi không thấy mấy ngày nay hai người họ có chuyện không ổn sao?”

“Kỳ thật nha, từ lần đánh xong Bái Nguyệt giáo trở về, hai người có gì đó quái quái ấy”.

“Ai... chuyện giữa các đại nhân vật họ thật là không đoán ra được! Nhưng mà nói thật tâm, thiên hạ tuy lớn, nhưng ta thấy chỉ có Tĩnh cô nương mới xứng với Lâu chủ! Nhân trung long phượng... Bên ngoài không phải là đều nói vậy sao?”

“Ai, đừng có đề cập nữa... Ta lại lo đôi long phượng này lỡ mà quậy lên, thì trong thiên hạ này không ai khuyên được”.

Phong Sa ngồi dưới bóng râm, nghe lỏm bõm tiếng những người đi ngang qua, trong lòng trầm xuống.

Trầm ngâm một lát, nàng định ra chủ ý, đứng lên, từ từ bước tới Phi Y lâu.

Trên đường nàng gặp vô số thị vệ, nhưng chúng đều biết Diệp cô nương thời gian gần đây không ngừng xuất nhập phòng của Tĩnh cô nương, hơn nữa nữ lĩnh chủ bản tính lạnh lùng ấy đối với nữ y sinh này vẫn cực kỳ xem trọng, nên không hỏi gì nhiều.

Phong Sa đến phòng của A Tĩnh, gõ cửa, vừa bắt đầu đã hỏi: “Tĩnh cô nương, cô cho tôi biết, có phải vì chuyện giữa tôi và Cao Hoan mà khiến cô và Tiêu Công tử xảy ra bất đồng không?”

A Tĩnh đang xem văn thư, nghe vậy ngẩng đầu cười: “Làm gì có chuyện đó”.

Tuy phủ nhận không hề do dự, nhưng Phong Sa rõ ràng là nhìn thấy trên gương mặt vốn sáng sủa của nàng có phần tiêu tụy, lòng liền càng áy náy hơn, nhẹ giọng nói: “Tĩnh cô nương, cô lớn hơn tôi hai tuổi, vốn giống như tỷ tỷ của tôi, nhưng tôi có vài câu thật lòng muốn...”.

Không chờ Phong Sa nói dứt, A Tĩnh ngược đầu kiên quyết cắt ngang: “Đừng nói nữa, ngươi không hiểu rõ nội tình”

Nàng ngược mắt nhìn Phong Sa, nhãn thần chói tặc như đao: “Không sai, hiện giờ ta và y có mấy vấn đề chưa giải quyết, bất quá là chẳng quan hệ gì đến ngươi và Tiểu Cao. Ngươi cần phải biết, băng đóng ba xích không phải là do cái lạnh một ngày. Giữa chúng ta có rất nhiều chuyện không thể tương hỗ

lý giải, kéo dài cho đến hôm nay mới xa cách như vậy”.

Ngữ khí của nàng mang theo sự quyết đoán không dung tranh cãi, khiến Phong Sa vài lần muốn nói, nhưng đều bị giọng điệu băng sương của nàng đóng chặt cuốn lưỡi.

Dường như không muốn nói chuyện đó sâu hơn nữa, A Tĩnh chuyển đề tài, hỏi: “Mấy ngày nay người có gặp qua Tiểu Cao không?”

Mặt Phong Sa hơi nóng lên, nhẹ đáp: “Ngày trước có gặp một lần... Nhưng từ hôm qua đến tận bây giờ, y không còn ở đó nữa. Bọn họ nói... Là Tiêu công tử điều y đi. Nghe nói, nghe nói y cần phải ra đi chấp hành một nhiệm vụ...”.

A Tĩnh ngăn người một chút, ánh mắt từ từ băng lạnh: “Người chờ một chút”.

Phong Sa ngăn trở không được, A Tĩnh lập tức chuyển thân bước vào mật thất.

Từ khe cửa, nàng nghe thanh âm trong căn phòng ấy vọng ra càng lúc càng cao, tựa hồ hai bên đều không chế không được tâm tình, tình cảnh trở nên phá thiên hoang địa.

Phong Sa biết song phương đang vì mình mà tranh chấp, lòng bồn chồn và áy náy không yên, lại không muốn A Tĩnh trở ra cảm thấy khó chịu, bèn lẳng lặng lui đi trước.

*

Người khách không mời cắt ngang màn ca vũ trong mật thất.

A Tĩnh lạnh lùng liếc nhìn bạch y mỹ nữ đang sợ đến phát run bên cạnh Tiêu Úc Tĩnh, rồi không lý gì ả nữa, chỉ dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi: “Nếu như Lâu chủ phái Cao Hoan đi Thần Thủy cung, như vậy quyết không tha cho hắn rồi?”

Tiêu Úc Tĩnh dựa vào ghế mềm, ánh mắt nhìn bầu trời đang đổ mưa bên ngoài song cửa, điềm đạm nói: “Đó không phải là vấn đề tha hay không tha. Hiện giờ hắn làm việc cho Thính Tuyết lâu, vì Thính Tuyết lâu mà góp sức liều mạng, đó là bổn phận của hắn. Nàng đừng nói ta ngoan độc, ta không bảo hắn giết Diệp Phong Sa là nể mặt nàng lắm rồi”.

Ánh mắt A Tĩnh trong chốc lát chuyển thành băng, không nói tiếng nào nữa, quay người bỏ đi.

Chờ nàng rời khỏi mật thất, Tiêu Úc Tĩnh đột nhiên khẽ cười, nụ cười có chút thâm lương và đau khổ. Lúc này, bạch y mỹ nữ nhất mực quỳ dưới chân y cuối cùng cũng cất tiếng, rung giọng thốt: “Vị cô nương đó... dữ quá a!”

Tiêu Úc Tĩnh đưa tay vuốt mái tóc dài đen mượt của nàng, thở một hơi

dài: “Tịch Vũ, hát cho ta nghe một khúc đi”.

Vị bạch y mỹ nữ gọi là Tịch Vũ ấy khiếp hãi quỳ xuống, cung kính hành lễ với y, lui ra giữa thảm rồi mới đứng lên. Làn áo trắng như tuyết che kín người nàng. Nàng mới chỉ có mười lăm tuổi, đơn thuần mỹ lệ như tam nguyệt Giang nam, hai mắt thủy chung hiện lên biểu tình lo sợ, phảng phất như con hươu nhỏ hoảng kinh, khiến cho người ta không nhẫn tâm thể hiện lời nói nặng nề.

Nhưng điệu múa của nàng thật tiêu hồn. Lúc đưa tay ngoảnh mặt đều như mây như gió, hiện rõ vẻ đẹp tuyết rơi gió giạt.

Trong điệu vũ tuyệt mỹ ấy, thiếu nữ khai khẩu, vỗ vỗ lấy nhịp rồi khát khê:

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền
Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên
Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp
Vọng đế xuân tâm thác đổ quyên
Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ
Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên
Thử tình khả đãi thành truy ức
Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên

Lời ca bồi hồi trong mật thất, như một làn khói vây quanh người múa, rồi mới từ từ tiêu tan.

Dường như nghe đến phát si, Tiêu Ưc Tình thật lâu sau mới hồi thần lại, khê than một tiếng không để gì phát giác, rồi cười cười nói: “Nàng hát hay lắm, múa cũng hay lắm... Tình này đã sớm thành ký ức... Cho đến bây giờ vẫn ngân nga?”

Tịch Vũ lúc này mới cả kinh, đột nhiên minh bạch, quỳ xuống thưa: “A, bài Vô đề của Lý Nghĩa Sơn [1] này làm bao hàm danh húy của công tử!... Tiểu nữ vô ý mạo phạm, thỉnh công tử thứ tội.”

Tiêu Ưc Tình điềm nhiên cười, phẩy phẩy tay: “Không có gì. Phụ thân ta trước đây đặt tên này cho ta là để kỷ niệm mẫu thân của ta, từ trong thơ của Nghĩa Trung mà lấy ra đấy. Ai...”.

Y nhắm mắt thở dài, tự nói: “Mẫu thân của ta mất khi ta mới ba bốn tuổi”.

Nghe Lâu chủ lại hòa hoãn nói chuyện nhà với mình, Tịch Vũ lúc này mới thu đủ dũng khí ngẩng đầu nhìn vị Tiêu công tử cao cao tại thượng đó một cái, dường như tự nhủ, cũng dường như lại tự an ủi, khe khẽ thốt: “Nô tỳ từ sáu tuổi cũng không còn cha mẹ... Kỳ thật, chuyện gì cũng đã nếm trải

qua rồi, mới lớn thành người thế này”.

Tự biết nhiều lời, nàng vội cúi đầu: “Nô tì sao lại dám đánh đồng với công tử chứ? Công tử thứ tội”.

Tiêu Ưc Tình mở mắt nhìn nàng ca vũ ấy, hỏi: “Cha mẹ ngươi cũng đã mất?”

Tịch Vũ cúi đầu khiếp sợ: “Hồi bẩm công tử, cha mẹ nô tỳ từ sáu tuổi đã bán nô tỳ cho Tử Vân phường để học ca vũ, từ đó nô tỳ coi như họ chết rồi”.

“Cũng là một con người bạc mệnh...” Đêm nay Tiêu Ưc Tình có chút đa cảm, nên phá lệ hỏi nhiều như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, y nói: “Vậy ta phái người đưa nàng về Dương Châu, để cho cả nhà đoàn tụ như trước”.

Tịch Vũ giật bắn người, nhào xuống đất run giọng nói: “Ta đại ân của công tử! Nhưng phụ thân của nô tỳ sinh tính thích cờ bạc, năm ấy vì thế mà bán nô tỳ trả nợ. Công tử, công tử nếu khiến nô tỳ về nhà, không được mấy tháng nhất định phụ thân sẽ bán nô tỳ đánh bạc nữa. Cầu, cầu công tử cho nô tỳ ở trong lầu phục dịch, đừng.... đừng đuổi nô tỳ về”.

Tiêu Ưc Tình nhất thời im lặng. Trừ A Tĩnh, y chưa bao giờ nghĩ đến có người ở bên cạnh lâu dài bao giờ.

Tuy nhiên, làm cách nào thu xếp ổn thỏa bây giờ?

Nhưng trọng lúc trầm ngâm ấy, thấy Tịch Vũ run sợ quỳ một bên, ánh mắt sợ sệt và đơn thuần giống như con hươu non nhìn mình chờ đợi, y nhất thời mềm lòng, mở miệng: “Được, ta đáp ứng nàng”.

Trong mắt Tịch Vũ lộ ra vẻ hoan hỉ không gì giấu được, vội quỳ xuống tạ ơn.

Bởi vì nàng biết, một khi câu nói ấy phát ra từ miệng vị công tử này, cả đời này của nàng đã được bảo chứng.

[1] Đây là nguyên văn bài Cầm Sắc của Lý Thương Ẩn (812-858) thời Mạt Đường. Ông có tên chữ là Nghĩa Sơn, người Hoài Châu, Hà Nội (nay là huyện Thâm Dương, tỉnh Hà Nam). Ông đỗ tiến sĩ năm Khai Thành, làm quan đến chức Công bộ viên ngoại lang. Ông sinh vào đời nhà Đường lúc nhiều mâu thuẫn nội bộ. Ông đọc nhiều, có lúc tư tưởng thiên về đạo Lão, có lúc lại thiên về đạo Nho. Thơ ông đi sâu vào nội tâm, muốn nói những suy nghĩ cá nhân: tính trữ tình và sắc thái khá mạnh. Nghĩa của bài Cầm Sắc như sau:

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây
Mỗi dây mỗi trụ đều gọi nhớ đến thời tuổi trẻ
Trang Chu buổi sáng nằm mộng thấy bướm bướm

Lòng xuân của vua Thục đế gửi vào chim Đỗ Quyên
Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ
Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói
Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng về dĩ vãng
Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương
Bản dịch thơ (của Huỳnh Minh Đức)
Cầm sắt vì sao ngũ thập huyền
Mỗi dây mỗi trụ, nhớ hoa niên
Trang Chu tỉnh mộng, mơ hồ điệp
Vọng đế lòng xuân, gọi Đỗ quyên
Trăng sáng biển xanh, châu đổ lệ
Khói vương nắng ấm, ngọc Lam điền
Khói vương nắng ấm, ngọc Lam điền
Tình này sớm tạo niềm nhớ

Hồi 19

Một ngày nhàn rỗi, A Tĩnh mời nàng đến Xuy Hoa tiểu trúc uống trà.

Khi đến rồi thì Phong Sa lại do dự, bởi vì nàng thấy Tĩnh cô nương xem ra có vẻ không có hứng thú để thưởng thức trà. Chẳng hiểu có phải là thanh huyết Vi không lúc nào rời tay áo nàng, hay là vì trên người nữ tử đó tựa hồ như bao trùm một làn huyết sắc nhàn nhạt. Cho dù là đang lúc bình tĩnh, thì luồng ánh sáng ấy cũng phát tán ra bốn phía, một thứ cảm giác nguy hiểm sắc bén ép cả lên mặt.

Xuy Hoa tiểu trúc là một tòa tiểu lâu hai tầng, bày trí trang nhã, người ở đó rất ít, chỉ có một thiếu niên mặc trường sam màu vàng thường ngồi ở đó, tĩnh lặng nhìn bốn tòa cao lâu đông tây nam bắc quanh vườn. Đến Thính Tuyết lâu mới vài ngày, Phong Sa tự nhiên không biết vị thiếu niên có vẻ trầm mặc khép kín ấy kỳ thật là một trong tứ đại hộ pháp của Thính Tuyết lâu - Hoàng Tuyền.

Còn Xuy Hoa tiểu trúc tuy bề ngoài giản dị lung linh, nhưng lại là chỗ có sát khí nặng nhất ở trong Thính Tuyết lâu.

Hoàng Tuyền dẫn đầu những sát thủ do lâu bồi dưỡng ra, trường kỳ tọa trấn ở chỗ này, phụ trách ám sát và hộ vệ. Ngày thường, bọn họ phục trong tòa tiểu lâu này, dõi mắt nhìn mọi cử động trong lâu, ngay cả gió thổi cỏ lay cũng không thoát khỏi mắt họ, nhất thiết mọi cử động bất lợi đối với lâu đều bị tiêu diệt ngay từ trong trứng nước. Nhưng, chỉ cần kim bài lệnh phù của Thính Tuyết lâu chủ đưa ra, tất sát thủ liền đến mọi nơi trong thiên hạ, không màn sinh tử hoàn thành một tràng ám sát kinh tâm động phách, không thành công, thì thành nhân.

“Người chẳng phải một mực muốn gặp Nhậm Phi Dương sao?” A Tĩnh ngồi dưới hiên uống một ngụm trà, từ tốn hỏi Phong Sa.

Hôm nay Phong Sa mặc một áo váy màu lam, dựa vào lan can nhìn màu xanh tươi mát trải khắp dưới lâu, cảm thấy chỗ nào cũng xinh đẹp phiêu dạt cả. Nàng vốn cứ một mực thắc thỏm vì sao Tĩnh cô nương hôm nay chủ động ước hẹn nàng ở đây, giờ khi nghe nhắc đến danh tự đó, thân nàng khẽ chấn động, cảm thấy như có hàng vạn cảm xúc chạy ngược lên đầu.

Thật lâu sau, nàng mới nhẹ hỏi: “Hắn... hắn khỏe chứ?”

“Rất khỏe. Từ khi vào trong lâu, trước hết hắn được Mặc đại phu giải độc trị thương, sau đó một mực tiếp thụ sự huấn luyện của Hoàng Tuyền hộ pháp. Hiện giờ hắn là một kiếm khách rất ưu tú”. A Tĩnh điềm đạm nói, nhưng gương mặt không giấu được vẻ khen ngợi của một kiếm khách đối với một kiếm khách, “Ngày hôm nay, đợt huấn luyện đã đến lúc hoàn tất, trưa nay ta

dẫn cô đến đó gặp hấn”.

Phong Sa cúi đầu, nhẹ vuốt cánh tay phải của mình. Trên mu bàn tay như ngọc thạch ấy hiện ra một vết răng rất rõ.

Nàng nghĩ đến cái đêm nàng và hấn cùng nhau đối mặt với sinh tử ấy. Bọn nàng đã từng cùng tuyệt vọng dựa vào nhau mà sống, cùng đối kháng sự sợ hãi do tử vong từ từ bức đến gần. Hấn trong cơn kịch thống đã cắn tay này, khắc chế bản thân. Nàng không thể nào quên đêm đó trong ám thất! Thủy chung không thể nào quên. Khi cái chết và nỗi sợ cùng đến gần, nàng và hấn đã cùng nhau gộp chung dũng khí, đối mặt sinh tử.

Nàng vĩnh viễn nhớ hơi ấm và sự rung động thân hình của con người trẻ tuổi ấy, và cả cái dũng khí sẵn sàng hy sinh cho mọi thứ ấy nữa. Nó như vết răng trên mu bàn tay nàng, vĩnh viễn ghi dấu trong tim.

Tĩnh lặng hồi tưởng, trong mắt nàng ẩn ước có ánh lệ: “Hấn nói qua là sẽ gia nhập Thính Tuyết lâu một năm, đúng không?”

“Đúng”. Khẩu khí của A Tĩnh lạnh lùng, uống cạn chung trà trước mặt, điềm nhiên tiếp, “Nhưng mà ta có thể cho cô biết, chỉ cần bước chân vào thứ sinh hoạt này, hấn sẽ cam tâm tình nguyện sống cả đời cho nó, vĩnh viễn không thể ly khai Thính Tuyết lâu”.

“Cô cần phải biết, Lâu chủ có năng lực khiến không ai có thể kháng cự ảnh hưởng và ý chí của y”.

Nữ tử áo đỏ nhạt giọng nói, phảng phất như đó là một điều rất đơn giản, ai ai cũng biết đạo lý ấy rồi vậy.

Phong Sa không hề lên tiếng, gian nan cúi đầu.

Nàng minh bạch Tiêu Ưc Tĩnh là một con người đáng sợ như thế nào, ngay cả Tĩnh cô nương cũng chịu sự khống chế của y, thì có thể thấy y có lực không chế và sức ảnh hưởng kinh người như thế nào. Ở cạnh bên y một năm, rất khó nói Nhậm Phi Dương sẽ không bị y khuynh đảo, uy hiếp, trở thành một kẻ tùy tùng trung thành, tự nguyện suốt đời phục vụ cho y!

“Các người... các người sẽ không tha cho hấn sao?” Một sự bi thương và phần nộ từ xương tủy trào dâng lên mắt, Phong Sa không còn nhịn được nữa, ném chung trà xuống đất, lần đầu tiên đối mặt Tĩnh cô nương, phát tiết sự bất mãn và phần nộ tột cùng trong nội tâm.

“Hấn kỳ thật vẫn còn là một hài tử a! Một kẻ đối với giang hồ đầy nhiệt tình và hoài vọng tốt đẹp. Nhưng, các người đã bóp méo vận mệnh của hấn, khiến hấn trở thành một sát thủ giống như Cao Hoan! Các người sẽ hủy hấn mất!”

Tuy nhiên, khi chung trà vừa thoát khỏi tay nàng, một đạo kiếm trắng như

tuyết đã áp sát yết hầu nàng.

Vị hoàng sam thiếu niên ngồi ở một đầu xa xa ấy, dường như đang nhìn về bạch lâu đến ngơ ngẩn, chợt bay đến như điện chớp, xuất thủ như quỷ mị. Tay chân nàng thừa thải, toàn thân nàng xám ngắt, nàng đã bị cường lực ép đến nỗi phát không ra hơi.

“Không có gì, Hoàng Tuyền”. A Tĩnh vẫn không động thanh sắc, đặt chung trà xuống.

“Vừa rồi, trên người của ả có nộ ý và sát ý”. Thanh âm của Hoàng Tuyền khô khan bình đạm, dường như rất lâu rồi y quen với sự trầm mặc không mở miệng. Ngừng một chút, hắt từ từ thông tay ra, “Bất quá, hiện giờ không còn nữa”.

Tại sát na Hoàng Tuyền lui ra, thanh kiếm bén cũng rời khỏi huyết mạch trên yết hầu nàng, Phong Sa cuối cùng cũng thở được một hơi dài.

A Tĩnh trầm mặt rất lâu, dường như đang chiêm nghiệm lựa chọn từ ngữ, rồi nói: “Trong Thính Tuyết lâu người nào việc ấy, nếu như Tiểu Cao rời khỏi Thính Tuyết lâu, thì nhất định sẽ để lại chỗ trống. Lâu chủ sẽ không dễ dàng để hắn đi, trừ khi chúng ta mau chóng huấn luyện ra một Nhậm Phi Dương thay thế cho hắn”.

“Cái gì?” Vì một chuyện không thể coi thường này, Phong Sa chợt ngừng đầu. Nguyên nhân thì ra là vậy?

A Tĩnh điềm nhiên gật đầu, nhìn cảnh lá rậm rạp ngoài lâu: “Người hãy nghĩ kỹ coi, nếu như muốn Tiểu Cao thuận lợi thoát li sinh hoạt trước mắt, cần phải có một người thay thế hắn, tiếp tục thứ sinh hoạt này. Đó có thể là Nhậm Phi Dương, hoặc là một người khác”.

Trong tiểu trúc đột nhiên dâng lên sự tịch mịch.

Dường như chợt hiểu sự thật cực kỳ tàn khốc ấy, Phong Sa cúi thấp đầu, mãi không nói nổi câu nào cả. Thật lâu, thật lâu sau đó, nàng mới ngẩng đầu nhìn nữ tử áo đỏ, ánh mắt hiện nỗi bi ai và tuyệt vọng không thể giấu được: “Như vậy có thể nói, Nhậm Phi Dương hắn... Hắn là vì tôi và Cao Hoan mà gián tiếp hy sinh sao?”

A Tĩnh gật đầu, có chút cảm khái: “Không sai. Nếu như muốn giải thoát Tiểu cao, thì phải có người hy sinh thế vào vị trí đó... Nhưng tên hài tử hồng y ấy không hề biết cái gì là giang hồ chân chính”.

Mắt Phong Sa đầy lệ, lặng lẽ rơi rơi.

A Tĩnh cúi đầu thở dài, gơ tay khẽ vén tóc, ánh mắt bình tĩnh như nước.

Giang hồ chân chính là cái thứ gì?

Trường kiếm của anh hùng và nhu tình của mỹ nhân? Chúng chẳng qua

chỉ là truyền thuyết, hấp dẫn từng lớp người trẻ tuổi tiến vào. Nhưng giang hồ chân chánh, kỳ thật chỉ là là một nơi hoang dã đóng đầy tuyết, đầy rẫy trật tự và lực lượng, không dung bất kỳ mộng tưởng, nhiệt huyết, và sự kích động nào của thiếu niên.

Hồi 20

Trưa hôm ấy, một cái kiệu hạ xuống ở bên bờ một nhà thủy tạ. A Tĩnh đưa cho nàng một cái chuông nhỏ, bảo: “Nhậm Phi Dương chắc còn luyện kiếm. Chờ một chút rồi hãy tự tiến vào. Nếu như nói chuyện xong, chỉ cần lắc cái chuông này, sẽ có người đưa ngươi đi”.

Nhìn nàng ta bỏ đi, lòng Phong Sa đầy thắc mắc, không biết nên làm gì.

Gió mát từ thủy tạ thổi đến, hoa sen nở dày, một mình nàng đứng trên cầu cửu khúc, không biết đi về đâu.

Sâu trong nội tâm của nàng, kỳ thật là đang cực lực trốn tránh lần tương kiến này với Nhậm Phi Dương, bởi vì nàng căn bản không biết nên đối mặt như thế nào đối với kẻ mà nàng rõ ràng biết là mình chỉ có thể gặp lại lần cuối cùng trong đời này. Nàng biết rõ bản thân nàng đã làm ảnh hưởng đến khúc gấp cuộc đời của hắn, nên trong lòng không khỏi dậy lên sự sợ hãi không tên, muốn trốn tránh đối diện với hắn.

Phong Sa đứng ngơ ngẩn ngoài thủy tạ, không biết là đã qua bao lâu.

Đột nhiên, một đạo bạch quang cực kỳ đẹp mắt phóng qua như điện.

Đối diện với sát khí bức người và lẫm lệ như vậy, Phong Sa kinh hãi lùi lại một bước. Nàng hoảng kinh trước một kiếm này, bởi vì nàng đã thấy qua nó một lần, cùng một loại sát khí bức người và lẫm lệ!

“Bang!” Một âm thanh nhoáng lên, bạch quang lóe sáng, làn khinh sa che bốn phía của nhà thủy tạ từ từ rơi xuống!

Sau đó, phảng phất như bị sụp đổ, toàn bộ thủy tạ đột nhiên vỡ vụn ra, mọi chân cột đều tán lạc ra ngoài, đua nhau rơi xuống, tạo ra từng làn nước hồ bắn tung tóe. Chỉ một kiếm, mà lại tạo ra khí thế mạnh mẽ như vậy.

“Tốt rồi, chiêu ‘Địa Ngục Lôì Đình’ này cuối cùng cũng luyện thành!” Trong thủy tạ, một âm thanh vui mừng hô lên.

Nghe thanh âm ấy, Phong Sa chột ngắc đầu.

Thủy tạ giờ đã trống không, vừa nhìn là nàng đã thấy một cái áo choàng đỏ rực.

Nhậm Phi Dương.

Hắn đang vui mừng cúi đầu nhìn kiếm trong tay, không ngừng nhè nhẹ chấn động cổ tay, thử các loại lực đạo và phương hướng. Mái tóc dài bóng mượt vẫn phủ lên đầu vai hắn, tôn lên cái áo choàng màu đỏ hồng. Đường như mọi thứ trên hắn đều không đổi, chỉ có con người hắn, một con người xa lạ, xa lạ đến nỗi Phong Sa không dám gọi tên.

Trong lúc vô tình, Nhậm Phi Dương ngẩng đầu, nhìn thấy Phong Sa ngoài thủy tạ, không khỏi ngẩn ngơ.

Sát na nhìn nhau ngẩn ngui là vậy, mà như ngưng đọng cả vạn năm.

Cuối cùng, Phong Sa cũng do dự gọi khẽ: “Nhậm Phi Dương?”

Thanh âm của nàng mang theo vẻ thăm dò không dám xác định, nhưng Nhậm Phi Dương lại cười oang oang nói: “Phong Sa, sao lại là cô? Cô sao lại đến chỗ này? Lâu rồi không gặp!”

Hắn từ thủy tạ bước ra, không biết vì sao, khi thấy hắn tiến lên, Phong Sa lại vô thức lùi về sau một bước. Một bước này thực hiện trong một tâm tình đầy phức tạp và vi diệu, ngay cả nàng cũng không thể nói rõ vì sao.

Chính vì bước lùi này, nàng đã đứng thẳng lên. Tuy nhiên, Nhậm Phi Dương đã dừng chân lại, nụ cười rạng rỡ tức thời ẩn đi. Hắn không tiến đến gần nữa, cách mười bộ đã đứng sững lại, cười cười: “Mấy tháng nay cô khỏe không?”

“Cũng khỏe”. Phong Sa nhẹ đáp, mục quang tới hắn.

Nhậm Phi Dương hiển nhiên phát giác bước lùi trong sát na đó của nàng. Nhưng vị thiếu niên hào hiệp như ánh mặt trời này vẫn tùy tiện như cũ, không vì chi tiết quan sát được vừa rồi ấy mà bận lòng! Hắn cũng đã biến đổi, lúc cười lên, ánh mắt đã biết không cười!

“Gặp được Cao Hoan chưa?” Nhậm Phi Dương nhìn thanh Lệ Ngân kiếm trong tay, nhặt giọng hỏi.

Phong Sa giật bắn người, vô thức hồi đáp: “Gặp rồi”.

Sau đó, nàng không biết phải nói tiếp như thế nào nữa.

Ngón tay trên kiếm của Nhậm Phi Dương từ từ nắm chặt lại, quay đầu nhìn qua chỗ khác. Thật lâu sau, đột nhiên hắn nhẹ thốt: “Được rồi, hiện giờ ta đã không hận hắn nữa. Đem thân vào Thính Tuyết lâu, con người trước của ta đã chết rồi, còn hắn, ắt cũng đã sớm chết rồi...”.

Hắn thở hắt ra, không nói tiếp nữa, nhưng vẻ trầm muộn trên mặt cho thấy rõ trong đoạn thời gian này hắn đã chịu không ít đả kích.

Trong sát na ấy, lòng Phong Sa như bị nghiền nát thành phần.

Một thứ thống khổ sâu sắc không tên khiến nàng như khóc không thành tiếng. Nàng hiểu rõ, trong cuộc đời này, nàng đã vĩnh viễn mất hắn và Cao Hoan rồi. Vận mệnh đã vô tình đem ba người họ bỏ vào hai thế giới bất đồng. Cuộc đời này của hai người hắn đã định sẵn với đầy sự giết chóc, nguy hiểm, đối với sinh mệnh tuyệt không có cảm tình. Còn nàng, vĩnh viễn chỉ đứng bên bờ đối diện so với họ.

Vô số cảm giác hỗn loạn dâng lên trong đầu, khiến Phong sa không nói được câu nào.

Nhậm Phi Dương cũng không nói, chỉ đứng đó nhìn nàng, rồi nhìn kiếm

trong tay. Thật lâu, thật lâu sau, Phong Sa cuối cùng cũng run rẩy thốt: “Ngày mai ta rời khỏi chốn này, vĩnh viễn không quay lại”.

Nàng cuối cùng cũng có quyết định.

Nếu như đến từ một thế giới khác biệt, chú định phải trải qua những cuộc sống khác biệt, thì tại sao nàng không chịu đem thân lùi lại cho nhanh, tội tình gì mà khiến tâm họ không thể bình tĩnh? Bị kịch của Lý Mân và Thanh Thanh ấy, khiến cả đời này nàng không thể nào quên.

Nhậm Phi Dương cả kinh, nhưng khóe miệng vẫn hiện ra vẻ cười cợt tếu táo thường ngày: “Thì vậy. Địa phương này cô không nên ở lâu. Cao Hoan và ta mới chính là người thích hợp ở chỗ này”.

Phong Sa không nói gì nữa, quay người bước nhanh ra, vừa đi vừa nói nhỏ: “Sau này ta sẽ mãi nhớ ngươi. Tái kiến”. Nàng không quay đầu, đưa cánh tay vẫy vẫy.

Trên mu bàn tay nàng có dấu răng hiện ra rất rõ.

Dấu răng ấy sẽ khiến họ mãi mãi nhớ về nhau.

Nhậm Phi Dương không nói gì, chỉ nắm chặt cán kiếm nhìn nàng hấp tấp bỏ đi. Trên gương mặt rạng rỡ của hắn chợt hiện lên một thứ chấp nhận số phận và thống khổ không nói nên lời. Đó là cảm giác mà hơn hai mươi năm nay hắn chưa bao giờ cảm thụ được.

Hết thấy chuyện xảy ra mấy tháng nay còn phức tạp và nhiều so với những gì hắn đã gặp trong suốt hơn hai mươi năm qua, khiến khắc cấp tốc hiểu được nhiều điều.

Hắn đã chân chánh trưởng thành rồi.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, một tên thiếu niên không lo không phiền, thanh thoát như ánh mặt trời đã biến thành một kiếm khách giang hồ thâm trầm và trí tuệ.

Tuy nhiên, sự thống khổ vì sự thay đổi đã khiến con người ta không có cách gì giải thích.

Trong cái đột nhiên ấy, trong con người ta dường như có một thứ ép bức tâm tình đến cực điểm, khiến họ phải ngửa mặt thét dài!

Trong tiếng thét dài bi thương, Nhậm Phi Dương trở tay xuất kiếm, nhà thủy tạ sau lưng bị kiếm khí chém toạt thành hai mảnh.

Chiếc áo choàng từ từ bay lên cao, một mái tóc dài bay phất phơ, mục quang đột nhiên chợt lạnh như băng tuyết thời thượng cổ, che mất ánh mắt bông bột như thủy triều thường ngày của hắn.

Từ lúc này trở đi, lòng của hắn giống như bị đóng kín dưới lớp băng tồn tại nghìn năm.

Phong Sa rời khỏi nơi ấy rồi, không còn ai có thể nhìn được nước mắt túa đầy mặt hắn, khi hắn quay thân liền như mưa rơi xuống.

*

“Đền báo cho Tĩnh cô nương một tiếng, mình cũng nên đi rồi”. Trong kiệu, Phong Sa nhẹ thở dài, phân phó kiệu phu đi thẳng đến Phi Y lâu.

Trời đã chạng vạng. Khi Phong Sa đẩy cửa phòng ngủ của A Tĩnh, phát giác nàng ta không có trong đó.

Phong Sa vừa định lui ra, chợt nghe trong mật thất có tiếng ca văng vẳng truyền đến. Đó là tiếng ca của nữ tử.

A Tĩnh trước giờ không xướng ca, như vậy tiếng ca của nữ tử trong mật thất ấy là ai? A Tĩnh chẳng phải là đã nói qua, mật thất này chỉ có nàng ta và Tiêu Ưc Tĩnh là có thể vào hay sao? Phong Sa không khỏi nhớ tới những lời đồn đại gần đây.

Không biết dừng khí từ đâu kéo tới, nàng đột nhiên chuyển thân, đẩy cửa tiến vào mật thất ấy!

Trong thất đang diễn ra một tràng ca múa, Tịch Vũ trong làn bạch y như thiên nga phủ phục trên thảm, mái tóc đen dài óng ánh phủ dài suốt lưng. Tiêu Ưc Tĩnh mặc áo hồ cừ nằm dựa trên ghế dài, tay cầm một chén mỹ tửu, tĩnh lặng nhìn.

Thấy nàng đột nhiên bước vào, thần sắc của y bất động, nhưng Tịch Vũ ở trên đất lại khẽ hô một tiếng cả kinh.

“Đỡ nàng ấy ra, Tiêu công tử, tôi có lời muốn nói với ngài”. Phong Sa tĩnh lặng chỉ Tịch Vũ, nói với Tiêu Ưc Tĩnh. Khẩu khí không cho phản bác.

Tiêu Ưc Tĩnh lúc này mới ngẩng đầu, điềm đạm nhìn nàng một chút, rồi quay sang bảo Tịch Vũ: “Nàng ra ngoài trước đi”.

Tịch Vũ cả kinh nhìn Phong Sa, rồi lui ra ngoài. Nàng không hiểu, tại sao lại có người dùng ngữ khí giống như mệnh lệnh ấy đi nói với Lâu chủ như thế, hơn nữa Lâu chủ lại còn phục tùng!

Cô gái đó... Hung hăng giống như Tĩnh cô nương vậy.

Cửa khép lại, trong thất chỉ còn lại hai người, lò sưởi rập rờn bùng cháy.

“Cô nói đi”, Tiêu Ưc Tĩnh mở miệng, ngữ khí ôn hòa nhưng đầy khí phách. Y nheo nheo mắt, nhìn nữ tử gần đây rất thân cận với A Tĩnh, mục quang càng lúc càng lạnh, gần từng tiếng: “Nếu như cô nói những lời khiến ta thấy không đáng phải nghe, thì, cô phải trả giá đắt cho giọng điệu dám nói với ta vừa rồi”.

Không hề bị lời của y làm cho hoảng sợ, Phong Sa chỉ gật đầu, đến ngồi trên ghế đối diện, nhìn thẳng y, lạnh lùng nói: “Xem ra, công tử bị bệnh lao

rất nghiêm trọng, vốn không thể sống quá hai mươi tuổi”.

Tiêu Ưc Tình không bất ngờ chút nào, gật đầu đáp: “Đúng, Diệp y sinh. Nhưng năm nay ta đã hai mươi bốn tuổi rồi”.

“Vậy sao? Vậy công tử nhất định đã phải ráng chịu sự thống khổ tương đương, trả một cái giá rất đắt để kéo dài sinh mệnh”. Phong Sa có chút cả kinh, là một y sinh, nàng không khỏi biểu hiện sự kính phục đối với lực sống của vị bệnh nhân này, “Nhưng mà, công tử nhất định ngày đêm sống trong sự ám ảnh của tử vong, sinh hoạt trong tình trạng hết sức nguy ngập”.

Sắc mặt của Tiêu Ưc Tình không hề biến, nhưng khóe miệng đã nhếch lên một nụ cười lạnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhạt giọng nói: “Đáng cười, cô đúng là người đầu tiên coi ta thành một bệnh nhân chân chính... Nhưng cô nói sai rồi, ta không sợ chuyện gì cả, bao quát cả tử vong...”.

“Không! Ngươi sợ!” Tuy nhiên, không chờ y nói hết, khẩu khí của Phong Sa chợt biến, lần thứ hai cắt ngang lời của Thính Tuyết lâu chủ, giành nói trước, “Có thể trước đây công tử không sợ, nhưng khi gặp được Tĩnh cô nương rồi, công tử còn nói không sợ sao? Có phải chính vì như thế, công tử đã không chân chính đối diện với nội tâm của mình?”

Tay Tiêu Ưc Tình khẽ giật, mục quang như ánh điện nhìn thẳng vào mặt nàng. Trong giây khắc ấy, trong y có sự kinh ngạc, nghi ngờ, bức bối và sát khí! Ngón tay của y khẽ động, phảng phất như đang nắm chặt thanh Tịch Ảnh đao chân nhiếp thiên hạ đang nằm trong tay áo.

Phong Sa không hiểu võ học, tự nhiên không biết trong giờ phút này, chỉ cần một ý niệm, Tiêu Ưc Tình có thể chém chết nàng ngay tại đương trường.

Tuy nhiên, trong lòng nàng cũng thấy lạnh, chỉ biết dưới mục quang lạnh lùng mê ly của y, nàng có chút thối sức.

“Ai mượn cô đến nói những điều này? Ai lại cho phép cô nói những điều đó?” Sắc mặt Tiêu Ưc Tình cuối cùng cũng biến, ánh mắt ngưng đọng, đánh giá nữ tử gan to bằng trời này, lạnh lùng hỏi, “Cô rốt cuộc có mục đích gì?”

“Mục đích của ta, chính là hy vọng giữa hai người không còn chút cản trở nào nữa”. Phong Sa hít một hơi, thẳng lưng lên, không ngại tiếp xúc với nhãn thần như đao phong của y, lấy dũng khí nói tiếp: “Ta dù không hỏi chuyện riêng của hai người. Nhưng, ta không muốn tiếp tục nhìn Tĩnh cô nương đau khổ nữa”.

“Nàng ấy đau khổ ư?” Thính Tuyết lâu đột nhiên cười cười, lắc đầu, “Ta thấy nàng ta chẳng có biểu tình gì hết”.

Phong Sa không hề nghe tiếp lời Tiêu Ưc Tình, dường như sợ một khi nàng dừng lại, thì sẽ mất đi dũng khí tiếp tục nói nữa. Nàng nắm chặt tay, cúi

đều tiếp tục: “Ta... Ta ngày mai sẽ ly khai nơi này, do đó mạo muội trước khi đi mà đến làm phiền công tử. Tĩnh cô nương là bằng hữu của ta, ta không muốn hai người có sự xa cách và hiểu lầm nhau như vậy”.

“Bằng hữu của cô?” Tiêu Ưc Tình tựa hồ nhìn không được, khe khẽ bật cười, “A Tĩnh lại có bằng hữu? Ai có thể xứng đáng làm bằng hữu của nàng ta.... Nàng ấy sao lại thừa nhận người nào là bằng hữu được?”

Y lạnh lùng cười, ánh mắt thoáng chút hoang mang, nhím chăm chú chén rượu trong tay: “Nàng ta trước giờ chỉ có quan hệ khế ước với ta, chúng ta thậm chí cũng chẳng phải là bằng hữu”.

“Khế ước? Với con người của Tĩnh cô nương, chỉ bằng một khế ước mà có thể trói buộc được hay sao? Nếu chẳng phải vì trong Thính Tuyết lâu có thứ mà nàng ta không thể bỏ đi được, nên nàng mới tận tâm kiệt lực ở lại nơi này?” Phong Sa phản vấn từng câu từng chữ, khẩu khí không dung sự phủ định, “Tiêu công tử, ta tuy không rõ cứu cánh là chuyện gì đã khiến hai người có cục diện như hôm nay, nhưng ta có thể nói một câu khẳng định, trên thế gian này, hai người là một cặp duy nhất trời sinh ra để đến với nhau”.

“Vậy sao? Mọi người đều nói như thế”. Tiêu Ưc Tình thờ ra, “Nói nhiều quá rồi, suýt chút nữa ngay cả ta cũng phải tin...”.

Phong Sa không lý đến lời y nói gì, trong lòng vẫn còn có một lực lượng chi trì, khiến nàng muốn nói một hơi cho hết: “Gần đây công tử dường như có chút bỏ phế tất cả, nếu như thế, thành kiến của Tĩnh cô nương đối với công tử càng lúc càng sâu... Đến một lúc nào đó không gì có thể vãn hồi. Do đó, ta khuyên công tử một câu, đến tìm Tĩnh cô nương nói cho rõ ràng, để biết suy nghĩ chân chính của hai bên”.

Tiêu Ưc Tình không hề nói gì. Mục quang của y mơ màng phiền loạn, nhưng rõ ràng không có chút phản cảm hay ác ý nào.

Liên quan đến chuyện này, y chưa bao giờ nói qua với ai. Y vốn coi nó là sự đau khổ và cấm kỵ cố giấu sâu trong lòng. Hôm nay, đột nhiên một thiếu nữ xa lạ dám to gan nói thẳng vào đề tài này, nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng y không có chút gì gọi là giận dữ và sát khí nữa, mà ngược lại, nó giống như vừa giải thoát một gánh nặng canh cánh từ lâu trong lòng.

“Nàng ấy hận ta... Năm ấy, khi ta hạ lệnh truy sát Lôi Sở Vân thì ta đã phát giác. Lần này, khi ta báo cho nàng ấy biết ta đã giết Lý Mân, nàng ấy tuy không nói gì, nhưng trong mắt cũng có hận ý”. Tiêu Ưc Tình lẩm bẩm nói, sắc mặt tái nhợt, nhãn thần hoảng hốt nhìn về cõi xa xăm: “Nàng ấy không hề tín nhiệm ta, trước giờ chưa hề... Nàng ta yêu một người, một người không thể nào bị thay thế”. (Xin xem Bái Nguyệt Giáo Chi Chiến trong cùng Thính

Tuyết Lâu hệ liệt)

Phong Sa tịnh không biết ân tình giữa hai người, nhất thời không biết giải thích như thế nào, chỉ lúng túng nói: “Vây, vây sao? Cho dù là có một người khác... nhưng mà cũng đâu có gì. Mỗi người trong cuộc đời này đâu chỉ có yêu mỗi một người mà thôi”.

“Vây sao?” Tiêu Úc Tình cười cười, bỏ chén rượu uống, tĩnh lặng nhìn nàng: “Nhưng ở ta thì chỉ có một”.

Lần đầu tiên, khi y cười, ánh mắt lạnh lùng đã có sắc thái, không còn cao ngạo cô đơn như ngày thường nữa.

Đó là một thứ sắc thái hỗn hợp, bao gồm đau khổ, tự xót thương, và ngạo khí.

Phong Sa nhất thời không biết phải nói như thế nào cho phải.

Lần đầu tiên nàng phát giác, vị Tiêu công tử không ai bì kịp này thực tại là rất đáng thương.

Trải qua sát na yếu đuối, Tiêu Úc Tình nhanh chóng khôi phục lại sự cao ngạo và lạnh lùng. Y yên lặng xoay tròn chung rượu trong tay, nhìn màu lục bích của rượu, ngưng đọng thật lâu, chờ cho áp lực trong không khí khiến cho Phong Sa bắt đầu ngồi đứng không yên, y mới bắt đầu điềm đạm nói: “Điều cô cần nói chính là như thế?”

Phong Sa gật đầu cười khổ, thừa nhận, muốn khai đạo cho con người cao sâu khó dò này, nàng quả thực là không đủ lực.

“Một kiểu nói quá ngậy thơ... Nhưng dù sao, ta cũng rất cảm kích cô”. Mục quang của Tiêu Úc Tình lần nữa lộ ra vẻ ôn nhu ấm áp, rồi lại khẽ cười một cách hiu quạnh, chuyển đầu đi, “Biết sao không? Vô luận là ai dám đứng trước mặt ta nói những lời như vậy, đều là người có dũng khí rất lớn. Cô là một nha đầu ngu ngốc lớn gan, không biết vì sao A Tĩnh lại thích cô”.

Y dừng lại một chút, rồi hỏi: “Ngày mai cô đi? Vây không muốn gặp lại Tiểu Cao sao?”

Phong Sa gật đầu, rồi chột ngắc đầu nhìn thẳng y, chẳng hiểu ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ hay là bi ai, nói từng từ một: “Công tử làm chủ vận mệnh của hần, tôi không có biện pháp nào để cùng hần ly khai chốn này, vây chỉ còn một cách, đó là vĩnh viễn không làm phiền hần nữa”.

Tiêu Úc Tình nhìn nàng thật lâu, đột nhiên cười cười nói: “Được, nếu như cô định đi, thì nên đi là tốt nhất. Xin nhận được sự hảo tâm của cô vì ta mà hôm nay có cuộc nói chuyện này. Để biểu kỳ sự cảm tạ, ta sẽ phái người đưa cô đi”.

“Đạ tạ”. Phong Sa cúi đầu hành lễ, im lìm lui ra.

Qua một lúc, y vỗ vỗ tay, Tịch Vũ từ ngoài cửa bước vào, thuận phục nép dưới chân y.

Tiêu Ưc Tình tựa hồ vẫn còn xuất thần, đột nhiên cười cười: “Nàng biết ta sẽ đưa cô ấy đi đâu không?”

Không chờ Tịch Vũ hồi đáp, y tự trả lời: “Ta sẽ đưa cô ấy đến bên cạnh Tiểu Cao”.

“Nhưng Cao đàn chủ chẳng phải là ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi sao?” Tịch Vũ cả kinh, không hiểu cất tiếng hỏi.

“Hắn đã xuất phát đi tiêu diệt Thần Thủy cung rồi”. Tiêu Ưc Tình gật đầu, cười mỉm, “Ta trước giờ vốn hay để người thích hợp nhất đi làm công việc thích hợp nhất. Để phục thù cho sư huynh của Diệp cô nương, xem ra Tiểu Cao sẽ tận tâm kiệt lực. Hiện giờ ta cho đưa Phong Sa đến nơi đó. Nhiệm vụ hoàn thành, ta sẽ cho Tiểu Cao tự do, để hắn dẫn Phong Sa đi...”.

“Cô ấy đại khái không biết rằng, cuộc nói chuyện hôm nay đã đổi lấy hạnh phúc một đời của mình”. Không nhìn thần sắc kinh ngạc của mỹ nhân, Thính Tuyết lâu chủ nhân chỉ thờ dài, trên môi chợt nở nụ cười ôn hòa khó thấy, khiến sắc mặt trắng nhợt của y dậy lên sắc màu tươi đẹp, “Có biết không? Ta muốn để A Tĩnh cao hứng một chút... Nàng ấy nếu nhìn thấy Tiểu Cao và Diệp cô nương cùng về, sau đó cùng sống vai rời khỏi lâu đi đến cùng trời cuối đất, nàng ấy nhất định sẽ cao hứng lắm. Ta rất ít khi làm chuyện khiến nàng ấy vui, và cũng rất ít chuyện khiến nàng ấy cảm thấy hứng thú”.

Trong ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ chợt dậy lên nhiều sắc thái không thể nào tả được, dường như trong sát na ấy có cái gì đó rất gấp gáp, khiến tâm lòng lạnh như bình nguyên băng giá của y như kêu réo cả lên.

Y nhắm mắt lại, im lìm trầm tư, gương mặt biểu hiện vẻ ôn nhu an tĩnh.

Trong phút giây ấy, Tịch Vũ len lén nhìn người trẻ tuổi bệnh hoạn này, tựa hồ như lúc đó chợt thâm yêu y.

Thật lâu sau, Thính Tuyết lâu chủ mở mắt ra, nhìn nàng ca vũ bên cạnh mình.

Tịch Vũ khiếp đảm cúi đầu, thẹn đỏ cả mặt. Tuy nhiên, nàng chỉ nghe Lâu chủ thương tiếc thờ dài một hơi, đưa tay vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng, nói một câu:

“Còn nàng... Ta sẽ đưa nàng trở lại Dương Châu. Ta sẽ an bày cho nàng thật tốt”.

Hồi 21

Mười ngày sau, tin tức từ đợt chinh tây Thần Thủy cung truyền về đến Thính Tuyết lâu.

Giống như đại đa số lần trước, đó là tin mừng.

Tuy nhiên, điều ngoài ý liệu là, vị Thính Tuyết lâu chủ đang ngồi trên ngọc tọa ấy, dù có đối mặt với băng lở trên Thái Sơn cũng không cải sắc, thế mà khi nhìn vào đạo điệp văn ấy, y lại đột nhiên kêu lên thất thanh: “Cái gì? Chết rồi? Vậy là... chết hết rồi?”

Các vị Lãnh chủ và Đàn chủ đứng hầu phía dưới đưa mắt nhìn nhau: bất quá chỉ là tin tử trận của một tên Xuy Hoa tiểu trúc phân đàn Đàn chủ nhỏ nhoi, sao lại khiến Tiêu lâu chủ kinh ngạc thất thái như vậy?

Tĩnh cô nương ngồi ở ghế bọc da bên cạnh cũng liếc nhìn điệp văn, sắc mặt còn tái nhợt và thất thái ngoài ý liệu của mọi người hơn nữa. Nàng căn bản chẳng coi những cử chỉ thất thổ là gì, đưa tay giạt lấy bức điệp văn đó từ trong tay Lâu chủ, đọc thật kỹ...

Ngày chín tháng mười, Thần Thủy cung bị diệt. Phụ trách hành động lần này là Cao đàn chủ, biểu hiện khiến người người cả kinh. Y dẫn đầu bọn đệ tử, dường như không màn tính mệnh liều chết đánh giết, cuối cùng bọn đệ tử Thính Tuyết lâu mang theo bị thương vong hết, nhưng y không tìm cầu viện trợ, mà đánh thẳng vào thánh điện của Thần Thủy cung, một người một kiếm đối quyết với Cung chủ. Tuy rõ ràng không phải là địch thủ, nhưng y không cho phép tử đệ trong lâu viện thủ, dùng một ý chí và sức lực ngoan cố kinh nhân đánh đến ngoài ngàn chiêu, cuối cùng đồng quy u tận.

Lúc này, Lạc dương tổng lâu phái người hộ tống Diệp Phong Sa cô nương đi suốt ngày đêm đến bên hồ Thủy Kính. Việc chém giết vừa kết thúc thì Diệp Phong Sa cũng vừa xuống kiệu, chỉ còn kịp thu liệm di thể của Cao Hoan.

Ngày 12 tháng mười, hành động tiến công Thần Thủy cung cuối cùng kết thúc, Người ngựa Thính Tuyết lâu trở về Lạc Dương.

Tuy nhiên, trong quan tài gỗ mang về, có hai thi thể không thể tách rời nhau.

Sau khi bình tĩnh thu liệm xong di thể của Cao Hoan, vị lam y nữ tử ngoài ngàn dặm từ Lạc Dương vừa đến ấy, không biết là đã uống thuốc gì, phục lên thi thể của người yêu, không gượng dậy nữa.

Nếu như từ Thính Tuyết lâu mà ly khai, trở lại giang hồ, nàng có thể bình thản yên vui những ngày còn lại trong cuộc đời;

Nhưng Thính Tuyết lâu lại mang nàng về Thủy Kính hồ, đặc ý để nàng

tận mắt nhìn thấy cái chết của người yêu;

Phút giây ấy, nàng đã lực chọn an nghỉ mãi ở cõi vĩnh hằng...

Tin dữ truyền về Thính Tuyết lâu.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn đôi nhân trung long phượng cao cao tại thượng ấy; Kinh ngạc nhìn vị Tiêu lâu chủ vì sự hoảng loạn không tên mà tái hắc sắc mặt; Đồng thời, kinh ngạc nhìn thấy tay của Tĩnh cô nương bắt đầu run rẩy không còn khống chế được nữa.

“Xuy”, A Tĩnh cô nương dùng lực nắm chặt thiệp báo tin, cho đến khi nó rách toạt phát ra thành tiếng.

“A Tĩnh”. Lầm thẫm, lầm thẫm, Tiêu Úc Tĩnh hô hoán tên của nữ tử bên cạnh, phảng phất như muốn nói điều gì. Tuy nhiên, A Tĩnh tựa hồ không hề nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm tấm thiệp trong tay, sắc mặt trắng nhợt, từ từ hiện ra sát khí.

“A Tĩnh”. Nhìn thấy sắc mặt của nàng, Tiêu Úc Tĩnh không nhận được gọi nàng lần nữa, đồng thời nắm chặt tay nàng trên án, phát giác tay của thiếu nữ áo đỏ lạnh như băng.

Tuy nhiên, khi tay của y tiếp xúc da thịt nàng, A Tĩnh đột nhiên hồi lại thần, rút mạnh tay lại.

“Người giỏi lắm!” Dường như nghiền chặt răng, cất tiếng thật thấp, ánh mắt của nữ tử áo đỏ bén lạnh như đao, gần từng tiếng, “Giỏi cho cái chiêu mượn đao giết người... Tiêu lâu chủ... Người dùng cách đó để xử lý sạch sẽ hai người họ phải không? Thủ đoạn hay lắm! Không tha cho Cao Hoan, ngay cả Phong Sa người cũng không tha!”

Tay của nàng đã ấn lên cán kiếm trong tay áo, tuy nhiên cánh tay vẫn run run, không biết là vì phần nộ hay thất vọng.

Tuy nhiên, dù gì cũng là chủ nhân của Huyết Vi, tuy bị như vậy, nhưng không để phần nộ thiêu cháy hết lý trí.

Nàng hô hấp cực nhẹ và cực nhanh, dùng hết mọi lực khắc chế bản thân, mới áp trụ không rút kiếm.

“A Tĩnh, nàng muốn tại Thính Tuyết lâu... khái khái, trước, trước mặt thuộc hạ, rút kiếm với ta?” Cảm thụ được sát khí bức gần trong mấy xích, y không khỏi khẽ ho. Tuy nhiên, thanh âm của Thính Tuyết lâu chủ nhân vẫn bảo trì bình tĩnh y như cũ. Y nhìn vào mắt của nữ tử bên cạnh, phân bua, “Đó không phải là bốn ý của ta. Đó không phải là an bài của ta. Hãy tin ta”.

“Ta chưa hề tin ngươi, và cũng không bao giờ muốn tin ngươi”. Nữ tử áo đỏ phát tay rời khỏi cán kiếm. Tuy nhiên, ánh mắt của nàng như ngưng kết thành sương, dường như có một cái gì đó trong nội tâm nàng từ từ phong bế.

Khi nàng quay đầu, thứ biểu tình trong mắt đó đã biến mất: “Kỳ thật ta không nên bắt ngờ với con người của người như vậy. Vô luận là làm cái gì, ta cũng nên nghĩ đến cùng mới phải!”

Nói đến vài từ tối hậu, thanh âm của Thính Tuyết lâu nữ lĩnh chủ không kèm nén nổi cao vút lên, dẫn đến sự dòm ngó ngờ vực của một số thuộc hạ không trực tiếp ở đó chứng kiến cuộc đối thoại của hai người.

Đại sảnh chợt rơi vào sự trầm mặc thật lâu, không khí trì trệ khiến người ta không có cách gì hô hấp.

Cuối cùng, A Tĩnh đứng lên, nhạt giọng nói: “Lâu chủ, các vị, ta có điểm không thoải mái, cáo thối trước vậy”.

Thân ảnh của nữ tử áo đỏ khuất trong nội đường. Trong đại sảnh, không khí đột nhiên có phần xao động, mọi người nghi hoặc nhìn nhau không hiểu. Họ chưa bao giờ chứng kiến Lâu chủ và Tĩnh cô nương có sự xung đột lớn như vậy, tuy không biết là có gì, nhưng người nào cũng nín thở lắng nghe, không dám nói một lời.

Ngừng một lúc, khe khẽ ho, Thính Tuyết lâu chủ bắt đầu mở các văn án ra, bắt đầu bình tĩnh xử lý sự vụ trong lâu: “Nếu như Cao đàn chủ đã mất, khái khái... như vậy, như vậy vị trí Đàn chủ của Xuy Hoa tiểu trúc tạm thời trống không”.

Nói chưa được mấy tiếng, y không nhịn được che miệng ho lên, một lát sau mới dừng được.

“Ta quyết định, tạm thời do Nhậm Phi Dương thay thế vị trí này, thế nào?” Trầm mặc một lúc, y cuối cùng cũng có thể nói thành lời. Mang theo vài phần mệt mỏi, Tiêu Ưc Tĩnh nhìn thuộc hạ bên dưới, hỏi.

Không ai phản đối, trước giờ rất ít người có thể chỉ ra chỗ nào sai lầm trong quyết định của Lâu chủ.

Đó là sự tín nhiệm và phục tùng tuyệt đối, nhưng cũng khiến cho y tuyệt đối cô độc.

“Được, thử hấn trước một năm xem sao. Một năm sau, nếu như sự thật chứng minh Nhậm Phi Dương có biểu hiện phù hợp với yêu cầu của Đàn chủ, ta sẽ cho hấn chính thức tiếp nhiệm vị trí của Cao Hoan. Hôm nay... khái khái, nếu như mọi người không có chuyện gì, thì ngừng ở đây thôi”. Công bố quyết định này xong, nhìn thuộc hạ phân tán, Thính Tuyết lâu chủ bất giác khẽ thở dài, ngòai lợt thỏm vào trong ghế.

Trước mắt y chợt hiện lên gương mặt của bạch y Cao Hoan và thiếu niên mặc áo choàng màu đỏ.

Trên giang hồ, đã xuất hiện bao nhiêu là thiếu niên như vậy!

Đến thì cứ việc đến, đi cũng vẫn cứ đi... Sinh tử buồn vui, đều là như thế. Đó chẳng qua chỉ là một con sóng trong luồng hồng lưu dạt dào của giang hồ.

Tiêu Ưc Tình bỏ chiếc khăn lụa trong tay xuống, nhìn những hạt máu đen vừa ho ra đó, ánh mắt âm đạm.

Y nhớ lại tình cảnh ngày Nhậm Phi Dương vừa xuất quan y như mới xảy ra. Hắc hồng y phi phát, thần sắc đã khôi phục vẻ ngang tàng bay bổng như ngày nào, kiếm pháp cũng tiến bộ thần tốc.

Thiếu niên anh tuấn cầm Lệ Ngân kiếm ấy quả nhiên có thể tiếp được y đến năm mươi chiêu.

Chẳng qua chỉ là mấy tháng huấn luyện ngắn ngủi, sự tiến bộ của Nhậm Phi Dương vượt ngoài ý liệu của y.

Đây có thể là một thuộc hạ phi thường ưu tú. Thiếu niên này, chẳng mấy chốc sẽ danh động giang hồ... Thính Tuyết lâu chủ nghĩ, ánh mắt lộ ra thần sắc tán thưởng. Tuy nhiên, trong giây phút ấy, y nhìn được ánh mắt của thiếu niên.

Bình tĩnh như thế, lãnh đạm như thế. Thậm chí, sau khi tỉ thí xong thu kiếm tạ ơn, đối với Thính Tuyết lâu chủ nhân, ánh mắt của hắn vẫn như cánh đồng đóng băng, không có chút biểu tình gì.

Y khẽ kinh hãi.

Đó, chính là một tấm lòng bị băng đông kín.

Tấm lòng ấy chỉ mới mấy tháng trước còn là thứ tươi vui nóng rực.

Nhìn vị hồng y thiếu niên xuất quan, Tiêu Ưc Tình đột nhiên có điều gì đó không khẳng định được. Rốt cuộc là thứ lực lượng gì đã cải biến thiếu niên này? Là y sao?

Tuy nhiên, mười mấy năm trước, thứ lực lượng gì đã cải biến tự bản thân y?

Có thể có người nói, đó là giang hồ: thành tựu mộng tưởng của người này, thì cũng đồng thời phá diệt mộng tưởng của người khác; Tất cả đều biến cõi lòng của tất cả mọi người trong đó trở thành cánh đồng băng, một hoang nguyên không bờ bến. Nơi ấy, băng tuyết mang mang, tuyết rơi đầy và che giấu hết mọi thứ, che lấp luôn cả cánh đồng đầy rẫy sinh cơ.

Trong Bạch lâu, mọi thứ đều trống không, ánh tà dương xế chiều lọt qua song cửa, đem bóng dáng của mọi thứ từ từ tiến lại gần, lưu lại trên đất nhưng hoa văn đầy sắc màu âm đạm, tạo thành những bước thành che chở kỳ dị, trùng trùng điệp điệp.

Từ chỗ tối cao trên lầu, Thính Tuyết lâu chủ vị cao quyền trọng đưa mục

quang xuyên qua cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Nơi ấy có trời xanh thăm thẳm, cây cỏ xanh tươi, chính là lãnh địa của thuộc hạ của y. Tuy nhiên, phong cảnh tự nhiên và xinh tươi này xem có vẻ như cực kỳ xa cách.

Cái bóng trên mặt đất thuận theo mặt trời ngả về trời tây, từ từ di động, tiếp cận từng thôn từng thôn đến chỗ Thính Tuyết lâu chủ đang ngồi.

Tiêu Ưc Tình đột nhiên giật mình, vô thức ngồi lùi lại sau một chút.

Sau đó, biết thứ tiến lại gần bất quá chỉ là bóng của một đồ vật, khoe miệng của y bất giác lộ ra cái cười khổ hiếm thấy.

Thứ gông cùm xiềng xích như vậy, tuy không nhìn thấy, nhưng dường như tồn tại ở mỗi con người, trong từng thôn không khí.

Đó chính là bức tường tâm lý của họ.

Suốt cả cuộc đời, vĩnh viễn không bao giờ có phương cách phân ly...

Hồi 22 (Cuối)

Thiên truyện Hoang Nguyên Tuyết này đã hoàn thành từ sáu năm trước (Chú: năm 1999).

Lúc đó nhân vì rảnh rỗi, mình đã từ trên sổ ghi chép bản phác thảo của cốt sự này. Sau khi quay lại nhà trường, đã đem nói ra cho các chị em trong Ký túc xá xem chơi, đã nhận được nhiều lời khen ngợi.

Tuy nhiên, cốt sự này và các cốt sự khác trong Thính Tuyết lâu, sau đó đều bị đem đi gác xó.

Ba năm sau, khi mình đăng ký một mật danh “Thương Nguyệt”, bắt đầu sự nghiệp văn chương trên mạng. Mình đã đem từng chữ từng câu trong bản nháp ở quá khứ đem gõ lên trên máy vi tính, rồi chuyển cho một diễn đàn văn học nổi tiếng trên mạng. Từ đó, các cốt sự trong Thính Tuyết Lâu hệ liệt ra đời, bao gồm cả Huyết Vi.

Thiên “Hoang Nguyên Tuyết” này được đưa lên mạng cũng là do công của một độc giả muối muối tên là Zcaty (Dã Bách Hợp). Nhờ sự nhiệt tình của vị muối muối này, bản thảo đã được gõ xong và đưa lên trên mạng ra mắt độc giả.

Nói đến đây, cũng không thể không thể hiện sự cảm tạ của mình đối với độc giả: vô luận là độc giả trên mạng, trên tạp chí, hay là trên trang sách.

Ba năm rồi, một con chim non nớt gọi là Thương Nguyệt đã chấp chững biết bay, đã chịu nhiều khổ sở, thụ quá bao phong ba và nhiều sự hủy diệt, nhưng đã tồn tại vì ở chỗ nào và lúc nào cũng có những người chân chính thích những cốt sự này ủng hộ, chi trì.

Chính là vì các vị, mà hôm nay mới có Thính Tuyết Lâu hệ liệt chào đời.

Nhân dịp nghỉ hè, mình vội vả chỉnh sửa bộ cuối cùng trong Thính Tuyết Lâu hệ liệt này, coi như là lễ vật để tặng quý vị, để cho cái mộng “Thính Tuyết giang hồ” cuối cùng cũng được hoàn chỉnh mà ra đời.

Là bản nháp từ sáu năm trước, do đó mỗi khi mình đọc lại nó, đều cảm thấy có chút nỗi tiếc: văn chương lúc đó vẫn còn có nhiều điểm mô phỏng theo danh gia, điều trí mệnh là cách đặt câu láy chữ, tiết tấu hành văn cho đến khắc họa tính cách nhân vật đều có chút khác biệt so với một bộ phận còn lại trong Thính Tuyết Lâu hệ liệt. Đặc biệt là tính cách của hai người Tiêu Tinh còn có nhiều chỗ không tương đồng so với Huyết Vi.

Rốt cuộc thì mình cũng bỏ đi ý niệm cắt bớt khi chỉnh lý bộ tiểu thuyết này. Nghĩ đi nghĩ lại, nếu như để bản thảo bộ này tiêu tán đi, chẳng phải là đáng tiếc lắm hay sao. Dù gì thì năm xưa cũng phí rất nhiều tâm lực mới viết ra được nó. Hơn nữa, cốt sự này diễn ra sau trận chiến ở Bái Nguyệt giáo cho

đến đại kết cục đồng quy ư tận của hai người Tiêu – Tinh, giải thích rõ vì sao đôi nhân trung long phượng cuối cùng lại quyết liệt như vậy, có cũng được, không có cũng không sao.

Tuy nhiên, do trong đại kết cục có tình huống diễn ra khá khẩn trương, cụ thể là trong Huyết Vi hai người cuối cùng quyết liệt xem ra có chút đột ngột và đáng tiếc, khiến người xem không thể tin phục.

Đó là vì, khoảng giữa đã trải qua đoạn cô sự này.

Để Thính Tuyết Lâu hệ liệt ra mắt trọn vẹn, từ năm 1999 cho ra đời bản thảo, khi tham gia công tác, mình đã nhất mực tiến hành tu chỉnh, hoàn thành lần đầu tiên là năm 2002, đến giờ là lần thứ 2.

Đối với một tác giả phóng bút nhanh lẹ và không tu cải như mình, bị trách nhiệm bắt buộc phải chỉnh sửa văn chương đến lần thứ ba, rõ ràng là một thứ khốc hình không gì diễn tả được. Ba năm mà hai lần tu cải, mỗi lần đều hao phí thời gian để mình viết một bộ văn chương dài gấp đôi, đó chính là vì để bảo trì kết cấu đại thể của các tình huống, rồi đem toàn bộ câu văn biên cải lại hết.

Chỉnh sửa xong, xem lại, vẫn không thuận mắt, lại sửa tiếp.

Khi chỉnh sửa thiên truyện này, mình thường ngồi trước máy vi tính đến quá 12 giờ đêm.

Cuối hè. Trời đêm bên ngoài đen kịt, thậm chí có vài giọt mưa.

Một người lắng nghe khúc hát từ máy vi tính đến phát ngốc, không muốn lên mạng, không muốn chát chít, chỉ muốn chìm đắm trong thế giới nội tâm xa vời của mình, không bị ai quấy rối trong đêm hè dài đằng đẵng lát phát mưa rơi này, thậm chí tiếng quạt làm mát máy tính cũng nghe thật rõ ràng.

Giang Nam nhiều mưa. Nhớ đến lúc ở trong trường, mỗi khuya về mệt mỏi vì viết lách, chợt gặp được mưa đêm, thường đẩy cửa bước ra sân thượng, từ trên cao nhìn xuống. Vườn của trường cực kỳ an tĩnh, thỉnh thoảng có một vài đèn đường vàng ệch, không có lấy một người. Mình nhìn xuống thành thị đen xì, nghe mưa lạnh xạt xào vào trời đêm vô chừng mực.

Dường như, cả thế giới này đang ngủ vùi, chỉ có mình mình thức.

Có một thứ lạnh không tên xâm nhập vào tận xương tủy mình, dường như là bị mọi vật ly khai vậy.

Đầu hè này, mình đã rời khỏi cái tháp ngà voi đã gắn bó suốt tám năm ấy, trở về với xã hội.

Đối với một người học một hơi hết hai chục năm như mình mà nói, thì đã mệt mỏi với sinh hoạt trong khuôn viên nhà trường lắm rồi. Mình chờ đợi sinh hoạt sẽ cải biến, chờ đợi được gặp những con người khác, chờ đợi rời

khỏi cái tháp ngà voi ấy trở ra đất trời rộng rãi hơn. Do đó, mình chọn trở về với xã hội, giống như mọi người vậy, sớm đối diện với cuộc sống.

Nhưng trở thành một kiến trúc sư chuyên nghiệp, thời gian tất nhiên không sung túc như lúc còn đi học. Sinh hoạt của mình bắt đầu đi vào khúc cua: phải thích ứng với tiết tấu sinh hoạt mới, có bạn bè bằng hữu mới, và hoàn cảnh công tác mới. Mỗi ngày tám giờ đi làm năm giờ về nhà, tối đến đôi khi còn phải tăng ca nữa, thứ sinh hoạt bận rộn như vậy tất nhiên sẽ lấy mất thời gian để mình bình tĩnh viết văn.

Tuy nhiên, viết lách đã trở thành một thứ tập quán sinh hoạt của mình, giống như hô hấp hay ngủ nghỉ vậy, không thể nào thiếu được.

Ba năm qua, thông qua nó, mình đã suy xét, đã từ hiện thật mà ngộ ra rất nhiều vấn đề, hồi đáp được nhiều nghi vấn trong nội tâm, theo đó mà trưởng thành, từng bước từng bước hoàn thiện chính mình. Nếu như ai đó đoạt lấy bút của mình, cái linh hồn của “Thương nguyệt” sẽ sớm khô héo đi. Mất đi điều này, coi như cuộc đời của mình không còn hoàn chỉnh nữa.

Do đó, mình hy vọng có thể công tác thật tốt, đạt được sự dung hợp và bình hành.

Nhưng mình biết, để tìm được sự thăng bằng giữa công việc và sở thích đó, mình cần phải tốn rất nhiều thời gian và tâm huyết, đi trên con đường còn rất xa vời.

Hy vọng, ơn trên và độc giả có thể cấp cho mình lực lượng tiếp tục bốn ba trên con đường đến tiến đến tương lai xa thăm thẳm này.